

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

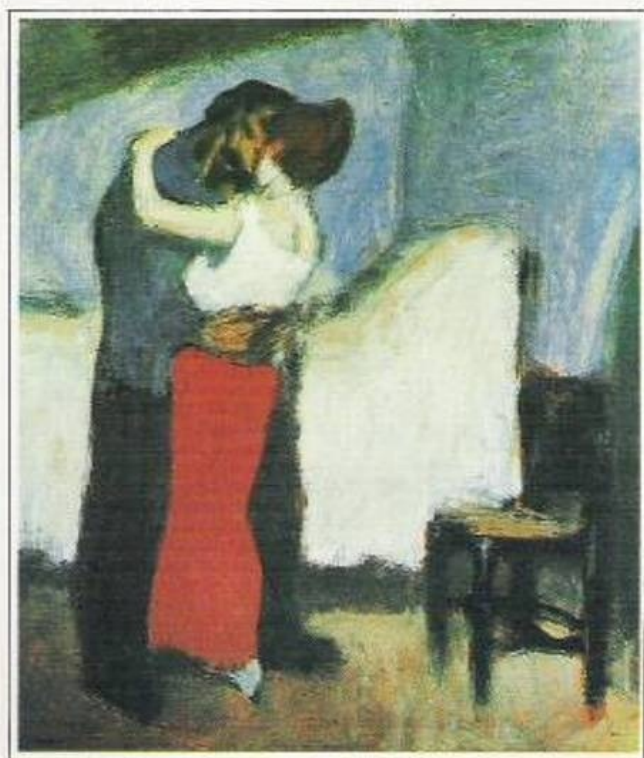
Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Ahmet Altan

TEHLİKELİ MASALLAR

23. Basım

Ahmet Altan
TEHLİKELİ
MASALLAR

ROMAN

CAN YAYINLARI LTD. ŞTİ.

Hayriye Caddesi No. 2, 80060 Galatasaray, İstanbul

Telefon: (0-212) 252 56 75 - 252 59 88 - 252 59 89 Fax: 252 72 33

Ahmet Altan
TEHLİKELİ
MASALLAR

TÜRK YAZARLARI

1. basım: Ekim 1996
2. basım: Ekim 1996
3. basım: Kasım 1996
4. basım: Kasım 1996
5. basım: Kasım 1996
6. basım: Kasım 1996
7. basım: Kasım 1996
8. basım: Kasım 1996
9. basım: Kasım 1996
10. basım: Kasım 1996
11. basım: Kasım 1996
12. basım: Kasım 1996
13. basım: Kasım 1996
14. basım: Kasım 1996
15. basım: Kasım 1996
16. basım: Kasım 1996
17. basım: Aralık 1996
18. basım: Aralık 1996
19. basım: Aralık 1996
20. basım: Ocak 1997
21. basım: Ocak 1997
22. basım: Ocak 1997
23. basım: Ocak 1997

ISBN 975-510-704-5

© Ahmet Altan / Can Yayınları Ltd. Şti. (1996)

Bu kitap, İstanbul'da Can Yayınları'nda dizildi,

Özal Basımevinde basıldı. (1997)

Dizgi: Serap Kılıç

**AHMET ALTAN'IN
CAN YAYINLARI'NDAKİ
ÖBÜR KİTAPLARI**

DÖRT MEVSİM SONBAHAR / roman
GECEYARISI ŞARKILARI / deneme
SUDAKİ İZ / roman
YALNIZLIĞIN ÖZEL TARİHİ / roman

Abmet Altan, 1950 yılında doğdu. Orta ve lise öğrenimini çeşitli okullarda dolaşarak tamamladıktan sonra Orta Doğu Teknik Üniversitesi'ne devam etti, İstanbul Üniversitesi İktisat Fakültesi'ni bitirdi. Yirmi dört yaşında gazeteciliğe başladı. Gece muhabirliğinden, genel yayın müdürlüğüne kadar gazeteciliğin hemen hemen bütün kademelerinde çalıştı. 1987 yılında köşe yazarı oldu, 1990'da genel yayın müdürüyle gazeteciliğe ara verdi. Çeşitli televizyon programları hazırladı. Birçok yazısından dolayı yargılandı ve 1995 yılında bir buçuk yıl hapse mahkûm edildi. İlk romanı *Dört Mevsim Sonbahar* 1982'de yayınlandı. 1985'te yayınlanan ikinci kitabı *Sudaki İz*, toplatıldı ve müstehcenlikten yargılanarak mahkeme kararıyla yakıldı. Üçüncü romanı *Yalnızlığın Özel Tarihi* 1991'de basıldı.

Tanrının büyüklüğü,
nedenleri gizlemekte,
kralların büyüklüğü,
onları bulmakta yatar.

Hazreti Süleyman

I

Romani, bir cinayeti tasarlar gibi tasarladım. İyi hazırlanmış bir cinayetten daha mükemmel tek şey varsa o da iyi kurulmuş bir romandır benim için. Yazıyla cinayet arasında, gizli tarikatların ayinlerini andıran, dışarıdakilerin asla göremeyeceği korkunç bir benzerlik olduğuna inanırım, ikisi de tanrının buyruğuna karşı çıkar, ikisi de hayatı yeni başlayacak bir hayat için sona erdirir, ikisi de günahların en büyüğünü içinde barındırır.

Bütün romancılar gibi ben de bir katil gibi soğukkanlıyım; günlerce, aylarca usanmadan plan yapar, son darbeyi vuracağım yeri hiç acele etmeden belirlerim. Kitaba başladığımda son satır da kafamda hazır, dolu bir silah gibi patlayacağı ânı bekler. Yavaş yavaş o âna doğru ilerlerim. Öbür insanlardan kopup ayrılarak, ancak cinayet işlerken ve roman yazarken duyulan, korkularla, karanlıklarla, ürpertici zevklerle, beklenmedik sürprizlerle, maceralarla, bin bir türlü büyüğü ayrıntıyla dolu o muhteşem yalnızlığın içine dalarım.

Bu kitabın benim açımdan öbürlerinden daha değişik olmasının nedeni, her zaman ben kurbanımı bulduğum halde, bu kez kurbanımın beni bulması, romanın yazılmak üzere bana gelmesiydi. Bir başkası için o, koyu renk güneş gözlükleri takmış, siyah kazaklı, içinde kıvrıl pırıltılar oynayan gür saçları olan genç bir kızdı; benim içinse ısrarlı birkaç telefonda sonra gelen bir romandı. Kız bir romana girmek istediğini biliyordu, bil-

mediği ise bu romandan nasıl çıkacağıydı, onu yalnızca ben biliyordum ve ona asla söylemeyecektim, zaten söylemedim de.

Zaman, başı dertte olanlar için en tehlikeli zamandı. İstanbul'un ekim başlarında görülen o dalında olgunlaşmış üzüm salkımı rengindeki güneşli günlerinden biriydi. Onun başı dertteydi; daha fenası benim de başım dertteydi. Dertlerimiz hem benziyor, hem benzemiyordu; o bir erkekle olan sorunlarının çözümünü arıyordu, ben birkaç kadınla olan sorunlarımın çözümünü. O kendi çözümünü bende bulabileceğine inanıyordu, ben-se onun benim için bir çözüm olabileceğini düşünmüyordum bile; aslında ben sorunlarımın çözümünün ne olabileceği konusunda bir fikir sahibi bile değildim, yaptığım işe çözüm aramak da denmezdi. İçten içe kurtulamayacağımı çoktan kabul etmiş, ağa düşmüş bir balık gibi çırpınıyordum, kurtuluş umudundan kaynaklanan bir çabadan çok içgüdüsel bir çırpınmaydı benimki. Kızın ise bu tür çaresiz çırpınmalarla hiçbir ilgisi yoktu, o kurtulmayı benden daha iyi bilen birisiydi, belki de o kadar rahat kurtulabilmekten sıkılıyordu ve biraz çırpınmanın hayatına renk katacağını sanıyordu.

Nerdeyse bütün işlerim ters gidiyordu. Yıllardır çalıştığım reklam şirketinden ayrılmak zorunda kalmıştım. Son üç romanımı basan yayınevlerinden ikisi batmış, biri de ortaokullar için din kitapları basarak batmaktan kurtulmuştu. Kitaplar yazıyordum, ama benim yazar olduğumu benden başka bilen yok gibiydi, herkes gözünün önünde durmasına rağmen benim yazarlığım tam bir sır olarak sürüyordu.

Reklam şirketinden aldığım yüklüce tazminatımın dışında pek param da yoktu, o parayı da, sanki hemen bitirmek ister gibi garip bir hırsla harcıyordum. Hem biraz para kazanabilmek, hem de oyalanabilmek için, yeni kurulmuş bir kamuoyu araştırma şirketinde çalışı-

yor, haftanın birkaç günü işe gidip cinayetleri türlerine göre tasnif ediyordum.

İnsanlar gibi cinayetlerin de karakterleri, özellikleri, benzerlikleri, kendilerine ait zamanları vardı; her ayrı karakter için ayrı bir dosya açıyordum; katilleri asla yakalanmayacak olan faili meçhul cinayetler en kabarık dosyayı oluşturuyordu; sonra sırasıyla aşk için öldürenler, para için öldürenler, hakarete uğradığına inandığı için öldürenler, zevk olsun diye öldürenler geliyordu.

Cinayetlerle ilgili bilgilerim gittikçe geliyordu, artık hangi tür katillerin hangi saatlerde cinayet işlediklerini bile bilebiliyordum. Zaman benim için bir cinayet birimi haline gelmişti artık, saatime baktığımda işlenen ya da işlenecek bir cinayeti görüyordum yuvarlak kadranın içinde.

Mesela, kalın bıyıklı, esmer adamların, güneydoğunun dar sokaklarında, kahvelerden taşan tavla şakırtılarının, meyankökö şırası satan şıracıların sarı piringten ibriklerinin kapaklarını vurdurarak çıkardıkları şingirtilerin, Kürtçe konuşmaların, polis hoparlörlerinden yükselen marşların gürültüsü arasında yürüyen birini, herkesin gözleri önünde ensesinden bir kurşunla öldürüp sonra da herkesin bakışları arasında yürüyerek ortadan kayboldukları 'faili meçhul' cinayetler her gün akşamüstü dörtle altı arasında işleniyordu. Her akşam aynı saatte bir ya da iki kişinin o sokaklarda vurulacağını, sıcak nedeniyle hızla kahverengileşen bir kan birikintisinin içinde yatacağını, herkesin yerde yatan cesede dehşetle bakıp kapı diplerine sığınacağını, kimsenin tanıklık etmeyeceğini biliyordum. Akşamüstleri saatime baktığımda, zaman, faili meçhul cinayet zamanı oluyordu ve o saatlerde hayatta kalmamın Güneydoğu'da değil de İstanbul'da yaşamama bağlı olduğunu bilmek beni huzursuz ediyordu. İnsanların hayatlarının nasıl sona ere-

ceğinin yaşadıkları kentlere göre belirlenmesi benim hayata olan güvenimi hiç de güçlendirmiyordu.

Aşk cinayetleri ise geceyarısına doğru işleniyordu, cinayet saati geceleyin onla on iki arasındaydı ve büyük bir ihtimalle, sigara dumanı ve rakı kokan küçük bir odadaki dağınık bir içki masasının başında geliyordu ölüm.

Aşk ya da kıskançlık yüzünden cinayeti işleyen (ki bu tür cinayetlerde aşk ve kıskançlık aynı anlamda kullanılıyordu, ölüm yaklaşıncı bu iki, birbirine bağlı, ama ayrı duygu tek bir duygu halinde kaynaşıyordu ya da bu iki duygu birleşip tek bir duygu haline gelince cinayet ortaya çıkıyordu), kadınsa, o cinayetler öğleden sonra ve büyük bir olasılıkla, perdeleri hiç açılmayan, eşyaların bir ölü gibi ruhsuz durduğu, yerlerin halısız ve çıplak olduğu garsoniyerlerde işleniyordu.

Para için işlenen cinayetlerin zamanı ise öğleden önceydi, sabah kahvaltısıyla öğlen yemeği arasında, genellikle işyerinde ilk içilen çayın ardından işleniyordu, işleyenler genellikle profesyoneller oluyordu ve bir başkası adına ölümü bir yerden bir yere taşıyorlardı.

Akşam yediyle on bir arası ise, bütün ülkedeki birahaneler ve kahvehaneler birer muhtemel cinayet yeri haline geliyordu. Bu saatler hakarete uğradığına inandığı için öldürenlerin saatiydi, hemen her gün kaçınılmaz olarak ülkenin bir köşesindeki bir birahaneden ya da kahvehaneden bıçaklanmış ya da vurulmuş kanlı bir ceset taşınyordu dışarıya. Katiller ise çoğunlukla gençlerden oluşuyordu, onlar hakarete uğradığına inanmaya çok yatkındılar. Akşam karanlığında, kapılarının önü, biraz önce yenmiş sosisli sandviçlerin, midye-ekmeklerin sarıldığı yağ lekeli beyaz kâğıt parçalarıyla, kırık bira şişeleriyle, boşalmış içki kasalarıyla dolmaya başlayan, gürültülü birahanelerin önünden geçerken içeride-

kiler bana muhtemel katiller ve maktuller olarak gözü-
küyordu.

Zevk için öldürenlerin saatleri yoktu, zaman tü-
müyle onlara aitti, canları istedikçe öldürüyorlardı. Za-
man konusunda belirli bir seçimleri bulunmuyordu,
ama seçtikleri mekânlar birbirine benziyordu, kaçınıl-
maz olarak hepsi de bu zevki ıssız bir yerde tatmak zo-
rundaydılar, onun için تنها parklar, ormanlar, üçra
mahallelerin ıssızlaşan arka sokakları onların kurbanla-
rını aradıkları yerlerdi, cinayet işleme biçimleri de öte-
kilerden daha değişikti, bazıları kurbanının başına bir
naylon torba geçirerek boğuyor, bazıları ırzına geçtik-
ten sonra kadının çorabıyla boğazını sıkıyor, bazıları
öldürdükten sonra kurbanının bazı parçalarını kesiyor-
du, aralarından bir tanesi ise öldürdüklerinin gözlerine
ve alınlarına birer çivi çakıyordu, onun için ayrı bir
dosya açmıştım.

Cinayetlerle, işimin gereğini de aşan böyle bir dik-
katle ilgilenmem katil ruhlu biri olduğumdan değildi,
gerçi her zaman bir cinayet işlemeyi, o geri dönüşü ol-
mayan, ölümün meçhul karanlığına açılan sınırın geçil-
diği andaki heyecanı ve bir daha Tanrı da dahil hiç kim-
senin değiştiremeyeceği bir atılımda bulunmanın gücü-
nü yaşamak istemiştim, ama asıl neden o değildi; öldür-
menin, yazı yazmanın ve sevişmenin, tarihin ve insanlı-
ğın üstüne bina edildiği bu üç muhteşem eylemin birbi-
rine çok benzediğini düşünüyordum. Öldürmek için o
son hareketi yaptığın, bıçağı soktuğun, tetiği çektiğin,
bombanın pimine asıldığın, uçağın roket kolunu boşalt-
tığın an, yazıyı yazmak için kalemi kâğıda değdirdiğin
an ve orgazmın topuklarından kasıklarına yükseldiğini
hissettiğin an, o âna kadar olduğun insan olmaktan çı-
kıp bir başka insana dönüşüyordun; hayatın boyunca
içinde gezdirdiğin, senin bir parçan olan, ama tanımadı-
ğın bir başkası çıkıyordu ortaya. Cinayet, yazı ya da se-

vişme bittiğinde içindeki tanımadığın adam, yeniden çıktığı karanlıklara çekilip ortadan kayboluyordu; cinayet ânında, yazı yazarken, orgazma ulaşırken yaşadıklarından hemen hemen hiçbir şey hatırlamıyordun. O sırada yaşananlar sanki senin belleğine değil, bir başka insanın belleğine kaydoluyordu. Katillerin, yazarların ve âşıkların ikinci ve gizli bir belleği daha vardı, cinayetlerini, yazılarını ve orgazmlarını, o kendilerinden bile gizli olan belleklerinde saklıyorlar ve o bellek ancak ikinci bir cinayette, yeni bir yazıya başlanıldığında ve sevişildiğinde yeniden canlanıyordu.

Bu gizli belleğin, cinayet, yazı ve sevişme anlarında ortaya çıkan o ikinci kimliğin nereye saklandığını, o ikinci kimlik ortaya çıktığında katilin, yazarın ve âşışın neler hissettiğini; katillerin, yazarların ve âşıkların hayatlarında, hayatlarının en önemli anlarının neden simsiyah bir esrara bürünüp kendilerini o esrarın sahibinden bile gizlediğini merak ediyordum ve bununla ilgili, bu karanlık anların peşine düşen bir kitap yazmayı düşünüyordum, o karanlık âna, gizli belleğe ulaşmanın hayalini kuruyordum.

Benim hayatımdaki ilk hayranım, daha doğrusu kitabımı okuduğunu bana söyleyen ilk kişi olan genç kız bunlarla ilgili değildi elbette, o sıralarda benim ne yaptığımı, ne hissettiğimi, neler düşündüğümü bilmiyordu. "Son romanınızdaki kadın beni anlatıyor, kendimi daha iyi tanıyabilmek için sizinle muhakkak tanışmalıyım," demişti, "kendimi ancak böyle çözebileceğimi düşünüyorum." Bu sözler, yıllar sonra bir hayran bulduğum için beni çok sevindirmişti, ama kızla buluşmaya ikna etmemişti.

Kendini arayan bir kadının kişisel bunalımlarını çözebilecek biri gibi görmüyordum kendimi, üstelik kendini arayan kadınlar yeterince çoktu çevremde. Kadınların hayat ve aşk dedikleri şeyin aslında sürekli olarak

kendilerini aramak, kimliklerini, duygularını soruşturmak, hissettikleri her şeyin derinliğini öğrenmeye çalışıp bu duygunun gerçek mi, yoksa yapay mı olduğunu araştırmak, kısacası kendilerini garip bir tutkuyla didik didik etmek olduğunu öğrenmiştim. Onlar da, benim gibi, hayatın sırrının kadınlarda gizli olduğuna inanıp kendilerini bularak hayatın sırrını çözmeye çalışıyorlardı, ama onlar kendilerini bulana kadar ben kendimi kaybedeceğim diye korkmaya başlamıştım; beni kendi derinliklerine doğru çekiyorlar, sonra da beni orada yapayalnız terk ediyorlardı; kendilerini bulmaya meraklıydılar, ama çok da sabırsızdılar, araştırma biraz uzadı mı hemen başka bir şeyle ilgilenip araştırmayı başka bir zamana bırakıveriyorlardı. Kendini arayan birini daha hayatıma sokmamaya çok kararlıyım, ama kız benden daha kararlıydı, birkaç telefonda sonra on dakikalığına buluşmaya razı oldum.

Bile bile oyalanıp buluşmaya kırk beş dakika geç gitmem hiçbir şeyi değiştirmede, kız beni bekliyordu, önünde durdum, eğilip arabanın içine baktıktan sonra, sakın hareketlerle arabaya bindi, "Geç kaldınız," dedi; arabayı sürerken özür diledim, biraz dolaştıktan sonra onu bırakmayı düşünüyordum, ama nasıl olduğunu anlayamadım, konuşmaya başladık, oradan buradan konuşuyorduk, böyle tuhaf bir buluşmada olması gereken tedirginlik kısa zamanda geçti. Bu arada, kızı bıraktıktan sonra gideceğim randevuya geç kalacağımı anlıyordum, ama geç kalmaya aldırmadığımı fark ettim; kızda ilgimi çeken bir şey vardı ve bunun ne olduğunu bir türlü kavrayamıyordum.

Çok doğal davranıyordu, çok açık sözlüydü, gereğinden fazla dürüsttü ve her şeyin belirsiz, bütün ilişkilerin karmakarışık olduğu bu dünyada böyle dümdüz bir açıklık garip bir karmaşaya yol açıyordu. Karmaşık bir dünyanın içinde birbirleriyle anlaşmaya çalışan in-

sanların buldukları şifreler kızın konuşmalarına uymuyordu bir türlü, bildiğimiz şifreler anlanlarını kaybediyorlardı ve şifrelere alışmış biri bu şifresiz ve açık konuşma biçimini anlamakta zorlanıyordu; kızın söylediği her açık ve dümdüz sözü sanki bir şifreymiş gibi algılayıp çözmeye çalışıyor ve çözemiyordunuz, çünkü şifresi yoktu, kız bütün insanların bildikleri şifreleri bilmiyordu.

Kendinden daha yaşlı olanlarla konuşmaya alışkındı, kısa bir zaman sonra benimle "sen" diye konuşmaya başlamıştı, benden yirmi yaş genç birinin bana "sen" demesi, beni şaşırtmıştı, ama bu hoşuma da gitmişti, "siz" yerine "sen" demesi ilişkiyi bir suçortaklığına çevirmişti, kendimden bu kadar genç biriyle birden samimi olmuşum.

Yaşına göre çok olgun, kalın bir sesi vardı, gözlerinizi kapasanız büyük bir kadınla konuştuğunuzu sanabilirdiniz, ama birden gülünce sesi küçük bir kızın sesine benziyordu, sürekli değişiyordu sesi, bir büyüyor bir küçülüyor, sesin yaşını ve kimliğini bir türlü ele geçiremiyordunuz, iki cümle arasında sesi yirmi yıllık bir zıplama yapıp birden otuz yaşına yükseliyor sonra birden on yaşına iniyordu, ama benim ilgimi çeken yanı, yirmi yaşında olmasına rağmen yirmi yaşında bir sesi olmamasıydı.

Yüzü ise, sesinden bile daha değişkendi, yüzünün çizgilerini insanın belleğine hapsedmesine olanak yoktu, bitmemiş bir resim gibi çizgileri sürekli değişiyordu, yüzü birden büyüyüp bir kadının yüzü oluyor, sonra bir çocuğun yüzüne dönüşüyor, birden yaşılanıyor ya da bebekleşiyordu ve bunlar aynı insanın yaşlılığı ya da bebekliği değildi, her değişimde başka başka birilerinin gençliği, kadınlığı, çocukluğu oluyordu; bir saat boyunca dikkatle yüzüne baktıktan sonra bir an gözünüzü kapasanız, belleğinizde tek bir yüz kalmıyor, yalnızca bir

hareket kalıyordu. Bir tek gözlerini hatırlayabiliyordunuz, çünkü gözleri yüzünün en belirgin bölümüydü, çok iri değildi, ama garip bir parıltısı vardı, bir zaman sonra gözlerinin renginin de elayla yeşil arasında çeşitli tonlarda dolaşarak değiştiğini keşfedecektim.

Onunla konuşmak aynı anda bir dizi insanla konuşmak gibiydi, yanımda oturanın o bir dizi insandan hangisi olduğunu yakalayamıyordum, tek kişilik kalabalık ilgimi çekti sanırım, içgüdülerim bütün gücüyle beni uyarmasına rağmen, o bir dizi insandan tek bir insan yapma ya da o diziyi parçalara ayırıp ayrı ayrı insanlar haline getirme isteği içimde yükseliyordu.

Yazdığım romanın kahramanına benzediğini söylemesine rağmen bir edebiyat meraklısı değildi, çok az roman okumuştı. Ben birçok romancının arasından seçilmiş biri değildim, sevgilisiyle çıktığı bir kaçamak yolculuk sırasında rastgele bulup okuduğu bir kitaptı benimki ve o kitaptaki kadının kendisine benzediğine karar verip peşime düşmüştü. Kitabı ezbere biliyordu, kitabın kahramanı olan kadından sanki gerçek bir insandan söz eder gibi söz ediyor, onun duygusal değişimlerini anlatan bölümleri özellikle seviyordu. Merak ettiği konuların başında da benim, anlattığım kadını tanıyıp tanımadığım geliyordu, böyle bir kadın var mıydı ve o kadın neredeydi? "Öyle bir kadın var" deseydim ve bir adres verseydim herhalde beni bırakıp gidecek ve o kadını bulacaktı. Yıllarca ıssız adada kalmış birinin, kendi yüzünün ne hale geldiğini görmek için ayna araması gibi bir telaşı vardı, kendine benzeyen kadını bulmak, o kadında kendini görmek istiyordu.

Aslında kendine meraklıydı, bütün dikkati kendine dönmüştü, edebiyatla ilgilenmemesi de belki o yüzdendi, kendisine benzemeyen hiçbir şey onun ilgisini çekmiyor, kendisine benzediğini düşündüğü her şey ise onu çıldırtıyordu; kendini bulamadığı romanlar onun için

önemsizdi; benim romanıma böyle delice bayılması ise kadını kendine benzetmesindendi.

Benim içinse macera tamamen tersineydi; ben tanıdığım bir kadını değil, kafamda yarattığım bir kadını anlatmıştım ve anlattığım kadını, anlattıktan sonra buluyordum. Doğrusu anlattığım kadının gerçeğinin neye benzediğini de çok merak ediyordum, ama bu kıza benzediğini hiç düşünmemiştim. Benim anlattığım kadın bu kızdan en aşağı on beş-yirmi yaş büyüktü, çok daha zengin, toplumda kabul görmüş, çok yaşamış bir kadındı, bütün yaşadıklarından sonra aşkı, gerçek duyguyu ve coşkuyu bulamamanın sancısını çekiyordu, bütün hayatı boyunca yalnız olduğunu keşfediyordu ve ruh hali çok değişken biriydi, o değişkenlik arasından kendi gerçek yüzünü bulmak istiyordu, âşık olamayan, hiç kimseye bağlanamayan, hem âşık olmak isteyen, hem de âşık olmaktan, birisine bağlanmaktan deli gibi korkan bir kadındı. Romanımda anlattığım gibi bir kadınla birlikte olmak istemezdim doğrusu, ürkütücü bir kadındı benim anlattığım, hem erkeklere aldırıyor, hem de çılgınca kıskanabiliyordu; hem şefkatliydi, hem de taş gibi duyarsız olabiliyordu; genç bir kızın böyle bir kadınla ne ilgisi olabileceğini bir türlü anlayamıyordum, kız ise o kadının kendisine benzediğini söylüyordu durmadan.

Ben, evinde yaptığı hesaplarla gökyüzünün derinliklerinde bir yıldız bulunması gerektiğini saptadıktan sonra teleskopla baktığında, söylediği yerde söylediği yıldızı gören bir astronom gibiydim, anlattığım kadın doğru çıkmıştı, anlattığım gibi biri vardı, ama benim anlattığımdan yirmi yaş daha gençti. Görünüşü de benim kafamdaki kadına benzemiyordu; ben, kızıl saçlı, uzun boylu, çizgileri oturmuş, gençliğini geride bırakmaya başladıkları yaşlarda kadınlarda görülen o olgun

pırlıltıyı cildinde taşıyan bir kadın düşünmüştüm, bu ise sesi ve yüzü sürekli değişen genç bir kızdı.

Balkanlı büyük bir ailenin kızıydı, ailesinde derebeyleri ve şeyhler vardı, "Sen bir sultansın öyleyse," deyince öne doğru bükülüp çocuk kahkahalarından birini attı, sonra bir ara annesinin kendisine masallar anlattığını söyledi. Küçük bir çocuk gibi annesinden masallar dinleyen, kendini kırk yaşındaki bir roman kahramanına benzeten, aslında çok içine kapanık olduğunu söyleyen ve kendisinin iki misli yaşındaki bir yazarla sokaklarda buluşmaktan çekinmeyen birisiydi; halinde beni tedirgin eden bir şey vardı, bir başkasının bedeninde yaşayan yabancı bir ruh gibiydi, kendi kendine benzemiyordu ve bir roman kahramanına benzediğini düşünüyordu.

Garip bir elli dakika yaşadık arabanın içinde, bu arada kentin içinde dolaştık durduk, deniz kenarlarından, caddelerden, sokaklardan geçtik; hiç dışarıya bakmıyordu ya da gördüklerinden hiç etkilenmiyordu, gördükleri hakkında tek bir yorum bile yapmadı. Sonra onu havaalanına yakın bir yerde bıraktım, geldiği kente dönecekti.

O günlerde çevremdeki kadınlar bir kuş sürüsü gibi havalanmıştı, hangilerinin uçup gideceğini, hangilerinin geri dönüp yeniden benim dallarıma konacağını bilmiyordum ve giderken hep yaptıkları gibi gittikleri için benim kendilerinden özür dilememi istiyorlardı. Terk edilen bendim, özür dilemesi gereken de bendim ve işin en anlayamadığımı yanı, onları avutmak zorunda olan da bendim; beni terk ettikçe bana daha çok bağlanıyorlardı ve ilişkiler bittikçe daha çoğalıyorlardı. Ben terk edildiğim için hem acı çekiyor, hem de vicdan azabı duyuyordum, içinden çıkılmaz bir ağa düşmüştüm ve kadınlar bu ağları sıkıştırmakta çok ustaydılar.

Ben de kendimi garip bir cinselliğe kaptırmış, bir tür sevişme hastalığına tutulmuştum, kadınlar beni duy-

gu ağlarının içine doğru çektikçe ben cinselliğe doğru kaçıyordum, cinsellik bir tür uyuşturucu gibi acılarımı ve sıkıntılarımı yatıştırıyordu.

Şirketten ayrıldıktan sonra yaptığım ilk iş, aldığım tazminatla çok geniş bir ev tutmak olmuştı, henüz eşya almamıştım, ama boş ve kocaman evin içinde dolaşmak hoşuma gidiyordu, eşya almak için de acele etmiyordum. Her odaya bir telefon koymuştum, telefon çalınca boş evin bütün odalarında inanılmaz bir çınlama başlıyordu. O günlerde telefon sesini çok seviyordum; hayatının bir döneminin bittiğini ve yeni bir dönemin açıldığını hisseden herkes gibi bende de burukluk, kaygı ve beklenti artmıştı; telefon sesleri beni geleceğime bağlıyordu, ama aynı telefonlar geçmişimin benden kopmasını da önlüyordu, geçmişle geleceğin iç içe olduğu o tuhaf geçiş dönemlerinden biriydi işte.

O garip oyunları da o sıralarda keşfettim. Bir zaman, beni terk eden kadınlarla bir kez daha sevişmek için peşlerinden koştuktan, beni terk etmekten vazgeçenlerle yeniden bir araya gelmeyi kutlamak için seviştikten, yeni tanıştıklarımla eski sevgilileri unutmak için yattıktan sonra bildiğimiz sevişmelerden sıkıldım. Başı, ortası, sonu belli bir hikâyeyi sürekli okumak gibi sevişmeler de ezberlenmeye başlamıştı. Yeni hikâyeler bulmanın zamanı geldiğine karar verdim ve sevişmeleri parçalamaya koyuldum. Bu, o garip dönemin en eğlenceli kısmıydı bence. Kadınları baştan çıkarmaya çalışıyor, ama asla onlarla yatmıyordum, her biriyle sevişmenin bir parçasını yaşıyordum, kadınlarla duygusal ilişkileri sıyrıp atmıştım hayatımdan.

Karşılaştığım bütün o kadınları ne tür cinayetler işleyebileceklerini düşünerek sınıflara ayırıyordum, aralarında gizli bir örgüte girip tanımadığı bir adamı ensesinden vuracak biri olduğunu sanmıyordum, bu sanki erkeklerle özgü aşagılık bir cinayet türüydü, para için vu-

rabilecek olanları bazen orospuların arasında görüyordum, öyleleriyle karşılaşınca acaba beni evde param için öldürürler mi diye düşünüyordum, sevdikleri için öldürmeye yatkın olanlar daha fazlaydı, zevk için öldürebilecek olanlar, en azından benim o gruba koyduklarım ise bana en çekici gelenlerdi.

Bu yeni gelen kızı ise bir gruba sokamamıştım, sürekli değişen yüzüyle her an bir gruptan öbürüne geçiyordu gözümde.

Kızla buluştuğum gün de bir kadınla randevum vardı. Kızı bıraktıktan sonra, bin bir özür ve gerekçeyle ve epeyce geç kalarak gittim buluşmaya. Çok önceden tanışıyorduk, ama birbirimizi yeni keşfetmiştik, arada sırada buluşup yemek yiyorduk. Onu asla evime davet etmiyordum, o zaten beni davet edemezdi, çünkü evliydi.

Sevişmeleri parçalamanın en iyi yolunun gülmek olduğunu fark etmiştim; bu, sevişmenin çok ciddi yapıldığını keşfetmemle aynı zamana rastlamıştı. Kadınlara gülerек seks hikâyeleri anlatıyordum, özellikle de kerhaneleri. Bütün kadınlarda, kerhanelere, randevuevlerine, canlı seks gösterisi yapan dükkânlara karşı inanılmaz bir merak vardı ve benim onların merak ettiği her şey konusunda bilgim bulunuyordu, hepsini dolaşmıştım, sıradan kerhanelerdeki köylü orospuların da, randevuevlerindeki gecekondu kızların da, Avrupa'yı dolduran seks dükkânlarındaki Uzakdoğulu yaratıkların da neler yaptıklarını çok iyi biliyordum, çünkü o sıralarda oraları da epeyce gezmiştim. Ayrıca telefonum geceleri telekız çağırmak için de çok iyi bir aletti ve bir defter dolusu numaram vardı. O kızlarla istediğim her oyunu oynuyordum.

Bir keresinde bir oyuncak görmüştüm, bir demir çubuğa gümüş kanatlı küçük melekler takmışlar, meleklerin baş kısmına gelen küçük bir oyuga da minik mumlar yerleştirmişlerdi, mumları yakınca ısının etkisiyle

bir hava akımı oluyor ve küçük melekler kanatlarını açarak çubuğun çevresinde, çingirak sesleriyle dönmeye başlıyorlardı; benim hayatım da o oyunağa benziyordu; meleklerin yerine orospuları koymuştum, çingiraklar çalarak dönüp duruyorlardı, orospulardan sıkılınca da henüz orospu olmamış olanların peşine düşmüştüm.

O gün buluştuğum kadın büyük bir şirketin müdürüydü ve işine uygun bir görüntüsü vardı, benim en çok hoşlandığım tarza sahipti, yüksekçe topuklu ayakkabılar, çok şık elbiseler, seçkin bir parfüm, bakımlı saçlar ve ciddiyet.

En azgınlarının en ağırbaşlı görünenler olduğunu anlamıştım o sıralarda.

O kadın bana bu inancımın doğruluğunu kanıtlıyordu her seferinde, o gün de bedenimin her yanında ayrı bir zevk ve sızı duyarak ayrıldım ondan.

II

Geceleyin eve döndüğümde o gün öğleden sonra buluştuğum kızın tamamen aklımdan çıkmış olduğunu fark ettim, o benim hayattaki tek hayranımdı ve hayranlarla yazarların bir araya gelmesinden yanaydım, çünkü böyle buluşmalar genellikle hayal kırıklığıyla biterdi, ayrıca kız çok gençti ve çok fazla konuşacak konumuz olduğunu sanmıyordum, ama birden kendi yazdığım kitabı merak ettim, basıldıktan sonra bir daha okumamıştım.

Nasıl bir kadını yazdığımı biliyordum tabii, ama aradan geçen yılların da etkisiyle ayrıntıları unutmuş-tum. Zaten o kitabı ben de dahil hatırlayan kimse yoktu ve kız şimdi bana o kitabı yeniden hatırlatıyordu.

Boş odalardan birine yığılmış kitapların arasından kendi yazdığımı buldum, üstünde kendi adım yazılı olan kitap tümüyle yabancıydı bana. Üstündeki ad, kendi adım olmasına rağmen bana bir yabancıнын adı gibi geliyordu. Herhalde, biraz da, yaşadığım başarısızlığı unutmak isteğiyle, kitapla ilişkilerimi koparmıştım.

Cinayet ânını hatırlamayan bir katilin cinayet mahallinde dolaşması gibi kendi kitabımı okumaya başladım, önceleri cümleler takılıyordu gözüme, bu cümle şöyle yazılmalıydı, burada şu sözcük daha iyi giderdi gibi hoşnutsuz bir dikkatle okuyordum, sonra yavaş yavaş kendi yazdığım kadın ilgimi çekmeye başladı.

Garip bir kadını anlatmış olduğumu fark ederek anlattıklarımın çoğuna şaşıyordum, bir kadın hakkında böyle şeyler bildiğimi doğrusu hatırlamıyordum. Birisi sanki benim adımı kullanarak benim hiç bilmediğim şeyler yazmış, bir kadını anlatmıştı ve ben öyle bir kadın tanı mıyordum.

Kitabın kadın kahramanı Zübeyde, bu adı nereden bulmuşum onu da hiç anlayamadım, bir yerde hayat hakkındaki düşüncelerini anlatıyordu:

‘Hayat sanki benden kaçıyor, nereye gitsem orada her şeyin öldüğünü, kime dokunsam cansızlaştığını hissediyorum, hayatı ve canlılığı bulacağım bir başka yere koşuyorum, benim ayrıldığım yerde sanki hayat yeniden başlıyor ve benim yeni gittiğim yerde her şey ölüyor; hayatın hep benim olmadığım yerlerde yaşandığını düşündüğümünden bütün zamanım, bir yerden bir yere koşturarak, hayatı aramakla geçiyor, ama onu yakalayamıyorum; başkalarının yaşadığını ben yaşayamıyorum, bu yüzden birlikte olduğum her şeyden ve herkesten sıkılıp hep uzaklardakini öz lüyorum, uzaktakiler hep uzak, yakındakiler hep ölü, benim olmadığım yerlerde insanların neler yaşadığı ise benim için bitmeyen bir merak...’

Evdeki bütün ışıkları yakıp cila ve ahşap kokan parkelerin üstüne yatmış tım, kitabı göğsüme koydum, ben bunları niye yazmış tım? Elindeki her şeyden sıkılan, ele geçiremediği her şeyi özleyen, böylesine huzursuz ve daima huzursuz kalacak biri olabilir miydi gerçek hayatta? Ben bunları nasıl uydurmuş tım? Böyle birine rastlamak hele böyle birine âşık olmak insanın felaketi olurdu, ama bu kadının garip hastalıklı bir çekiciliği olduğunu da seziyordum. Bir an kapıdan benim yazdığım kadının gireceğini ve ona aniden âşık olup korkunç acılara yuvarlanacağını sandım, kitabı hemen kapattım.

Yazdıklarım beni korkutmuştu. Korkmakta haklı olduğumu daha sonra anlayacaktım.

Bu kadını anlatan satırları yazarken neler düşündüğümü, neler hissettiğimi hatırlamaya çalıştım, ama bir türlü hatırlayamıyordum. İçinde soluk hayallerin dolaştığı gri bir boşluk vardı beynimde, o solgun hayallerin arasında kendi yazmış olduğum satırları ve onların nasıl yazıldığını bulamıyordum.

Nasıl yazdığımı hatırlamaya çalıştığım anda belleğim kapılarını bana kapatıyordu, o kapıların ardında ne olduğunu göremiyordum; esrarlı bir bahçe taşıyordum içimde, acı yemişler veren ağaçları, çiçekleri, belalı patikaları, ışıklı havuzları, ürkütücü çağlayanları, fırtınaları vardı; girişini kapayan gür dallar ancak yazıyla başlarını kaldırıp yol veriyor, yazı biter bitmez yeniden kapanıyordu. Yazı bittiğinde bahçede gördüklerimi unutuyordum, bir dahaki yazıda orada neler bulacağım da belli değildi; neler gizliydi bahçemde, hangi tohumlar yeşermeyi bekliyordu, kuytularda hangi zehirli otlar, hangi tatlı meyveler saklanıyordu, onları oraya kim ne zaman dikiyordu, bahçenin bahçıvanı bensem niye bir şey hatırlamıyordum, ben değilsem bahçıvan kimdi?

Yazdığım kadını o bahçenin neresinde bulmuştum, o kadın bahçeye ne zaman girmişti?

Çocukken annemin bir arkadaşı gelip giderdi bize, dalga dalga dökülen kızıl saçları, dudagının kenarında küşücük, ahlaksız bir beni vardı, yüzünden hatırlayabildiklerim yalnızca bunlardı, bir de kahkahasını ve her geldiğinde beni bastıracağı göğüslerinin yumuşaklığını hatırlayabiliyordum, ama o kadını düşündüğümde bu görüntülere hiç uymayan bir hüznün kokusu yayılıyordu içime, yalnız biri olduğunu düşünüyordum, böyle düşünmem için bir neden de bulamıyordum. Acaba o kadın mı bahçenin bir yerinde, benim çağlayanlarımda yıkanıp benim güneşimde kurulanıp benim meyvele-

rimden beslenerek, romanın kahramanına dönüşmüştü, bunun yanıtını herhalde hiçbir zaman öğrenemeyecektim.

Başkalarının en iyi gizlenen sırlarına bile ulaşmanın daima bir yolu bulunurdu, ama insanın kendi sırlarına erişmesi neredeyse imkânsızdı ve yazarlık bu imkânsızı yaşamaktı sürekli.

Kendimden, bahçemden, yazdıklarımın özellikle de yazdığım kadından korkmuştum, küçük yeşil haplardan bir tane yutup yatımdı, aldığım uyku ilacına rağmen bütün gece yatağın içinde bir yandan öbür yana dönerek kötü bir uyku uyudum, sabah kalktığımda kendimi yorgun hissediyordum, önceki akşam okuduğum kendi kitabımdan bir satır hatırladım.

'Her sabah bir başkası gibi, pişmanlıklarla ve sıkıntıyla uyanırım.'

Tam da o satır gibiydim o sabah, bir başkası gibi, pişman ve sıkıntılı.

Buharlar fişkırtan kaynar suyla bir duş aldım, su cildimi yakarak tazeliyordu beni, sonra bir çay, birkaç ayçöreği, sabah gazeteleri, cinayetler ve yeniden hayata döndüm.

Evden çıktığımda kızı ve kitabı unutmuştum.

Beni terk etmekte olan sevgilimle buluşup yemek yiyecektim. Boğaz'da uzun bir yürüyüş yaptım önce, hava serindi, marketlerin önlerinde büyük kamyonlar mal boşaltıyor, manavlar meyvelerini parlatıyor, sabah alışverişine çıkmış, şık spor elbiseli kadınlar, günün onlar için belki de en özgür saatlerini kaldırımlarda salınarak geçiriyor, kapıcılar apartman önlerinde yarenlik ediyor, memurlarla işçileri işlerine taşımış otobüsler boş dönüyorlardı. Boğaz'ın suları da sabahın dinginliğine uymuş, ağır kıpırtılarla akıyordu. Boyalarının altından kırmızı yamaları görünen büyük bir gemi Karadenize

doğru gidiyordu. Sezonu kapamakta inatçı bir genç, sürat motoruyla göremediğim birine fiyaka yapıyordu daireler çizerek.

Her şey gerçek, aydınlık ve açıktı, ama alışveriše giden kadınların öğleden sonra bir günaha bulaşacaklarını, dükkânlarda insanların kazıklanacağını, kapıcıların küçük hileler yapacağını, hepsinin başkalarına söylemeyecekleri sırlar sakladığını, bazı sırlarını kendilerine bile itiraf etmediklerini, sakın görüntünün, çalkantılı bir esrarın üstünü örttüğünü hissediyordum. Serin havayla hafifçe ürpermekten, hayatın gerçekliğine dokunmaktan ve sırlarını hissetmekten hoşnuttum.

Buluştüğümüzda, artık sevgilim olup olmadığını bilmediğim eski sevgilim mutsuzdu. Sesinden tanıyordum kadınların mutsuzluğunu, sanki seslerinin özel bir kokusu oluyordu, kıyılmış tütün kıvamında, yanık gül yaprağı gibi kokuyordu sesleri, daha ilk notasında alıyordunuz kokusunu, bezgin, mesafeli ve biraz da düşmanca bir ses çıkarıyorlardı. Bir köpeğin bütün kokuları birbirinden ayırdeyip insanların duygularını kokularından anlamaları gibi kadınların sesini tanırdım, her tonunu bilirdim, yalnızca kulaklarımla değil bütün vücudumla duyardım onların sesini. Sesler değişse bile duyguların seslere kattığı tonlamalar değişmez, ne kadar saklamak isteseler de bunu beceremezler, bir köpekten kokularını saklayamayacakları gibi benden de seslerini saklayamazlardı. Yüzlerini, bakışlarını, sözlerini, hatta seslerini bile değiştirebilirler, ama o seslerin içindeki küçük vurgulamaları değiştiremezlerdi.

Niye mutsuz olduklarını ise söylemezlerdi, mutsuzluklarının nedenini siz keşfetmek zorundaydınız, bunu keşfedemezseniz biraz daha düşmanlaşırlardı; bu düşmanlık gerçek değildi, yalnızca mutsuzluklarının üstüne örtmeye çalıştıkları yakıcı bir örtüydü.

Bir zaman boş lokantada sesimizi çıkarmadan karşı karşıya oturduk, çatallarla, bıçaklarla oynayıp hepsini tek tek kaldırıp tekrar yerine bıraktıktan sonra sanki daha önceden başladığımız bir konuşmayı sürdürüyormuş gibi birden konuştu:

— Neden bıraktın beni?

Bu, basit ve sıradan bir soruydu, ama ilişkimizin belki de bütün çıkmazı bu sorunun yanıtında gizliydi. Bu sıradan sorunun yanıtı da aslında o kadar basit ve sıradandı ki, bu sıradanlık yanıtın inandırıcılığını yok ediyordu. Sevdikçe, sevdiklerinden daha çok korkan insanların, başkalarına inanılmaz, tuhaf ve yabancı gözükten davranışlarını Sevda'ya anlatmam mümkün değildi. Bunu ne anlar ne de buna inanırdı. Ona, "Seni çok sevdiğim için seninle olamazdım, sana duyduğum sevgi çok korkuttu beni," diyemezdim. O bir kadındı, sevgiden korkmaz, aksine sevdikçe daha cesur ve atak olurdu.

Bense korkuyordum. Bir kadını daha çok sevip daha çok bağlandıkça, bir gün onu kaybedip yapayalnız, acılarla kalmak korkusu büyüyordu ve gittikçe artan bir hızla kıskançlık uçurumundan aşağıya yuvarlanıyordum. Kıskanmanın çaresizliğinden ve içimde yarattığı aşağılanma duygusundan kurtulmak ve bana kaçınılmaz gözüken o terk edilme gününün acısını daha baştan hafifletmek için, hayatıma kattığım kadınların sayısı artıyordu. Nedenini kavrayamadığım bu terk edilme korkusu ve kendime itiraf etmekten bile utandığım hırpalayıcı kıskançlığımla, aptalca olduğunu bile bile daha çok kadınla birlikte oluyor ve sonunda korktuğuma uğrayıp bir başka erkek için terk ediliyordum. Daha da kötüsü, bu gerçeği bilmeme rağmen, her seferinde elimde olmadan hep aynı şeyi yapıyordum, bunun önüne geçemiyordum. Tedavisi olmayan bir tür hastalık gibiydi bu korku.

Bir romanda anlatılmaya değmeyecek kadar bildik, binlerce yıldan beri yaşanan duygulardı bunlar, ama deneyimlerim bana bir şey öğretmişti: En korkunç gerçekler, söylenmeye değmeyecek kadar basit olan bildik gerçeklerdi.

Bunları Sevda'ya anlatamayacağım için, onun sorusunu duyar duymaz, yüzüme gelen bir yumruğa karşı kolumu kaldırır gibi içgüdüsel bir tepkiyle, hiç düşünmeden karşılık verdim.

– Başka birine giden sensin.

Bu yanıtın düşündüklerimle hiç ilgisi yoktu, ama onunla korkularımı tartışacak bir cesaretim olsa zaten hayatım başka türlü olurdu.

– Senin yüzünden, dedi.

İçimi çektim, sesim tahminimden daha dertli çıktı.

– Ben bir şey yapmadım.

Ağlamaya başladı, gözyaşları da gözleri gibi iriydi.

– Sen yaptın, beni yalnız bıraktın, hep başkaları oldu hayatımızda.

– Yeniden deneyebiliriz, dedim.

– Artık olmaz, onu kıramam.

Yüzüne baktım, gördüğüm en güzel kadındı, içinde altın benekler olan bir eşine bir daha hiç rastlamadığım çok iri yeşil gözleri vardı. Güzelliği, görende önüne geçilmez bir dokunma isteği uyandırıyor, birlikte olduğumuz uzun yıllar boyunca erkeklerin ona nasıl baktıklarını görmüştüm, bazen kur yapar gibi, bazen şakalaşır gibi, bazen dostça, bazen kardeşçe, bazen teklifsiz bir meslektaş gibi, ama muhakkak ona dokunurlardı. O da herkese gülümser, şakalaşır, saçlarına kurdele takılmış küçük bir kız gibi davranırdı. O kadar güzel bir kadının neden böyle çocuksu davranışları olduğunu önce anlayamamıştım, sonra onun da kendi güzelliğinden korktuğunu keşfetmiştim; bütün erkekleri ona doğru çeken ve bütün kadınları kendisine düşman eden güzelliğini

taşımakta zorlanıyordu. Güzelliğini bir silah gibi kullanmasını sağlayacak bir fettanlığa sahip olmadığından güzellik onun için, nasıl kullanacağını bilmediği ağır bir yük haline geliyordu, o da küçük bir kız gibi davranarak güzelliğini saklamaya, insanların dikkatini çekmeye uğraşıyordu, ama o kadar güzeldi ki, bu çocuksuluk bile erkeklerin ona hayran olmasını engellemiyordu.

Onun bir çocuk olmadığını, takındığı çocuksu tavırların aslında bir maske olduğunu bir tek ben biliyordum. Bir kadınla bir erkeğin oynayabileceği bütün oyunları oynamış, kadınlığı da erkekliği de sonuna kadar yaşamıştık. Onun güzelliğine duyduğum hayranlıkla başlayan ilişki daha sonra kesin bir cinsel bağımlılığa dönüşmüş ve hep öyle sürmüştü, hatta bir ara artık onun güzelliğini bile fark edemez hale gelmiştim. O muhteşem güzelliğine ve erkeklerin bütün hayranlığına rağmen inanılmaz derecede sadık bir kadındı, her şeyi dolu dolu, sonuna kadar yaşamak istediğinden, kaçamaklardan, küçük kırıştırmalardan hoşlanmaz, kendini tümüyle sevdiği erkeğe verirdi ve bir gün ansızın beni terk edivermişti. Beni niye sevdiğini hiçbir zaman anlayamamıştım, ama beni niye terk ettiğini biliyordum, bütün kadınlar beni hep aynı şekilde ve aynı nedenden terk ederlerdi zaten.

Her zaman olduğu gibi şimdi de uzun sürecek bir terk ediliş süreci yaşıyorduk, bana kızıyordu ve kızgınlığını yatıştırıramıyordu; bir başka erkeğe gitmesi beni beklediği kadar yaralamamış, en azından yaralarımı o görememişti. Bütün terk edişlerde olduğu gibi kızgınlık tükenmeden ilişki bitmiyordu, bütün kadınlar gibi o da erkeğini öldürmeden bırakmak istemiyordu ve ben çok kolay ölmüyordum.

Uzanıp masanın üzerinde duran sigara paketinden bir sigara alarak, parmaklarının ucunda tuttu. Gözlerim

eline takılınca, kalabalıklarda oynadığımız o eski oyunu hatırladım birden; elleri bana hep sevişirken yaptıklarını hatırlatırdı, ona "Ellerini masanın üstüne koy," dedim, ellerini masanın üstüne koyardı ve yalnızca ellerine bakardım, başka her şey gözümünden silinirdi ve yalnızca o elleri görerek bütün sevişmeyi zihnimde yaşırdım, o benim ne düşündüğümü bilirdi ve benim düşüncelerim onun zihnine yansırı. Birbirimize hiç dokunmadan, ben onun ellerine o da benim gözlerime bakarak sevişirdik kalabalığın içinde.

– Ellerini masanın üstüne koy, dedim.

Bunu söylemek için yanlış bir zamandı, ama dayanamamıştım. O, ilişkimizin duygusal yanından söz etmek, ağlamak, üzölmek, beni de üzömek ve hesaplaşmak istiyordu, bense ellerini görmek isteyerek onun isteklerini paylaşmadığımı, üstelik çok fazla üzölmediğimi göstermiştim ona, bu da onu sinirlendirmişti, ellerini çekip masanın altına sakladı.

Yeniden, "Ellerini masanın üstüne koy," dedim, sesimde kölesine emreden bir efendinin sesi vardı ve o benim kölemdi. Yılların yerleştirdiğı bir alışkanlıkla istemedi ellerini masanın üstüne koydu. Nar çiçeğı rengindeki tırnaklarıyla, o uzun beyaz parmaklı elleri bana sahibinden çok daha yakın ve tanıdık geliyordu; onların dokunuşlarını, sahibinden çok benim isteklerime uya bildiklerini, benim emirlerimle hareket ettiklerini biliyordum ve eller benim belleğıme girip oradan inanılmaz sevişmeler çıkartıyorlardı.

– Hadi eve gidelim, dedim.

Dümdüz, soğuk bir sesle karşılık verdi.

– İstemiyorum.

– İstemesen de gidelim.

Yüzüme bakıp dudaklarını büzdü.

– Hayır... Artık seninle sevişmeyeceğim.

Ah, kadınların bu kesin sözleri, yapamayacakları şeyleri o kadar kesin bir şekilde söylerler ki; inanırsanız sonra çok şaşırırsınız.

Ama gene de o gün benimle yatmadı. Buna karşılık ben de onun mutsuzluk oyununu oynamadım. Sıkıntılı bir şekilde ayrıldık.

İkimiz de kendimizi yenik hissediyorduk, bu, ilişkimiz sürecektir anlamına geliyordu.

O sıralar öyleydi, yalnızca kendisine böylesine bağlı olduğum sevgilim değil, ondan gizli ilişkilerimi sürdürdüğüm birçok kadın, terhis döneminde evlerine dağılan askerler gibi beni bırakarak dağılıp gidiyorlardı. Ben de yeni kadınlar buluyordum, daha önceleri tanıştığım, bir-iki günlüğüne birlikte olduğum kadınları arayıp onlarla ilişkilerimi sıkılaştırıyordum. Öyle günler oluyordu ki, bazen sabah başka, öğlen başka, akşam başka bir kadınla buluşuyor, hepsine ayrı ayrı hikâyeler anlatıyordum.

Ayrılıkların hüznleriyle yeni birlikteliklerin neşesi birbirine karışıyor, aynı günde birkaç duyguyu bir-iki saat arayla yaşıyordum. Sürekli olarak bir duygudan bir başkasına atlamak, hiçbirini tam yaşamadan, hepsini şöyle bir hissedip geçmek beni yormaya başlamıştı. Hızla giden bir trenin penceresinden bakan biri gibi birşeylerin değiştiğini görüyor, ama hiçbir görüntüyü tam olarak kavrayıp tadını çıkaramıyordum. Terk edilmişin hüznünden kurtulmak için bedenim delice bir enerji harcıyor ve ben çılginca oradan oraya koşturuyordum.

Kız aklımdan çıkıp gitmişti.

Arada, işe gidip bütün gazeteleri okuyup ajans haberlerini tarayarak, cinayetleri çıkarıyordum. Şirketin patronu olan okul arkadaşım her zaman giydiği birbiri- nin aynı siyah takım elbiseleri, inanılmaz derecede parlak kravatlarıyla öğlen yemeğine giderken kapıdan kafa-

sını uzatıp "Kaç?" diye soruyordu, ona o âna kadar okuyup kaydettiğim cinayetlerin sayısını söylüyordum.

– Dört... Akşama kadar iki faili meçhul gelir, en aşağı iki de aşk cinayeti olur, bir de hakareten çıkar, yani en aşağı yedi-sekiz cinayet olur. Dördü ölmüş, demek ki şimdilik bu akşama kadar vurulacağını bilmeyen dört müstakbel maktul şu sıralarda son yemeklerini yiyorlar.

Her seferinde suratını şaşırmış gibi buruşturup "İyi," derdi.

Neye "iyi" dediğini hiç anlayamadım. Cinayetlerin sayısının artmasından mı hoşnuttu, yoksa daha fazla cinayet olacağından korkuyordu da sayının beklediğinden az çıkmasına mı seviniyordu, bunu hiç öğrenemedim.

Ben akşama vurulacak insanların o sırada neler yaptığını merak ederek cinayet haberlerini kesip dosyalarına koyardım; arada ilginç bir cinayet çıkarsa, kimin, nerede, nasıl öldürdüğünü yanımda taşıdığım özel cinayet defterime kendim için kaydederdim. Kendimi katilin yerine koyardım, onun o son anda, tetiği tam çekerken neler hissettiğini anlamaya çalışırdım. Boş zamanlarımda bazen cinayetlerin işlendiği yerlerde dolaşıp çevreye bakınır, cinayet anını gözümde canlandırmaya uğraşırdım.

Cinayet haberleriyle, parçalanmış sevişmelerle, terk edilmenin acısını unutmaya çalışıyordum; hayatımda hiçbir teselli yoktu, kitaplarım başarısız olmuş, aşk maceram tam bir acıyla sona ermişti.

İçinde cinayet olmayan bir cinayet romanı yazmayı düşünüyordum.

Cinayet, duyguların, tutkunun, nefretin, intikamın, korkunun, yaşama isteğinin, yok etme arzusunun doruğa tırmandığı bir andı, insanlara ortada bir cinayet olmadan bu duyguları yaşatabilecek tek şey vardı hayat-

ta, o da bir romandı. Üstelik, cinayetsiz bir cinayet romanı, romancı olduğunu kimsenin bilmediği bir romancı için de uygun bir konuydu bence.

O sıralarda yeni taşındığım apartmanda bir yazarın oturduğunu keşfettim, benden gençti, on iki yaşındaydı, onu ilk kez asansörle eve çıkarken görmüştüm, somurtuk dudakları, kocaman gözleri vardı, konuşurken hep yere bakıyor, konuştuğu insana asla bakmıyordu.

– Kaçınıcı kata çıkıyorsun?

Bir sır verir gibi isteksizce "Üç," demişti.

Elinde kâğıtlar tutuyordu.

– Bu kâğıtlar ne, ders mi?

– Hayır, bir çizgi-roman kahramanının hayatını yazıyorum.

Çocukları pek sevmem, ama onlarla konuşmaktan hoşlanırım, çünkü bence insanların en ilginç fikirleri aslında söylemeyip kendilerine sakladıkları fikirleridir, çocuklar ise hiçbir düşüncelerini kendilerine saklamazlar, hemen söylerler, onun için onlarla konuşurken da-ima ilginç birşeyler duyabilirsiniz.

– Çiziyor musun yani?

Aptallığıma şaşırdığını belli eden bir şekilde yüzünü buruşturdu.

– Hayır, yazıyorum.

– Niye çizgi-roman kahramanının hayatını yazıyorsun peki, çizgi-roman kahramanının çizilmesi gerekmez mi?

Durdu.

– Ben çizmiyorum, yazıyorum.

– Niye çizgi-roman kahramanı o zaman?

Gene durdu, sıkılmıştı.

– Çünkü çizgi-roman kahramanı.

– Bir yerden mi bakıp yazıyorsun?

– Hayır, kendim yazıyorum.

– Uydurma mı yani?

Gerçek bir edebiyatçı olduğunu tek sözcükle açıkladı:

— Uydurma.

— Başkalarının yazdığı çizgi-roman kahramanlarını okuyor musun?

— Okuyorum?

— En çok hangisini seviyorsun?

Hiç düşünmeden karşılık verdi bu kez:

— Mr. No'yu seviyorum, üstün zekâlı çünkü.

— Zeki adamları seviyor musun?

Gururlu bir gülümseme dolaştı somurtuk suratında.

— Evet, ben de üstün zekâlıyım.

— Nereden biliyorsun?

— Biliyorum.

— Yazdıklarını bana gösterir misin?

Gene durup düşündü.

— Daha yeni yazıyorum.

— Yazdığın kadarını okurum.

Hiç kafasını yerden kaldırmıyor, hiçbir sempati belirtisi göstermiyordu.

— Kaç numarada oturuyorsunuz?

— Yedi numarada.

— Ben size getiririm.

— Ben de yazdıklarımı sana gösteririm.

Kuşkuyla baktı yüzüne.

— Siz de mi yazıyorsunuz?

— Evet, meslektaş sayılırız.

Gene şöyle yan gözle kaçamak bir bakış attı bana. Benim de yazar olduğuma pek inanmadığı belliydi, onun üstün zekâlı insanlarına benzemiyordum ve üstün zekâlı olmayan biri yazı yazamazdı.

Ertesi sabah gazeteleri okurken kapının altında bir hışırtı duydum, baktığımda içeri bir kâğıdın atılmış olduğunu gördüm.

NEWTON NORTH'LA İLGİLİ BÜTÜN BİLGİLER

'Newton North 1962 yılında Amerika Birleşik Devletleri'nin Washington adlı şehrinde doğdu. Beş yaşında üstün zekâlı olduğu anlaşıldı.

'Büyüyünce beş roman yazdı ve bu romanlar sayesinde büyük üne kavuştu. Romanlarından kazandığı parayla bir ev aldı. Geri kalan parasını bankaya yatırıp faiziyle yaşadı.

'1988 yılında iki ay kayboldu, yapılan bütün araştırmalara rağmen bulunamadı. Ama iki ay sonra geri geldi ve kimseye bir şey anlatmadı. Bu iki ay içinde ona ne olduğunu araştıran gazeteci Brenda Fayleyn'e âşık oldu ve onunla nişanlandı.

'Daha sonra Newton, arkadaşı Tom'la dünyanın her yanına gitti. Ve araştırma kitabı dediği bir sürü kitap yazdı. Bu kitapları okuyan herkes çok şaşırды. Çünkü bu kitaplarda, okuyanlara göre olmayacak şeyler vardı.'

Benim genç meslektaş, küçük bir Don Kişot gibi yalnızca resimli romanları okuduğu için bütün hayatın bir resimli roman olduğunu düşünüyordu, daha doğrusu esas gerçeğin resimli romanlarda okudukları olduğuna inanıyordu, okudukları da Amerikalıların resimli romanları olduğu için üstün zekâlılar onun 'eserlerinde' Amerikalı oluyordu.

Oğlan, bir profesörün oğluydu ve ilkokulu bitirdikten sonra girdiği birkaç ortaokuldan birkaç gün içinde 'geri zekâlı' diye atılmıştı, çünkü daha ilk derste oradaki bütün çocukların ve öğretmenin 'geri zekâlı' olduğunu, kendisinin de üstün zekâlı olduğunu kimsenin yüzüne bakmadan sakın bir sesle söylüyor, sonra o geri zekâlıların bilmediği bazı maceralar anlatmaya başlıyordu. Yerçekimi teorisini şiddetle reddediyordu, çünkü uzayda dolaşan kahramanları için yerçekimi yoktu, in-

sanların uçabileceğine, iki saatte büyük bir bina inşa edebileceklerine, hiç konuşmadan birbirleriyle anlaşabileceklerine inanıyordu.

Ertesi sabah kapıdan gelen tıkırtılarla uyandım, genç yazarın kitabının devamı geldi kapının altından.

Newton North'la arkadaşları uzayda bir yerlere gitmişlerdi, ama nereye gittiklerini tam anlayamamıştım, o bölümü yeniden okurken telefon çaldı, kız, o yaşımdan daha büyük ve durgun sesiyle konuşuyordu telefonda.

– Yarın oraya geleceğim.

Kızın kenti iyi bilmediğini, herhangi bir randevu versem orayı bulamayacağını düşündüm, oysa daha önce buluşmuştuk, o an bu gerçeği unuttuğum, "Ben seni havaalanından alırım," dedim.

Bazen, bambaşka nedenlerden söylenen çok sıradan bir cümle insanların ilişkilerini değiştirir, o cümle nin sihirli olduğunu da, ne o cümleyi bilmeden söyleyen fark edebilir, ne de onu dinleyen. 'Ben seni alırım,' cümlesi de öyle bir cümleydi, bu cümle birden ilişkiyi özelleştirmişti, kız benim oturduğum kente gelmiyor, bu cümleden sonra artık bana geliyordu ve bunu, istemeden söylediğim tek bir cümleyle kabul etmişim. Kız telefon ettiğinde daha yeni uyanmıştım, oğlanın yazdığı tuhaf şeyleri okuyordum, daha sonraları bu cümleyi uykuya sersemliğine bağladım.

Ertesi sabah genç kızın telefonuyla uyandım, bütün evin içinde telefon sesleri çınlıyordu.

– Ben uçağa biniyorum, bir saat sonra oradayım.

Havaalanına vardığımda uçak gelesi kırk beş dakika olmuştu, her zaman olduğu gibi kırıltılı bir kalabalık vardı terminal binasının önünde. Onu kalabalığın arasında tanıyamadım, o beni buldu; geçen sefer gördüğümde daha değişikti yüzü, güneş gözlüklerini takmamıştı, saçlarını omuzlarına bırakmıştı. Arabaya sessizce,

daha önce yüzlerce kez ben onu havaalanından almışım gibi alışık bir hareketle, hiç yadırgamadan bindi. Sanki hayatta hiçbir şey onu şaşırtmıyordu, hiç ıslanmadan bir şelalenin altından geçen biri gibiydi ve rahatlığı beni huzursuz ediyordu, bazen olayları kavrayıp kavrayamadığını merak ediyordum.

Yollardan hiç konuşmadan sessizce geçerken kızı nereye götüreceğimi düşünüyordum, sabahın o saatinde birisiyle buluşmaya alışkın değildim, henüz kendime gelememiştim, hayat başlamamış gibiydi benim için, olmayan bir hayatın içinde anlamını kavrayamadığım bir şeyler yaşar gibi kendimi akıntıya bırakmışım. Çevre yolundan çıktım, sokaklardan geçtim, yokuşlardan indim, mahmur evlerin önünden dolaştım ve birden Boğaziçi'ne çıktım. Boğaz, tepelerin arasından grimsi bir mavilikle akıyor, sabahın serinliğine suyun serinliği karışıyordu. Kıyıda, ellerindeki küçük tepelerin üstüne dizdikleri ince belli çay bardaklarıyla gidip gelen çocuklardan birisine çay ısmarladım, çayları içtikten sonra arabadan inip kıyıda yürüdük.

Utangaç bir huzursuzluk kıpırdanıyordu içimde, hafta sonunda uzak akrabasının pek de iyi tanımadığı çocuğunu yatılı okuldan alıp gezmeye çıkarmış yaşlıca bir adam gibi hissediyordum kendimi; ne söyleyeceğimi, ne konuşacağımı bilmiyordum, bir acemilik vardı halimde, ama işin tuhafı bu durumdan hoşlanıyordum, acemilik hoşuma gidiyordu.

Belki de genç bir kızla birlikte olmanın rahatsızlığını ve şaşkınlığını kalabalıkta daha çok hissettiğimden, sessiz ve sakin bir yere gitmek istedim. Karadeniz kıyısında bu vakitlerde kimsenin uğramadığı ıssız bir kumsal biliyordum, oraya gitmeye karar verdim. Kız kenti hiç bilmediğinden ona nereye gittiğimizi söylemiyordum, o da bir şey sormuyordu, çok sakin ve rahattı.

Birbirine geçmiş, yeşil, kızıl, kahverengi ağaçların arasından kıvrıla kıvrıla uzanan yollardan kıyıya gittik. Arabadan indik, ayaklarımız kumlara batıyordu. Deniz hareketsiz ve huzurluydu her zamankinin aksine. Göz alabildiğine uzanan kumsalda kimsecikler yoktu, bizim ilişkimiz gibi garip, sessiz, mevsimini şaşırmış bir kum-saldı.

Konuşmadan yürürken bir köpek çıktı bir yerlerden, biz yürüdükçe o da arkamızdan geliyordu; kızla köpeğin arasına girdim. Boynuma uzun bir atkı dolmuştu, ucu göğsümden aşağıya sarkıyordu, köpek kendisine oyun arkadaşları bulduğunu sanıp benimle oynamaya çalışıyordu; pençelerini göğsüme dayayıp atkımı ısırp çekmeye başladı, atkı boğazımı sıkıyordu, köpeği bütün gücümle itip atkımı kurtardım, yerden bir avuç kum alıp atar gibi yapınca köpek korkup kaçtı.

Boğazımı ovaladım, atkımı gevşettim. Köpekle dişmenin beni gülünçleştirdiğini hissediyordum, bu gülünçlüğü yok etmek için alaycı bir abartmayla güldüm.

— Az daha beni boğup öldürecekti.

Kız, birden bu sözümü ciddiye aldı.

— Sen ölseydin ben burada ne yapardım, dedi. Buraları bilmiyorum da, daha önce hiç aklıma gelmedi, sen ölürsen ne yapacağımı.

Yüzüne baktım, söylediklerinde çok ciddiydi, gerçekten ben ölseydim ne olacaktı diye düşünmüştü. Hayatın merkezinde o duruyordu, bütün öbür canlılar, hayran olduğu yazar da dahil, bu merkezin çevresinde dolaşan önemsiz yaratıklardı, bunu herkesin de böyle kabul ettiğini düşünüyordu ve hiç çekinmeden söylüyordu düşündüklerini.

— Ölseydim ya ben ne yapardım, dedim.

Kız birden o çocuk kahkahalarından biriyle gülü-verdi. Bencildi, ama aptal değildi; söylediğinin farkına varmıştı.

Kumların içinde bata çıka yürürken kızın göğüsleri bütün yumuşaklığıyla koluma değiyordu, daha sonraları o günü konuştuğumuzda, memelerini bana bilerek değdirmediğini söylemişti, ama ona hiçbir zaman inanmadım, kadınların göğüslerinin o kadar bağımsız hareket etmediğinden emindim. Ama dokunuşları güzeldi.

Aslında, peşime takıp kentin bir ucundan bir ucuna, garip yerlerde dolaştırdığım bu yabancı kızla ilişkimizin tam olarak ne olduğunu bilmiyordum; bir yazarla bir hayranı mı konuşuyordu, bir genç kızla orta yaşlı bir erkek mi kırıstırıyordu, yoksa çocuğu olmayan bir adam, çocuğu yaındaki birine babalık yapmanın zevkini mi çıkarıyordu; ben bu kızın hayatında ne olmaya adaydım, babası mı, sevgilisi mi, yazarı mı, o benim hayatımda ne olmaya adaydı, kızım mı, sevgilim mi, hayranım mı?

Bütün bunların hepsi de anlamsızdı aslında, çocuk sahibi olmak istemiyordum, yalnızca tek bir hayrana sahip olmak hiç hayranı olmamaktan daha aşağılayıcı bir şeydi, sevgililerim ise olması gerekenden fazlaydı, bütün bunlara rağmen gene de kızla dolaşıp duruyordum.

Kumsalda epeyce yürüdükten sonra kızın acıktığını düşündüm.

— Acıktın mı?

— Pek değil.

Ben onun yanıtına aldırmadım ve onu yakınlardaki bir kır lokantasına götürdüm, lokantaya girerken tam bir baba gibi davranıp onun söylediklerini ciddiye almadan onun yerine karar verdiğimi fark ettim. Hava güzel olduğu için tahta masaları ağaçların altına koymuşlardı. Küçük bir masaya oturduk.

Her baktığımda kızın yüzü değişiyordu, sanki rüzgâr her seferinde yüzünün çizgilerini siliyor ve görünmeyen bir ressam silinenin yerine bir başka yüz çiziyordu; bu hızlı ve sürekli değişim bir girdap gibi çeki-

yordu beni. Arada bir yorulup gözlerimi bir başka yana çeviriyordum ve yeniden kıza döndüğümde aklımda kalandan bir başka yüz görüyordum. Gözbebekleri çok parlak, bakışları hiç rastlamadığım kadar keskin ve yakıcıydı. Kirpikleri çok uzun değildi, ama çok gürdü. Dudakları ise inceydi. Gözlerinin keskin parlaklığı, yüzünün öbür kısımlarına dikkat etmeye izin vermiyordu, belki de bu yüzden yüzünü belleğimde tutamıyor, hep değiştiğini sanıyordum. Kıza hiç dokunmamaya özen gösteriyordum, ama teninin sıcaklığını sürekli tenimde hissediyordum, yumuşak bir sıcaklıktı bu, bir bebeği okşarken hissettiklerinizle, bir kadının kalçalarını avuçladığınız zaman hissettiklerinizin karışımına benzer çok saf ve çok azgın bir duyguydu. Kim olduğun, ne olduğunu bilmiyordum, yüzünü bile aklımda tutamıyordum, ama kız bana yabancı gelmiyordu.

– Niye geldin bugün?

Durup düşündü.

– Seninle konuşmam gerektiğini düşünüyordum... Bir de böyle bir şeyi yapabileceğimi kendime kanıtlamak istedim.

Sonra, rahat ve sakin bir sesle kendinden söz etmeye koyuldu. Bir sevgilisi vardı ve benim sandığının aksine genç bir delikanlı değil, kendisinden oldukça büyük bir adamdı, onunla evlenip evlenmemeyi düşünüyordu.

– Bence evlenme, dedim, düşünüyorsan evlenme, düşünerek yapılacak bir iş değil evlenmek, hele senin yaşında hiç değil.

Kız sevgilisinden sıkılmıştı, sesi bunu ele veriyordu. Bir heyecan dalgalanması, bir fısıltı, bir çığlık, akla aykırı tek cümle yoktu konuşmasında, düz, sakin, tarafsız ve akla uygun çözümler arayarak söz ediyordu sevgilisinden. Yıllarca sevdiği birinden sıkılmış olma fikrine henüz kendini alıştırıramamıştı. Kadınların çoğu gibi onun da bir erkekten sıkıldığı andan, bu sıkıntıyı kendi-

sine itiraf ettiği âna kadar epeyce bir zaman geçmesi gerekliyordu.

Kendisinden bunca yaş büyük olmama rağmen benimle hiç yadırgamadan ve tanıştıktan kısa bir süre sonra "sen" diye konuşabilmesinin nedeni anlaşılmıştı, dört yıldır kendisinden iki kat daha büyük birisiyle birlikteydi ve onu kendisine âşık etmeyi de başarmıştı. Sıkıldığı erkeğе ait her şeyi küçümseyen bütün kadınlar gibi o da sevgilisini ve onun yanında olan herkesi küçümseyiyor, onların hepsini rahatça kendisine âşık edip hepsinden sıkılabileceğине farkına varmadan inanıyordu, bu yersiz ve anlamsız küçümseme ise ona o garip çekiciliğini kazandırıyordu.

Yapraklardan sonbaharın sıcaklığı süzölüyordu, kaba kumaştan bir örtü örtölmüş masaya balık, salata, midye tabaklarını bıçkın tavırlarla yerleştirdi genç garson. İnsanlardan uzak olduğumuzdan olsa gerek ben biraz daha gevşemiştım, kızın yıllardır benim yaşına yakın biriyle olduğunu öğrenmek, suçluluk duygumu azaltmıştı, yavaş yavaş kendimi buluyor, bütün kadınlara davrandığım gibi davranmaya başlıyordum. Güzelligine ve çekiciliğине güvenen her kadın gibi çok çabuk sarsılacağını sezmişim, onunla dalga geçiyordum ve o anı çocuk kakhahalarını atarak gülüyordu. Onun kakhahaları beni de güldürüyordu. İki insan arasındaki o anlaşılmaz ve garip sihir kendini göstermişti; bu kızda beni çeken adını koyamadığım birşeyler vardı.

— Geçen gün kendi yazdığım kitabı şöyle bir karıştırdım, sen orada anlattığım kadına benziyorsan sapığın tekisin.

Önce bir şaşırdı, sonra sapık sözcüğünden hoşlanabileceğине karar verip gene güldü. Sonra aşk ve sevgi üzerine birtakım teoriler anlatmaya başladı; söylediklerini tam olarak kavrayamıyordum, tuhaf, aslında gerek olmayan ayrımlar yapıyor, sözcüklerin insanlar tarafın-

dan benimsenmiş ortak anlamlarını değiştirip onlara yalnızca kendisinin bildiği kişisel anlamlar yüklüyor, dinleyenin de bunları anlamasını bekliyordu.

– Aşk ve sevgi iki ayrı duygudur, diyordu, insan birisini sevebilir, ama açık olması çok zor, belki de imkânsızdır.

Aşktan söz edişinde hem hüznölü, hem de gururlu, kendini beğenmiş bir vurgulama vardı. Kimseye açık olamayacağına emin olduğu için ‘Aşkı kaybettim’ diye üzüölüyor, buna karşılık kimseye açık olamayacağına, ama kendisine muhakkak açık olacaklarına inandığı için de çarpık bir sevinç ve güven duyuyordu. Bu güveni ve hüznü daha önce yaşadığı ilişkiye borçluydu, bütün maceraların birbirine benzeyeceğini düşünölüyor, Condiac’ın heykeli gibi gözlerini açtığı zaman gördüğü şeyi bütün hayat sanıyordu. Her şeyi biliyordu hayat hakkında, kendisinden daha büyük bir adamı kendisine açık etmeyi başardığına göre artık istediği herkesi kendisine açık edebilirdi. Hayat, daha şimdiden zaptedilmiş, bütün köşelerine kadar esrarını ele vermiş, yıkık ve hakir görölün bir kaleydi onun için. "Bana keşfedilecek bundan sonra bir şey kalmadı," diye küstahça bir acının zevkine bırakıyordu kendini, ama bir yanı da bu acının gerçekliğinden kuşkulanıyordu, yerine oturmayan bir şeyler olduğunu seziyordu; bana, duygularının ve acılarının gerçek olup olmadığını öğrenmeye gelmişti.

Duygularının gerçek olduğunu söylesem de üzüölcekti, gerçek olmadığını söylesem de. Çünkü hem gerçek olmasını, hem de gerçek olmamasını, hem de ikisinin aynı anda doğru olmasını istiyordu.

Sonra aşkla sevgi arasındaki farkı bir örnekle bana anlatmaya başladı.

– Kumsalda ölseydin çok üzüölürdüm, çünkü seni seviyorum, ama bu anneme duyduğum sevgi gibi, anne-

me de bir şey olsa üzülürüm. Ama anneme de sana da âşık olamam.

Hayatımda ilk kez bir kadın beni annesiyle aynı sınıfa dahil ediyordu, bu rolü kabul etmekten başka çarem olmadığını düşündüm.

– Annenle bana âşık olmaya kalkman tuhaf olur zaten.

Bunu bu kadar çabuk kabul etmem, tahmin ettiğim gibi kızdırdı onu.

– Niye tuhaf olsun? Sana âşık olabilirim, niye olmasın?

Çabuk karar değiştiriyor ve kışkırtmaktan hoşlanıyordu; kışkırtmak onun içgüdüsyüdü, ama ben de kışkırtmaktan hoşlanıyordum.

– Hiç olur mu çocuğum, ben senin baban yaşındayım.

Sonra, merak edip sordum:

– Benimle buluşmak için buraya geldiğini bilen varmı?

– Sevgilime söyledim.

Bu sefer ben şaşırdım.

– Bir başka erkekle buluştuğunu niye ona söyledin?

Kız parlak gözlerini kısıp inatçı bir tavırla başını salladı.

– Ben hiç yalan söylemem.

Kadınlardaki dürüstlüğün içinde nasıl bir ihanet ve vahşet sakladığını bilecek kadar deneyimliydim, dürüst kadınlar özel bir cinsti ve dürüstlüklerini bir bıçak gibi kullanırlardı.

– Dürüstlüğünün, sevgilinin canını acıtmaktan başka nasıl bir yararı var bu durumda?

Kız, Allahı inkâr eden bir inançsız rastlamış bir dindar gibi öfkeyle, şaşkınlıkla ve acımayla baktı bana,

dürüstlüğün zararlı bir şey olduğunu ilk kez duyuyordu.

– Biz onunla birbirimize hiç yalan söylemeyiz, yalan söylemek çok kötüdür.

Sonra da ekledi:

– Ben daha önce de onun yanından aradım seni.

– Peki senin bir başka erkekle buluşman onu çok mu sevindiriyor sanıyorsun?

Başını salladı.

– Hayır, ama bunu ona söylediğim sürece birbirimize yakın oluyoruz, bu, başka birisiyle buluşmaktan daha önemlidir bizim için.

Tanımadığım bir adamın nasıl bir acıya doğru yaklaştığını, küçük bir kızın kendisine göre çok yaşlı bir erkeği nasıl perişan edeceğini görüyordum.

– Senin burada bir başka erkekle birlikte olduğunu düşünmenin onu nasıl üzeceğini fark edemiyor musun? Ya başka birisiyle buluşma ya da buluştuğunu ona söyleme... Aslında bunun onun canını acıtacağını bile bile söylüyorsun, dürüstlük nutuklarıyla sevgilinin canını yakıyorsun, başka bir işe de yaramıyor zaten dürüstlüğü.

Birisini öldürmeye hazırlanırken uykusundan uyandırılan bir uyurgezerin, neler olduğunu kavramaya çalışan ürkmüş ve tedirgin ifadesi vardı yüzünde; henüz ne yaptığını bilmiyordu, biraz daha büyüüp deneyim kazanınca şimdi yaptıklarını, ne yaptığını bilerek yapacaktı, ama şu anda hayvansı bir içgüdüyle yakıyordu sevgilisinin canını, yakalanınca da şaşıırıyordu.

– Dürüstlüğün kötü bir şey olabileceğini hiç düşünmemiştim.

Sanki bunlar bana yapılmış gibi sinirlenmişim, başkalarının acılarında kendime pay çıkartacak kadar dertliydim o günlerde.

– Senin dürüstlüğünü emin ol çok pahalıya ödü-yordur şu anda sevgilin.

İnatla başını salladı.

– Dürüstlük her zaman iyidir.

– Bu dürüstlük bir insanı çok üzse bile mi...

– Evet, üzse bile... Bir erkekle olduğumu söyledimde üzülsün, ama kimseyle buluşmadığımı söylediğim-de de içi rahat olur, kuşkulalmaz, güvenir.

Durup ekledi:

– Bir insana güvenmek çok önemlidir benim için, belki de en önemli şeydir, güven olmazsa aşk olmaz.

Elimde olmadan gülümsedim, aşkı hiç bilmiyordu, aşkın her zaman kendi kuşkularını yarattığını henüz öğrenmemişti. Ona bunları anlatmadım, yalnızca bazen insanın kendisini değil sevdiğini koruması gerektiğini, onu üzüntüden sakınmak için yalan söyleyebileceğini, yalan söylemenin de bir sevgi işareti olabileceğini anlatmaya çalıştım.

Bir zaman bunları konuştuktan sonra sıkıldı, kendisinden söz etmeye başladı.

– Mutlu değilim, dedi.

Bir doktora ağrıyan yerini gösteren hasta gibi düz bir sesle konuşuyordu.

– Ama mutsuz olmam için de hiçbir neden yok, tıpkı senin kitabında anlattığın kadın gibi. İçim hep huzursuz, ama huzursuz olmak için de bir neden bulamıyorum, niye huzursuz olduğumu anlayamıyorum, hep acı çekiyormuşum gibi hissediyorum, sonra niye acı çektiğimi soruyorum kendime. Ben kendime hep sorular sorarım, kendimi didiklerim hep. Ortada acı çekmem için bir neden yok, peki niye acı çekiyormuşum gibi hissediyorum ortada bir acı yokken.

– Bir gün gerçek bir acı çekeceksin, dedim ona.

Kraliçeye kötü haberi veren bir kâhin gibi konuştuğumu fark ediyordum, ama başına geleceklerini bilmesini istiyordum.

– Gerçek bir acıyla uydurma acı arasındaki farkı anlayacaksın o zaman, ama daha kötüsü, gerçek ya da uydurma, hep acı çekeceğini fark edeceksin; sen acı çekecek olanlardansın ve her acı çeken gibi acı çektiren olacaksın. Erkekler senden çok çekecekler, sen de erkeklerden çok çekeceksin, bir savaş gibi olacak aşkların.

Hava hâlâ sıcaktı, ama gökyüzü bulutlarla kaplanmıştı, çimenler, bulutlar çoğaldıkça yeşilden laciverte dönüyordu sanki, bana bir an öyle geldi ki kızın yüzündeki değişimlerle birlikte çevremdeki her şey renk ve biçim değiştiriyordu.

İçgüdülerim bu kızın benim için tekin olmadığını, ondan uzak durmam gerektiğini söylüyordu bana, bu konuda hiç yanılmamıştım, ama içgüdülerimi dinlememe gibi bir başka içgüdüm daha vardı, bela çekiyordu beni, tıpkı bu kızın çektiği gibi. Benim yazdığım romandaki kadına benzediğini söyleyen bu kızda aslında bana benzeyen birşeyler vardı ve benim hayatta en son karşılaşmak isteyeceğim insan kendimdim, ama böyle bir oyundan da kaçamıyordum.

Kız yeniden sevgilisini anlatmaya başlamıştı, evlenmeyi düşünüyorlardı, ama sevgilisinin evlenmek istemesine rağmen kendisi bunu pek istemiyordu.

Ben de daha önce söylediğimi tekrarladım.

– Evlenmeyin o zaman, dedim.

Kırk yaşındaki bir kadının sesiyle sakın sakın anlatmaya koyuldu o da:

– Öyle bir noktaya geldik ki artık evlenmeden bir arada olamıyoruz, bir arada olmadan da artık ilişki yürümüyor, ya evleneceğiz, ya bitireceğiz.

– Sen ne düşünüyorsun peki, evlenmek istiyor musun?

Gözlerini kıstı.

– Başkalarıyla da sevişmeliyim.

Sonra da ekledi:

– Buna ihtiyacım var.

Çatalımı ağzıma götürürken bu sözleri duyunca durup çatalımı bıraktım, yüzüne baktım. Yüzü gene değişmiş, bir çocuk yüzü olmuştu. Zamanla cinsel konuşmalar sırasında yüzünün hep bu çocuk haline döndüğünü öğrenecektim, cinsellik onun çocukluğunu ortaya çıkarıyordu, belki de o yüzden hiçbir yetişkinin söyleyemeyeceği sözleri küçük bir çocuk gibi dümdüz, apaçık söylüyordu. Yeniden baliğma döndüm, lokmamı uzun uzun çiğnedim, nasıl bir yanıt vermem gerektiğini kestirememiştim, ama şaşkınlığımı da belli etmek istemiyordum, bir baba gibi konuştum:

– Evlenme, sen o adamı sevmiyorsun, mutsuz olursun.

Aslında o da evlenmemeye karar vermişti, ama sevgilisini kırmadan nasıl ayrılabilceğini bilmiyordu.

– Bunun nasıl yapılacağını kimse bilmiyor, dedim, ben de bilmiyorum.

– Burayı çok sevdim, dedi, çok güzel, sessiz.

Ona bir-iki hikâye anlattım ben de, gene ikiye katlanıp çocuk kahkahalarıyla güldü. Daha sonraları bana, "Gülmeyi senden öğrendim," diyecekti. Kahkahaları hoşuma gidiyordu, ben de onu güldürüyordum. Bir ara bir sessizlik oldu ve birden hayatımda hiç duymadığım, büyük bir olasılıkla da bir daha hiç duymayacağım bir soru sordu.

– Günde kaç kere mastürbasyon yaparsın?

Kafamı kaldırdığımda göreceğim yüzü biliyordum şimdi, ama o çocuk yüzü görünce gene şaşırdım, güldüm, sonra sakın bir sesle sanki hep böyle şeyler konuşulmuş gibi sakın bir sesle karşılık verdim:

– Ben uzun yıllardır böyle bir şey yapmadım, böyle bir şey yapmaya da ihtiyaç yok zaten benim yaşımda.

Bu yanıma çok şaşırdı.

– Nasıl yani?

– Yani... Kadınlarla sevişirim.

Şaşkınlığı daha da arttı, annesine itiraz eden küçük bir çocuk gibi karşı çıktı:

– Ama onun zevki sevişmede yoktur ki, sevişmek de güzel, ama mastürbasyon çok daha zevkli, kendi isteğini hayal edersen, zamanını ayarlarsın, her şeye sen hâkim olursun.

Bunu neredeyse şehvetle söylüyordu, sevişmeyi bile kendisiyle bir ilişkiye döndürmüştü.

Onu yanıtlamadım. Saati me baktım.

– Uçağına geç kalıyorsun.

Hesabı ödedim, ağır adımlarla yürüyerek arabaya bindik.

Yolda giderken içimdeki o kıskırtıcı yan ortaya çıktı.

– Benimle kırıştırmak istiyorsun değil mi?

Pencereden dışarıya bakıyordu, başını çevirmedi.

– Niye her şeyin bir adı var, bir erkekle bir kadın arasındaki her şeye niye bir ad koymak gerekiyor?

Bir süre daha sustuk, sonra gene bir soru sordu:

– Niye insanlar hep mantıklı olanı yaparlar da, kendilerini duygularına bırakmazlar?

Ben de bir soruyla karşılık verdim:

– Seninle niye yatmadığımı merak ediyorsun değil mi?

Ardından da uzun açıklamalara giriştim:

– Bana göre çok gençsin, benimle bir ilişkiye girersen mutlu olamazsın, benimle hiçbir kadın mutlu olmadı, ben de mutsuz kadınların sayısını arttırmak istemem, hele senin yaşımda birini mutsuz etmeyi hiç istemem, aramızda bir şey olamaz seninle.

Onu kışkırttığımı biliyordum.

Havaalanında ayrılırken birden bana sarılıp öptü, yavaşça itip uzaklaştırdım, arkasını dönüp terminale girdi. Geniş camların arkasından bir süre izledim onu. Yaşlı bir kadın gibi yürüyordu. Küçük bir kapıdan geçip kayboldu. Ben de arabaya bindim.

Eve geldikten bir süre sonra telefon çaldı.

-- Ben eve döndüm, merak edersin diye haber verdim dedim.

Birden onu gerçekten merak etmiş olduğumu fark ettim.

III

Yanımda oturan kadın, kendisini bir Rus prenesine benzeten, ayak bileklerine kadar inen bir pelerin gibi bol bej paltosuna, ancak kadınların becerebileceği bir yumuşaklıkla sarınıp koltuğuna büzüştüğünde güneş karşıdaki tepelerden yeni doğuyordu. Sabahın berrak aydınlığının vurduğu yüzü ışıktan çizilmiş bir resim gibiydi; iri ama çekik gözleri, kalın ama biçimli kaşları, küçük ama etli dudaklarıyla hem şefkat, hem de şehvet uyandıran o tuhaf kadınlardandı. Çekiciliğini güzelliği kadar aldırmazlığına da borçluydu, boş sokaklara, yeni yeni uyanan evlere, bana ve güneşe aynı küçümseyici bakışlarla bakıyordu. Oyuncaklarını seven, ama onları önemsemeyen, kırıldıkları zaman derhal yenilerinin getirileceğine emin, şımarık bir çocuk gibiydi ve halinden anlaşıldığı kadarıyla her şey onun oynucağıydı.

Aynı arabanın içinde bir sabah vakti birlikte kayak yapmaya gitmemize rağmen onun hakkında bildiklerim çok azdı, Tunuslu bir paşazadenin torunu olduğunu, ortak bir dostumuzun deyimiyle 'orospu bir ruhu' bulunduğunu, hayatının büyük bir kısmını Avrupa'da kentten kente dolaşarak geçirdiğini ve başkalarına benzemediğini biliyordum yalnızca. Çok şey biliyormuş, ama bildiği her şeyi unutmuş gibi bir hali vardı. Hep aynı yumuşak sesiyle fısıldar gibi yanındakilerden birşeyler isterdi: "Bana biraz şampanya versene", "Beni eve götür-

sene", "Bana şuradaki jambonlardan getirsene." Sükunetine ve incecik beline karşın inanılmaz bir iştahla yemek yediğini görmüştüm daha önce karşılaştığımız birkaç partide.

Çok az tanıdığım bir grup insanla daha önce hiç gitmediğim bir yerde kayak yapmaya gitmeyi, sırf aralarında o olduğu için kabul etmiştim. Aslında beni çok da ısrarla çağırmamışlardı, bir davette biraraya gelip "kayağa gitmeyi" konuştuklarında tesadüfen yanlarındaydım, bana "Sen de gelsene," demişlerdi, ben de "Gelirim," demiştim.

Öteki dördü iyi arkadaş oldukları için aynı arabaya binmişler, o ise, "Burası çok sıkışık," deyip benim arabama binmişti.

Kentten çıkıp uykulu otobüslerin, yüklü kamyonların, çevredeki büyük gecekondu mahallelerine ilk seferlerini yapan yorgun minibüslerin yükselen güneşle birlikte çoğalmaya başladığı otoyola girdiğimizde uzanıp radyoyu açtı; Fransızca bir şarkı duyuldu, hiçbir şey söylemeden, başka bir istasyon bile aramadan radyoyu kapatıp yeniden köşesine çekilerek, paltosuna sarındı.

— Kaloriferi açtım, şimdi ısınır araba, dedim.

— Soğuktan sıkılıyorum, dedi.

Soğuktan üşümüyor, soğuktan sıkılıyordu.

Bir an, önceki gün onun oturduğu koltukta oturan küçük kızı hatırladım, onun oturuşunu ve öne doğru eğilerek kahkaha atmasını.

Ben dümdüz önüme bakarak arabayı kullanıyordum, o koltuğuna büzülüp gözlerini kapatmıştı, yalnızca motorun düzenli homurtusu duyuluyordu. İçerisi ısınmıştı, ama paltosunu çıkarmamıştı, epeyce bir zaman hiç konuşmadan gittikten sonra fısıltılı sesiyle gözlerini açmadan konuştu:

— Bana bir çay içirsene.

İlk sapaktan sapıp otoyoldan çıktım, bir süre gittikten sonra çardaklı bir köy kahvesinin önünde durdum. Kahvenin yanındaki küçük derenin kenarına dizilmiş kavak ağaçlarının parlak yaprakları küçük aynalar gibi güneş ışıklarıyla pırıldıyorlardı. Arabadan çıkıp biraz gerindim, onun da arabadan çıkmasını bekliyordum, o arabadan inmedi.

Penceresini yarım açtı.

– Çayı buraya getirmelerini söylesene.

– Niye inmiyorsun, hava çok güzel.

– Dışarıso soğuk.

Pencereye yaklaştım.

– Hava çok güzel, zaten kayak yapmaya gidiyoruz, burada arabadan inmezsen o soğukta nasıl kayak yapacaksın?

Yüzüme bakıp yeniden "Çayı buraya getirsinler," dedi. Yaptıklarının çelişkili olması onu rahatsız etmediği gibi bu konuda bir açıklama yapmaya gerek de görmüyordu. Çayını arabada içmek istiyordu ve çayını arabada içecekti. Kahveciye çayları arabaya getirmesini söyleyip ben de arabaya bindim.

Yüzü buruşturulmuş bir kâğıt gibi kırış kırış olan yaşlı kahvecinin getirdiği çayları içerken, bardağını bana uzatıp "Şunu tutsana," dedi, ben bardağını tutarken ayakkabılarını çıkartıp ayaklarını altına topladı, bardağını yeniden aldı.

Bardağı tutuşunda, çayını içişinde, ayaklarını altına toplayışında, konuşmasında, bütün hareketlerinde yerleşik ve doğal bir zarafet vardı, ama aynı zamanda anlaşılmaz bir kıskırtıcılık yayılıyordu bütün bu hareketlerinden, zarafete de kıskırtıcılığa da sanki doğuştan sahipti. Her hareketiyle, "Beni eğlendirdiğiniz sürece benimle her şeyi yapabilirsiniz," der gibiydi.

Bana, 'çay bulmam' ve 'çay getirtmem' için verdiği emirlerle aramızda bir yakınlığın doğduğunu hissed-

yordum, o zaman birden anladım, o fısıltılı emirler, erkeklerle kurulan yakınlığın anahtarıydı; o emirleri almaktan dolayı bir sevinç, bir ayrıcalık duygusu hissediyordunuz. İyi bir orospu gibiydi, emirleriyle kendinizi yeryüzündeki tek erkekmişsiniz gibi hissetmenizi sağlıyordu.

Aslında onunla nasıl bir oyun oynamak istediğimi bu yolculuğa karar verdiğim zaman biliyordum, ama bunu nasıl yapacağımı tam kestiremiyordum. Kadınlarla erkekler arasındaki bazı konuşmalar uçurumun kenarından bir çiçek koparmak gibidir, yanlış bir sözcük söylerseniz bir utanç uçurumuna düşebilirsiniz, ama doğru sözcükleri seçebilirsiniz hiç unutmayacağınız bir anınız olur. Arabada prensesle giderken o uçurumun kenarında olduğumu hissediyordum ve düşmeyi göze alacağımı da biliyordum.

— Sende orospuları hatırlatan bir şey var, dedim.

Bir zaman bana yanıt vermedi, söylediğimden utanmamı beklediğini, beni sessizliğiyle utandıracağını pişmanlıkla düşündüm, çok istediğim oyunu oynayamayacaktım, ben bunları düşünürken, o fısıltılı sesi duydum:

— Her kadında biraz orospuluk vardır.

Elimde olmadan gülümsedim, oyun başlamıştı, bu, ancak onun gibi çok iyi yetişmiş, gerçekten zarif ve kendine güvenli bir kadınla oynanabilecek bir oyundu.

— Sende de var mı?

Gene biraz sessizlik ve gene o fısıltı:

— Vardır herhalde.

Bu kısa konuşmadan sonra dar bir kapıdan geçmiş gibi rahatladık, artık konuşma ikimizi de heyecanlandıran bir biçimde akıyordu, parolayı duymuş iki asker gibi birbirimizi tanımış, aynı taraftan olduğumuzu anlamıştık, korkmamıza, çekinmemize, utanmamıza gerek yoktu. Ona para karşılığında benimle yatıp yatmayacağını sordum. Biraz durduktan sonra sordu:

– Kaç para?

Onun o fısıltılı sesinden bu soruyu duymak, itiraf edeyim ki en heyecanlı sevişmelerden bile daha heyecan vericiydi; bu soruyla kendimize bütün toplumun karşı çıkacağı bir suç oluşturunuyorduk ve bir kadınla erkeğin suçortaklığı, hangi biçimde olursa olsun, daima çok zevkliydi. Pazarlık etmeye başladık, bir Çingene kızı gibi arsızca pazarlık ediyor, kendisine öbür orospulardan daha fazla vermeyeceğimi söylememe karşılık "Bir prensesle birlikte olmanın pahalı olması gerektiğini" söylüyordu. İşin şaşırtıcı tarafı bütün arsızlığına rağmen bu pazarlığı gerçekten de bir prenses gibi yapmasıydı.

Bir parça çikolata ya da bir bardak şampanya ister gibi söyledi istediğini.

– Sen bana çok para versene.

Bense çok para vermeyi inatla reddettim. Çok para vermenin ilişkiyi özelleştireceğini ve bunun oyunun kurallarına aykırı olduğunu söyledim ona,

– Bir orospu olacaksan, bir orospu olmalısın, dedim. Bir orospu kadar kazanmalısın,

Birdenbire hiç ummadığım bir şey daha söyledi:

– Peki, sevişirken bana vurursan bunun için de ayrıca para verecek misin?

Gözümün ucuyla ona baktım, bunu istiyordu; bir geceyarısı, bir kadının bana seyrettiği bir filmde ödünç alarak söylediği bir cümleyi hatırladım: "Ben bir salona girdiğimde orada kimin en vahşi olduğunu hemen anlarım," demişti. Şiddetten hoşlanan kadınların garip bir önsezileri oluyordu, benim de şiddetten hoşlandığımı seziyorlardı, bunu nasıl anladıklarını, beni neyin ele verdiğini bilmiyordum.

– İki misli veririm, dedim.

Küçük pembe diliyle usulca dudaklarını yalayıp alt dudaklarını ısırdığını fark ettim.

– İyi.

Bir sessizlik oldu.

– İyi ne? Kabul mü?

Gene o aldırılmaz sesiyle sordu:

– Nasıl yapacağız peki?

Cebimden bir beş yüz bin lira çıkardım.

– Bunu kazanmak ister misin?

– Evet.

Bir yandan arabayı kullanırken hafifçe öne doğru kaydım, parayı karnımın altına koydum.

– Parayı al, senin olsun.

Parayı ucundan tutup çekti, elinden kapıp aynı yere koydum.

– Orospuluk yapacaksın, dolandırıcılık değil. Parayı almak istiyorsan, bütün elini kullanarak al.

Biraz durdu, sonra uzandı, bütün avucuyla abanarak parayı aldı ve sutyenine soktu. Doğuştan bir orospuydu. Kayak yapacağımız Kartalkaya'ya varana kadar, bir sevişme için vereceğimden çok daha fazlasını kaptırmıştım; o orospuluğa iyice alışmıştı, ben heyecandan perişan olmuştum, birkaç kaza tehlikesi atlattığımızı fark etmemiştik bile.

Unutulmaz bir üç gün geçirdik Kartalkaya'da, birlikte kayak pistinin üstüne çıkıyor, orada karların arasında, kayak ceketimin ceplerine doldurduğum paraları birer birer ona veriyordum. Üç gün boyunca bir tek kez bile tam anlamıyla sevişmedik.

Onu yalnızca bir kez, üstündeki her parçayı çıkartmak için ayrı ayrı paralar vererek çıtırçıtlık soydum, ben ceketimi bile çıkarmadım, ikimiz de sevişmek istiyorduk, ikimiz de kendi isteğimize engel olmaktan büyük bir zevk alıyorduk; bir ara parayı unutup elbiselerimi çıkarmak istedi, elini tutup güldüm. Onu kanepenin üzerine yattırdım, ayaklarından başlayarak öpmeye başladım, bir yandan titriyor, bir yandan da pazarlık ediyordu:

– Bunun için bir beş yüz bin daha vereceksin... Ahh, orası için bir milyon vereceksin... Bir milyon daha... Devam etmek istiyorsan bir milyon daha.

Bir harem kiralamama yetecek kadar parayı hiç sevmemişim, hatta hiç öpüşmediğim bir kadına üç günde verdim. Tam bir orospu gibi pazarlık ediyor, beni iyice azdırdıktan sonra cebimdeki paraları birer birer alıyor, bazen de alması gerekenden fazlasını çalıyordu, ben yakalayınca da, "Ama orospuluğa alıştırmam için biraz iyi davranmalısın, bunu da ben hak etmeden hediye vermiş ol," diyordu.

Aramızdaki alışveriş garip bir dostluk yaratmıştı. Sırlarımı paylaşacağım bir dostum hiç olmamıştı hayatımda, dostlardan ve arkadaşlardan pek hoşlanmazdım, kimsenin benim yaşadıklarımı bilmesini de istemezdim. Sanki birileri neler yaptığımı bilirse kötü bir büyü olacak ve benim ruhumun bir parçasını ele geçireceklerdi; böyle anlaşılmaz, tuhaf, ismi olmayan bir korkum vardı ve hep saklardım yaşadıklarımı. Sırlarımı yalnızca o kadına anlattım ve onun hiç kimseye söylemediği sırlarını öğrendim. Paylaştığımız ahlaksızlık aramızda derin ve kalıcı bir güven yaratmıştı. Onun kadar ahlak sınırlarını rahat aşan birine güvenileceğini biliyordum, o hiçbir zaman kötü bir büyüyle ruhumun bir parçasını ele geçirmeye kalkmaz, beni başkalarına satmazdı. Hiçbir zaman da böyle bir şey yapmadı zaten, çok yetenekli bir orospu, paralarımı çalan arsız bir hırsız ve güvenilir bir dosttu.

Üç gün sonra cebimdeki bütün paralar tükenmişti. Parasız, 'ekstradan' son bir seans yapma önerimi kesin bir şekilde reddetti.

– Parasız asla olmaz.

Uzanıp onu yanağından öptüm, parasız yapmayı kabul etseydi bütün güvenimi kaybederdi.

— Ben artık gidiyorum, dedim. Döndüğünde görüşürüz.

Eve geceleyin vardım.

Kalabalıkların, insanların, sevişmelerin, maceraların içine atarsınız kendinizi, insanların hayat dediği garip bir girdabın içinde küçük bir ot parçası gibi kaybolmaya uğraşırsınız, bütün istediğiniz, korkunç bir ahtapot gibi size dolanan geçmişi ve o geçmişin ruhunuzu yakan acısını unutmaktır, unutursunuz da. Geçmişi olmayan biri gibi güvenle evinize dönersiniz ve benim gibi lambaları yakarsınız. Geçmiş, evin yalnızlığına sarınmış kötü bir hayalet gibi oradadır. Masallardaki o dehşet verici tekerleme gibidir her şey: 'Az gittim uz gittim, dere teppe düz gittim, dönüp baktım ki bir arpa boyu yol gitmişim.' Eve girdiğim anda, sanki oradan hiç ayrılmamış gibiydim, sihirli bir el son üç günde yaşananları çekip alıvermişti hayatımdan, evden çıkarken hissettiklerimin aynısını hissediyordum.

Sevda'yi özlüyordum, evin içinde dolaşıp odaların, duvarların, eşyaların yalnızlığına bakarak, hızlanan bir müzik gibi yükselen kendi içimdeki özlemin kabarışını dinliyordum, telaş etmiyor, kendi duygularımdan korkmuyordum; ama odalardan birinde, Sevda'yı artık istediğim zaman arayamayacağım geldi aklıma; bu sıradan, basit, çoktan beri bilip de kabul ettiğim gerçek, birden çıldırtıverdi beni. İçimdeki özlem başedilemez bir tutkuya dönüştü, bu duygu değişikliği öylesine kısa bir zamanda gerçekleşti ki, ona karşı koyabilmek için kendimi hazırlayamadım. Bir çaresizliğin kaskacına yakalanıverdim, her zaman olduğu gibi, çaresizlik değdiği bütün duyguları azdırarak, özlemi önüne geçilemez bir yakıcı tutkuya çevirdi.

Üstelik bu isteği gerçekleştirmek mümkün değildi. Bir imkânsız istediğimi biliyordum. Ben o andaki Sevda'yı değil, Sevda'nın başka bir erkeğe gitmemiş halini

istiyordum, yani asla olamayacak bir şeyi. Sevda birden odaya girip bana sarılsa bile beni mutlu edemeyecekti. Gene de odaya girip bana sarılmasını isterdim; bana dokunması, çaresizliğimi geçirmese de, ta diplerde bir yerde kıpırdanıp duran o yenilmişlik duygusunu geçirirdi. Şimdi düşündüğüm zaman, belki de yenilmişlik duygusundan kurtulmak, beni Sevda'ya yeniden sahip olmaktan daha çok sevindirebilirdi diyorum ve bunu fark etmek beni utandırıyor.

Salonun dip tarafındaki tek abajur yanıyordu, bir eskiciden aldığım koca kulaklı berjer koltuğu geniş pencerenin önüne itip oturdum. Boğaz simsiyah akıyordu, karşı kıyıda bir-iki sönük lamba ışığı titreşiyordu, yalnızdım ve kendime acıyordum. Boğaz'ın simsiyah akan sularına bakarak kendimi yalnızlığın ve terk edilmişliğin acısına bıraktım. Kendim için üzülüyordum ve kendime duyduğum acına duygusu kalın bir battaniye gibi beni sarıp ısıtıyordu. Orada öylece uyuyakalmışım. Sabah uyandığımda içimde ne bir özlem ne bir sevgi vardı.

Gazetelerimi alıp koltuğuma yerleştim. Gazeteler benim cinayet dosyalarım için büyük bir altın madeniydi gene, ülkede herkes herkesi öldürüyordu, dolar yükseliyordu falan filan, hamile bir genç kız intihar etmişti, öbürlerini bırakıp o haberi okudum; intihar katille maktulün bir arada ve tek kurşunla ortadan kalktığı tek cinayet biçimiydi ve bana çok ilgi çekici geliyordu. Gazeteyi yanıma bıraktığım sırada hemen koltuğun yanında duran telefon çaldı.

— Merhaba.

Telefondaki ses adını söylemeden "Merhaba" diyor-du, tanınacağından emindi. Bir saniye kadar duraladıktan sonra tanıdım, kızın sesiydi, o durgun kadın sesi.

Biraz konuştuktan sonra o sakın sesiyle sordu:

– Buraya gelecek misin? Gelirsen seni gezdiririm, çok güzel bir piknik yeri var, oraya gideriz.

Şehirlerarası yolculuğu pek gözüm kesmedi, tanımadığım bir kentte bütün gün, üstelik de araba olmadan ne yapabiliirdik.

– Çok zor olur, dedim, araba yok. Bir yere yemeğe falan gitsek senin tanıdıkların görebilir, yani zor benim oraya gelmem.

Bir sessizlik oldu, aynı durgun ses devam etti:

– İstersen bir otele inersin, ben odana gelirim.

Sonra telaşla ekledi:

– Tabii bütün gün odada sıkılabilirsin...

Bu çok açık bir davetti, bir an şaşladım. ‘Burada benim evim bomboş, otele gitmeye ne gerek var,’ diye aklımdan geçirdim, ama bunu söyleyemedim, ben kız kadar rahat değildim.

– Yoo, sıkılmam, ama burası daha rahat, araba var, ev var...

– Ben seni tekrar arayacağım, deyip kapattı telefonu.

Kızla sevişmeyi ilk o gün düşündüm. Yirmi yaşındaki bir kızın bedeninin nasıl olacağını merak ettim. Yirmi yaşında birisiyle en son yirmi yıl önce sevişmiştim. Yirmi yaşında birinin cildi nasıldı, çizgileri nasıldı, yatakta nasıl oluyordu? Benim yaşımdaki birinin yirmi yaşımdaki birisiyle sevişmesinin klasik tanımının ‘kırk yaş bunalımı’ olduğunu biliyordum, benimki de bir bunalım sonucuydu belki, ama bunun kırk yaş bunalımı olduğunu sanmıyordum. Kırk yaş bunalımı yaşayan hiçbir erkeğin böyle bir bunalım yaşadığına inanmayacağına da biliyordum ama.

Kızın niye benimle yatmak istediğini ise hiç anlamıyordum. Benim yazdığım bir romanın kahramanına benzediğini söyleyen bu genç kız benimle sevişerek neyi bulmak istiyordu? Sevişirken ona hayatın sırlarını ve-

receğimi mi sanıyordu, yoksa kendisinden çok daha yaşı bir yazarla sevişmenin bir kadınlık başarısı olduğunu mu düşünüyordu. Başka erkekleri tanımak, onlarla kendi sevgilisi arasındaki farkları görmek istediğini, buna ihtiyacı olduğunu söylemişti, ama kıyaslamak için seçtiği erkek niye bendim? Bu 'dürüst' kız niye sevgilisini aldatmak için beni seçiyordu? Bunların yanıtını bilmiyordum, ama doğrusu pek aldırmıyordum da. Belinin ve memelerinin nasıl olduğu daha çok aklımı kurcalıyordu. Kızla sevişmeye karar verdim.

O gün kesip dosyalarına yerleştirdiğim cinayet haberlerinin arasına kızın hayali de karıştı. Kızı düşündüğüm zaman sanki Sevda'dan intikam alıyormuşum gibi garip bir duyguya da kapılıyordum ve bu, benim kızı daha çok düşünmeme neden oluyordu.

Ertesi sabah gene telefon etti, konuşma çok kısa sürdü.

- Yarın sabah geliyorum.
- Kaçta?
- On birde oradayım.
- Seni alırım.

Benimle sevişmeye gelecek olan kız, benim yazdığım romanın kahramanına benzediğini söylüyordu, nasıl biri olduğunu daha iyi anlamak için, o akşam eve dönünce kendi kitabımı karıştırmaya başladım.

'...bostan dolabının yanındaki, suları bana kahverengi gözüken o küçük ve eskimiş havuzdaki solgun ve kederli nilüferlere gidip bakardım çocukken, babam onların kökleri olmadığını anlatmıştı bana. Neden bu çiçekleri hep birşeylere benzetmek için kullandıklarını ancak büyüyünce anladım. Yalnızca bu çiçekler, hep bir yerlere gidecekmiş gibi azade ve özgür oluyorlar, ama küçük bir havuzun içinde bir yere gitmeden yaşıyorlardı. Hayat da böyle bir şeydi benim için; hep bir yerlere gidecek gibi duran, yalnız ve bir yere gitmeyen bir çi-

çek. Bütün bir hayatın özeti buydu. Ben de bir yere bağlanmadım ve bir yere gitmedim; öyle solgun bir nilüfer gibi bir havuzun içinde yalnız başıma durdum, köklerimi salamadım, ne olduğum yere sağlamca yerleştim, ne başka diyarlara kaçabildim, içinde durduğum havuzla birlikte kirlenip eskidim. Bana bakanlar, beni seyredenler, beni sevenler oldu, ama kimse yakasına takmadı beni, kimse odasına koymadı, kimse beni sula-yıp büyütmek için uğraşmadı; onlara ihtiyacım olmadığımı, havuzumda tek başıma yüzebileceğimi düşündüler, ben de yüzdüm, kederi, yalnızlığı, kirlenmeyi öğrendim ve hayata benzedim. Ne garip, başka bir şey olmak da istemedim, beni beğenmeleri yetti bana...

Okuduğum satırlar bana yabancıydı. Bunları ne zaman, hangi gün, hangi düşüncelerle yazmıştım? Böyle bir kadını nerede görmüştüm? O satırları yazdığımı bile unutmuştum. Böyle köksüz bir hayat, böyle çaresiz bir yalnızlık, bu tuhaf keder nereden çıkıp da dökülmüştü satırlara? Hem kimdi bu anlattığım kadın?

Zaten pek iyi durumda olmayan sinirlerimin daha da bozulacağından ürküp kitabı yanıma bıraktım. Bu kitap beni korkutuyordu.

Kız ise beni kitabımın içine çekiyordu. Tanımadan yazdığım birini gerçek hayatın içinde bulabilir miydim, yazdığım gibi biri var mıydı, bu kız bana o kadını nasıl yazdığımı gösterebilir miydi? Tersine bir yolculuk mu olacaktı bu; hayattan kitabıma doğru mu gidecektim ve oralarda neler bulacaktım, siyah gözlüklü bir kızdan başka hiç kimsenin okumadığı, yazarının bile unuttuğu bir kitabın içinde beni ne bekliyordu? Sorular kafamı kurcalamaya başlamıştı.

Sık sık uyandığım, gergin ve yorgun bir gece geçirdim. Sabah yorgun uyandım, her yanımda kırılıyordu. Bir kahve içip kapıcının kapıya bıraktığı ayçöreklerinden yedim. Saate baktığımda gecikmeye başladığımı gör-

düm. Bu kızla buluşmaya gittiğim her seferde geç kalıyordum, hem gitmek hem gitmemek isteyen bir halim vardı.

Terminale vardığımda duvara dayanmış beni bekliyordu. Saçlarını açmıştı, uzaktan bakıldığında fazla genç duruyordu, yüzünde bütün dünyaya yabancı bir anlam vardı, kapanmış bir kapı gibiydi. Arabaya o küskün ve kapalı yüzüyle bindi, durgun sesiyle "Merhaba," dedi, sonra hiç tonlamasız dümdüz bir sesle "Geç kaldın," diye ekledi.

— Rahat geldin mi?

— Evet.

Ona hiçbir şey sormadan eve doğru gidiyordum. Bir süre sessizce gittikten sonra sordu:

— Nereye gidiyoruz?

— Eve.

Bana dönüp gülümsedi, yüzü arka arkaya değişti, büyüdü, gençleşti, çocuklaştı, şaşırdı, durgunlaştı, sevin-di ve sevinçli bir gülümsemede durdu.

— İçimi okuyorsun. Ben de eve gitsek diyordum.

Eve yaklaşıyorduk, ne yapacağımı bilemediğim zamanlarda tekrarladığım tike takılmış, sağ elimin işaret parmağını hafif hafif ısırma başlanmışım.

— Ne oldu eline?

Hemen yalan söyledim:

— Elimi çarptım, acıyor.

Uzanıp elimi tuttu, öptü.

Yüzünün rüzgârı dinmiş, çizgileri ortaokulu yeni bitirmiş liseli bir kızda duraklamıştı. Onun çizgilerindeki dalgalanma benim de duygularımı dalgalandırıyordu, heyecan, merak, istek, utanma, kaçınma, aşağılanma birbirine karışıyordu; onun sevgisi, kadınların bana duyduğu aşkın güvenini ve gururunu vermiyor, aksine beni utandırıyor. Onu kandırdığımı düşünüyordum. Hiç kimsenin okumadığı bir yazara duyduğu hayranlık

da beni aşığılıyordu. Sonraları hep düşündüm, neydi beni o kıza çeken diye; sanırım bana duyduğu hayranlık ve sevgi değildi, beni asıl heyecanlandıran yazdığım kadına duyduğu tutkuydu; olmayan bir kadın bizi birbirimize bağlıyordu. Yalnızca benimle ilgilenseydi belki bu ilgisine karşılık vermezdim, ama yazdığım kadınla ilgilenmesi ve beni, onu o kadına götürecektir bir aracı olarak görmesi aramızdaki ilişkiye bir gerçeklik katıyordu.

Tümüyle bir başarısızlığa dönüşen pazarlık serüvenimde artık beğenilmeyi arzu etmeyecek kadar beğenilmemeye alışmıştım; beğenilmeyen herkes gibi ben de beğenilmeyi küçümsemeye, beğenilmemeyi yüceltmeye başlamıştım ve bir tek beğenen insan karşılığında beğenilmemenin bana sağladığı, 'Beni hiç kimse beğenmiyor,' diye artık bir övünme haline çevirdiğim beğenilmeme lüksünden vazgeçmezdim, ama beğenilen ben değildim, aranan ben değildim, istenen ben değildim, ben bir yoldum yalnızca, istenene götüren bir yol, ama beni bir yol olarak gören küçük bir kızla ilişki kurmak bana aşağılayıcı geliyordu.

Başka bir zaman olsa, "Öyle bir kadın yok, onu ben uydurdum," der kızı gönderirdim, ama şimdi kız bana bir kurtuluş gibi geliyordu, neden kurtulmam gerektiğini tam anlayamasam da birşeylerden kurtulmam gerektiğine inanıyordum ve kurtulmama kendi yazdığım bir kadınla, kendini o kadına benzeten bir kız yardım edecekti, bunun saçmalığını göremiyordum o sıralarda.

Evim bir yokuşun üst tarafındaydı, sokağın alt başına gelince yukarıda bırakacak bir yer olmadığını görüp arabayı yokuşun alt tarafında park ettim. Arabadan inince koluma girip bana yaslandı, sokaktan onunla kol kola, geçit törenindeki bir asker gibi ciddiyetle önüme bakarak geçtim.

Eve girince pencerenin yanına gitti. Pencereden bakınca, Boğaz hemen önünden akar gibi gözüktüyordu, denize bu kadar yakından bakmaya alışkın olmadığı belliydi, çok sevindi.

– Deniz evin önünden akıyor.

Evin içinde dolaşp eşyalara bakmaya başladı, büyük koltuğa, yerdeki mindere, kenardaki etajere, etajerin üstündeki lambaya, telefona, küçük halıya, parkelele, duvarlara, yığılmış gazetelere, hepsine dokunmadan, belli bir mesafede durarak uzun uzun bakıyordu. O müzede gezer gibi salonda dolaşp eşyalara tek tek bakarken ben de onu izliyordum, birbirimize yaklaşamıyorduk. Bütün sesleri, dışarıdan geçen otobüsleri, çatanaların patapatlarını, arabaları, aşağıdaki kapıcının çocuklara söylenmesini, trafik polisinin düdüğünü, tekerlekli arabasıyla marul satan bahçıvanı duyuyorduk, ama bütün bu sesler sanki kalın tüylü bir halıdan geçip bize geliyorlar, güçlerini ve gerçekliklerini kaybediyorlardı. Pencereden giren güneş ışınları bile gerçekliğini kaybetmiş, bir tiyatro dekorunun ışıkları gibi olmuştu. Kendimi her zamankinden başka hissetmem, bütün sesleri ve renkleri benimle birlikte değiştirmişti sanki; kız ise benim nasıl olsa hareket edeceğime inanarak, bilmediği bir ülkede gezintiye çıkmış bir gezgin gibi dolaşıyordu evin içinde, ama bana yaklaşıyordu.

Sırtını bana dönüp etajerin üstünde unutulmuş eski bir kartpostalı dikkatle incelemeye başladı. Yavaşça arkasından sokuldum, ne yapacağımı bilemeden usulca enisesine dokundum, "Ne yapıyorsun," demesinden gizliden gizliye korktuğum için, belirsiz bir şekilde dokunmuştum. Aslında ben ona, öyle ürkekçe dokunarak, artık onun birşeyler yapması gerektiğini söylemeye çalışıyordum; dokunur dokunmaz bana doğru dönüp sokuldu ve aniden, hiç beklemediğim şekilde dudaklarıma saldırdı; dudaklarımı ısırp emiyordu, dişleri dişlerime

çarpiyordu, aceleyle, telaşla, hırsla öpüyordu beni. Yavaşça kurtuldum kollarından, saldırıyı durdurdum, onu usulca, hissederek öpmeye başladım; birden yeniden hızlandı, sanki beni öpmeye değil yemeye çalışıyordu. Onu öpüşe öpüşe koltuğun kenarına götürüp oturttum, ben de pencerenin kenarına çekildim, yeni bir saldırıya karşı hazırlanmaya çalıştım. Başımı pencereye çevirince yüzümü gördüm; anlayışlı, babacan, biraz da hınzırca bir gülümseme vardı yüzümde; eğleniyordum.

Yüzüne baktığımda gene olgun ve ağırbaşlı bir kadını gördüm, konuştuğunda sesi, biraz önce dişlerini dişlerime çarparak hırsla öpüşen kız o değilmiş gibi, durgundu, ameliyat hakkında bilgi isteyen bir doktorun tarafsız soğukkanlılığıyla sordu sorusunu:

– Sevişmeyi sonuna kadar gitmeden tamamlasan olur mu?

‘Bakire,’ diye düşündüm, dört yıldan beri bir erkekle birlikte olan birinin bakire olabileceği hiç aklıma gelmemişti. Bakireliğinin de kendisi gibi değişik bir bakirelik olduğunu daha sonra anlayacaktım, ama beni asıl şaşırtan, çılgın bir istekten ani bir durgunluğa bu kadar rahat geçmesi, bunu çok doğal olarak yapmasıydı.

Aynı soğukkanlı sesle, sanki başka birisinden söz eder gibi yanıt verdim:

– Tabii, olur.

Aslında neye olur dediğimi, sevişmeyi nasıl tamamlayacağımızı pek anlamamıştım. Bir bakireyle sevişmeyi çok uzun zaman geçmişti, ama korkmasını ve tedirgin olmasını istemiyordum, ayrıca bu işin nasıl yapılacağını anlaşılan o biliyordu, bana da nasıl yapılacağını öğretir, diye geçirdim aklımdan.

Sakin hareketlerle kazağını çıkardı, günışığı bedenine vurdu, buğday rengi gergin bir cildi, düz bir karnı ve çok iri memeleri vardı. Yanına gidip sutyenini çıkar-

dım, memeleri çırlıçplak ortaya çıkınca biraz daha büyüdüler sanki; uçları koyu ve dikti. Elinden tuttum.

— Gel içeri gidelim.

Kazağıyla sutyenini salonda bırakıp boş koridordan geçip yatak odasına gittik, odanın perdeleri kapalıydı. Pantolonunu çıkardım. Ayaklarındaki baklava desenli yün çorapları, siyah dantel külotu ve çıplak memeleriyle hali çok sevimliydi. Onu yatağın kenarına oturtup çoraplarını çıkardım. Ayaklarını avuçlarımin içine aldım. Mahalle takımında oynayan bir erkek çocuğun ayaklarına benziyordu, henüz bir kadının ayakları olmamışlardı, topuklu ayakkabılara alışkın olmadıkları da belliydi. Yorganı açıp onu yatağa yatırıp seyretmeye koyuldum. Bedeni, benim kadınlarımin bedenlerinden pek farklı değildi. Yirmi yaşında birinin bedeni denince, hiç görmediğim bir şeyi göreceğimi sanmıştım galiba. Yatağa yatınca gözlerinin altı gölgelenmiş, gözlerinin parıltısı çoğalmıştı, her an değişiyordu yüzü.

Çocuk sesiyle konuştu:

— Üşüdüm.

Soyunup yattım, yorganı üstümüze çektim, ayakları üşümüştü, gövdesi sıcacıktı, teninin ısını hissediyordum ve bu sıcaklık hoşuma gidiyordu. Bazı kadınların bedeninin sıcaklığını severdim, bazıları ise bana pek çekici gelmezdi; bedeninin ısını sevdiklerimle ilişkilerim sürerdi. Kızın sıcaklığını sevmiştim, beni heyecanlandırıyordu. Başımı ona doğru çevirdiğimde, on beş-on altı yaşlarında bir kız çocuğunun yüzünün hızla bana yaklaştığını gördüm, dudaklarına saldırıyordu, bir yamyam gibi öpüşüyordu. ‘Ona acele etmemeyi öğretmeliyim,’ diye geçirdim aklımdan, sevişmenin tadını çıkarmayı henüz öğrenmemişti.

Onu hızla çevirip yatağa bastırdım, iki elimle omuzlarından tutup kimıldamasına izin vermedim, şiddeti ve sükuneti hissetmesini bekledim. Bir an direnir

gibi oldu, sonra sakinleşip kendini bıraktı. "Kımıldama," dedim, "sakın kımıldama." Elimi karnından bacaklarının arasına indirdim, bacaklarının arasına dokundum anda, "Ah," diye bağırarak dizlerini karnına doğru çekti, bütün bedeni titredi. Elimi çektim, sonra gene dokundum, gene aynı şekilde bağırarak dizlerini çekti. Gülümseyerek yüzüne baktım, gözlerinin rengi değişip yeşile dönüyordu. Sevişmenin sonunda yemyeşil olduklarını ve her sevişmeden gözleri yeşil olarak kalktığını öğrenecektim.

Yavaş yavaş aşağıya doğru kaydım, her yeni kadınla seviştiğim zaman olduğu gibi kendimi yabancı bir ormana girmiş gibi hissediyor önce çevremi tanımaya çalışıyordum. Kalçaları dar, baldırları güçlüydü, bacakları düzgündü, ama benim sevdiğimden biraz daha inceydi. Ayaklarını öpmeye başladım, dilini parmaklarının arasına soktukça inliyordu, sonra topuklarını hafifçe dişleyerek dizkapaklarının arkasına doğru geldim, bir bacağına yavaşça kaldırıp baldırlarının arasına kaydım, oradan kasıklarına çıktım. Tüyleri kıvrıkcık değil düzdü, simsiyah parlak bir üçgen oluşturunuyordu, tüyelerinin parlaklığı siyah bir piyanonun parlaklığına benziyordu. Üçgenin biraz üstünde, siyah bir su damlası gibi minicik bir ben vardı.

Dilim, üçgeni tam ortasından yarıp sıcak bir derinliğe doğru kaydı; bedeni hissettiğiyle irkilip şöyle bir kasıldı, sonra yavaş yavaş gevşeyip kendisini bana bıraktı. İniltileri çığlığa dönüşürken yastıkları elleriyle parçalayacak gibi kavrayıp parmaklarını kumaşa geçiriyordu; gözlerini kapamıştı, yüzü küçük bir çocuğun yüzü olmuştu. Sonra biraz dinlenmesi için bıraktım onu. Yavaşça kendine geldi, yüzü sanki genişleyip kalınlaştı, azgın bir köylü karısının yüzü oldu. Toparlandıktan sonra gene soğukkanlı değerlendirmelerine başladı:

– Çok iyiydi... Ben aslında bundan pek hoşlanmazdım, ama seninle çok iyi oldu. Bundan bu kadar hoşlanacağımı bilmiyordum.

Sonra tam bir çocuk sesiyle sordu:

– Bunu bütün kadınlara yapıyor musun?

Uzun bir yalan zincirinin ilkinin söyledi:

– Hayır.

– Yalan söylüyorsun.

‘Yalan söylüyorsun’ derken aslında bana inandığını hissettim.

– Yalan söylemiyorum.

– Daha önce yapmasan böyle iyi beceremezdin.

– Bunun daha önce yaptığınla ilgisi yok, içinden gelmesiyle ilgisi var, bunu yapmaktan hoşlandım.

Söylediğime inandı. Hayat hakkında hemen hemen hiçbir şey bilmiyor gibiydi, her söylenenin doğru olduğunu sanabiliyordu, sanki hayatla hiç yüz yüze gelmemiştir. Hayatı hiç bilmeyen bu saf kız, benim kitabımda anlattığım ruhu yorgun kadına nasıl benzetiyordu kendini. Bu kadar saf ve hayatı tanımayan biri nasıl oluyor da hayatın acıları içinde çarpılmış kırk yaşında bir kadınla arasında, gelip benimle yatmasına yol açacak kadar ciddi benzerlikler buluyordu.

Benim anlattığım kadın yalan söyler ve kendisine söylenenlerin de yalan olacağından kuşkulanırdı hep; bu kızın saflığıyla benim anlattığım kadının yalancılığı nerede buluşuyordu, neredeydi ortaklıkları, benim göremediğim hangi sır onları benzer kılıyordu? Dokunulmamış bir dürüstlikle, her şeyden kuşkulanan bir yalancılık aynı şekilde hayata yabancı ve aynı şekilde vahşi olduğu için mi bir benzerlik çıkıyordu ortaya, yoksa, çok saf olanla çok deneyimli olanın hayattan duydukları korku mu benzeşiyordu ya da ortada böyle bir benzerlik yoktu da kız mı uyduruyordu bunu, uyduruyorsa niye kendine benzediğini söylemek için benim kita-

bımın kahramanını seçmişti. Bu kız bana birçok yeni soru getiriyordu, yanıtı bilinmeyen her soru gibi de ilgi-mi çekiyordu.

Bir sigara yakıp birkaç nefes çektikten sonra ona verdim, sigara içmeyi beceremiyordu, duman boğazına kaçınca sigarayı elinden alıp söndürdüm. Öpüşmeye başladık, öpüşmesini seviyordu. Dudaklarının kenarından çenesine, oradan gerdanına dudaklarımı dolaştırı-yordum, kalın ve dolgun bir gerdanı vardı, saçlarını kal-dırıp ensesini öpmeye başladım.

Uzun zaman yatakta kaldık, bir ara yorulup uyudu biraz, sonra uyandı, sıkı sıkıya sarılıp sessizce yattık, genç olmasına rağmen tahminimden çabuk yoruluyor-du. Onu dinlendire dinlendire sevişiyordum, sonlarına doğru artık iyice yoruldu, karnı döymüş bir bebek gi-biydi. Uçak saati yaklaşmıştı. Birden çok telaşlandı.

— Uçağı kaçıracağım.

Kalkıp giyindik. Yokuştan aşağıya gene kol kola in-dik.

Yolda pek konuşmadı.

Havaalanına yaklaşırken, "Sen ne zaman gelecek-sin," dedi.

— Bilmem, bir ara gelirim.

Yüzüme baktı, ama bir şey söylemedi. Pencereden dışarı baktı yeniden, sonra bana dönüp o hiç beklen-me-dik cümlelerinden birini daha söyledi:

— Ben, bedeni benim bedenime benzeyen kadınlar-dan hoşlanırım.

Bunu o durgun ve dümdüz sesiyle söylemişti.

— Ama kalçaları benimkinden biraz daha geniş ol-malı, şöyle ele gelmeli, göğüsleri de benimkinden daha dik olmalı, kendi göğüslerimi çok sevmiyorum.

Ne diyeceğimi kestiremeden bir an durakladım.

— Öyle bir kadın buluruz istiyorsan.

— O kadar kolay mı benim kadar güzel bir kadın bulmak?

Gülecektim, ama tuttum kendimi, güzelliği konusunda da çok ciddiye, gerçekten herkesten daha güzel olduğuna inanıyordu, yalnızca kalçalarıyla göğüsleri biraz değişmeliydi.

— Ararız, dedim.

— Bizim okulda öyle bir kız vardı, ondan çok hoşlanırdım, ama göğüsleri benim istediğimden biraz daha ufaktı.

Kız beni sürekli şaşırtıyordu. İnsanların en mahrem anlarında bile kolayca söyleyemeyeceklerini inanılmaz bir açıklıkla söyleyiveriyordu, ayıp duygusu yoktu onda, başkalarının utanacağı şeylerden hiçbir şekilde utanmıyordu. Bütün bunları söylüyor, ama eve geç kalmaktan da ödü kopuyordu. Tutucu bir ailenin kızıydı ve akşam erkenden evinde olmak zorundaydı. Havaalanına yaklaşırken telaşı da iyice artmıştı.

— Geç kalacağım.

— Kalmazsın, geldik bile.

Terminalin önünde durdum, yüzüme şöyle bir baktı, beni öpüp indi, arkasına bakmadan yürüdü, biraz erkeksi ve sert bir yürüyüşü vardı, henüz kadınsı bir sallıntı yerleşmemişti yürüyüşüne. Gidişine bakarken içimde bir eziklik hissediyordum, kalmasını ve biraz daha konuşmayı isterdim, onu tanıdıkça onu daha fazla tanımam gerektiği duygusuna kapılıyordum, ama aynı zamanda tehlikeli bir işe bulaştığımı da hissediyordum, bir erkeğe iyi gelecek biri değildi, çekici yanı da buydu belki de.

Dönerken genç biriyle sevişmenin sandığım kadar olağanüstü bir şey olmadığını düşündüm. Doğrusu daha müthiş birşeyler olacağını sanmış, kendimi daha günahkâr hissedeceğimi ummuştum; o kadar günahkâr hisset-

miyordum kendimi, biraz tedirgindim yalnızca. 'Keşke bu akşam bende kalsaydı,' diye geçirdim içimden.

Eve döndüm, ev sessiz ve karanlıktı, yatak dağınıktı. Bütün ışıkları yaktım, bütün pencereleri açtım, evin içi buz gibi oldu, titreyerek yatağı düzelttim, salonda koltuğu eski yerine getirdim, kızın buradan geçtiğine dair bir iz bırakmamaya çalıştım, gördüğüm her iz beni biraz daha yalnızlaştıracaktı.

Telefonun yanına gidip Sevda'yı aradım. Telefon çaldı, çaldı ve açılmadı, ahizeyi elimden bırakamıyor, telefonun çalışını kederle dinliyordum.

Evin içinde dolaşmaya başladım, Sevda'yı özleyiyor ve bu özlemi dindirebilecek birini bulmak istiyordum. Aklıma gelenleri arıyordum, kimse telefonu açmıyordu.

Tunuslu paşazadeyi, en yakın dostum ve orospum olan kadını aradım. Onunla sevişebilirdim ve o bana hiç olmazsa bu gecelik her şeyi unutturabilirdi; unutmaya hazır olduğumu ve unutacağımı biliyordum, bir kadın sesi ve bir kadın dokunuşu yeterdi buna.

Telefon açılınca çok şaşırdım, o gece kimsenin benim telefonlarıma yanıt vermeyeceğine inanmıştım.

Sesini duyunca içim gevşeyip rahatladı.

– Nasılsın?

Sesimi tanıdı hemen.

– İyiyim, sen nasılsın? Para buldun mu?

Sevinçten çıldıracaktım.

– Evet, hadi gel ya da ben gelip alayım seni istersen.

Fısıltılı sesi dumanlı bir gece gibiydi, başımı döndürüyordu.

– Bu gece olmaz.

İçimi çektim.

– Niye?

– Hoşlandığım bir oğlan var, onunla yemeğe çıkacağım.

Sesim yalvarır gibi çıktı:

— Bırak onu, ben seni daha çok eğlendiririm, her zamankinden daha çok para veririm.

Güldü.

— Olmaz, başka zaman, bugün ona söz verdim; hem ondan hoşlanıyorum.

— Alçak bir orospusun.

Gene güldü.

— Paralarını başkalarına harcama, onları ben alacağım.

— Başkalarıyla yemeğe giderek zor alırsın.

— Ben alırım, alacağımı biliyorsun.

Telefonu kapatıp derin derin içimi çektim. Yeniden Sevda'yı aradım. Telefon yanıt vermiyordu.

Gene o garip duruma düşmüştüm, birçok kadınla ilişkim vardı, ama hiçbirisi ortada yoktu o anda, herkes başka erkeklerle birlikteydi, kız da gitmişti. Evin duvarları üstüme üstüme geliyordu. Işıklarla pencereleri bile kapatmadan, pardösümü kapıp kendimi dışarı attım. Arabanı almadım, yürümeye başladım. Denizin serinliği yüzüme vuruyordu, pardösümün yakalarını kaldırdım. Nereye gideceğimi bilmiyordum.

Yalnızlığın böyle bir çaresizlik olarak geldiği zamanlarda insanın kendisini parçalayan yalnızlığından kurtulmasının çok zor, hatta imkânsız olduğunu biliyordum, bir zaman kendini yalnızlığa bırakıp teslim olmak gerekiyordu, sonra tekrar kalabalıklar geri gelirdi ve o arada çektiklerini hiç kimseye anlatmadan ve çektiklerini unutarak yeni bir hayata başlardın.

Kendimi yalnızlığa bıraktım. Madem yalnızdım, yalnız erkekler gibi davranmalıydım. En ucuz, en bayağı zevkler yalnızca yalnız erkeklerle sunulurdu, yalnız erkekler bayağı olduğundan değil, bayağılığın ve ucuzluğun erkeklerin yalnızlığını en iyi unutturacak ilaç olduğunun keşfedilmesindendi bu, daha düzeyli ve güzel

seyler insana yalnızlığını ve unutmak istediklerini hatırlatırdı çünkü.

Bir taksiye binip Beyoğlu'na çıktım, arka sokaklara saptım, mor, kırmızı, yeşil çiğ neonlarda kadın adları yazıyordu, önünde birbirine benzeyen palabıyıklı, kasketli adamların durduğu dar kapıların kenarlarındaki vitrinlerde, içeride çalışan kadınların resimleri asılıydı, aşırı makyajlı şantözler, şişman dansözler, baygın bakışlı sanatçılar. Ben vitrindeki resimleri incelerken palabıyıklı kapıcılar da beni izliyordu. Bazıları, "Gel abi, çok iyi eğlence var," diye beni içeri davet ediyordu. Dansözün resmini beğendiğim bir kapıdan girdim, merdivenlerden aşağıya indim, beyazları pırıl pırıl parlatan mor bir ışığın yayıldığı loş salon henüz tenhaydı. Bir masaya oturdum. Daha ben oturur oturmaz iki kadın geldi, mini etekler giymişlerdi, biri gömleğinin uçlarını göbeğinin üstünde bağlamıştı, öbürünün dekoltesinden iri memeleri gözüküyordu.

Yalnızlığima hiç olmazsa o gecelik bir çare bulmuştum.

Ertesi sabah uyandığımda başım ağrıyordu ve telefon çalışıyordu, zor bela telefonun yanına gidip açtım. Seveda'ydı ve sesi beni öldürmeye yetecek kadar neşeliydi.

Bütün bir gece onun için çektiklerimi hissettirmeye çalışarak, "Nasılsın?" dedim. Sesim berbat çıkıyordu.

– İyiyim... Uyandırdım mı?

– Yoo, uyanmıştım, ama daha duş almadım ondan sesim mahmur.

– Ben seni sonra arayım o zaman.

Belki aramaz korkusuyla hemen atıldım:

– Bir duş alayım, ben seni ararım.

Bir sessizlik oldu, o sessizlikleri bilirim, arkasından muhakkak insanın içini kanatan bir cümle gelir.

— Ben evde değilim, dedi.

Sabahın o saatinde kendi evinde değilse nerede olduğu belliydi, o adamın evindeydi, geceyi orada geçirmişti, demek geceleri onun evinde kalacak kadar yakınlamışlardı, mideme şert yumruklardan birini yemiştım; gong çalana kadar ayakta durmaya çalışan dayaktan perişan olmuş bir boksör gibi mırıldandım:

— On dakika sonra ara o zaman.

Telefonu kapattığım zaman tek bir şey hissediyordum: nefret. Bunu bilerek yaptığını, benim canımı acıtmak istediğini biliyordum, üstelik de bunu başarıyordu, başardığını o da biliyordu, daha telefonu açarken biliyordu beni ne hale getireceğini; o aşağılık neşe o yüzden yerleşmişti sesine; galip bir komutan gibi hissediyordu kendini, düşman ordularını tek bir saldırıda yok edip geçen bir komutan gibi, düşman bendim ve üç sözle ordularım dağılmıştı gerçekten. Yalnız olanın kaçınılmaz yenilgisiydi benimki.

Kaynar suyun altına girdim, nefret ve çaresizlik öldürüyordu beni, Sevda'yı öldürmeyi, bir bıçakla bedenini delik deşik edip parçalamayı düşünüyordum, sular gözlerimin üstünden akıp beni cinayet hayallerinin içine çekiyordu ve ben kendimi bu hayallere bırakıyordum.

Beş dakika sonra fırladım duştan, bornozumla koşup telefonun yanındaki koltuğa oturdum. Tam bir saat yarı ıslak bekledim orada. Arada birileri aradı, hepsinin telefonunu kısa kestim, onunkinden başka kimsenin sesini duymaya katlanamazdım. Bir saat sonra aradı beni, orada beklediğimi biliyordu ve alçakça tadını çıkarıyordu, üstelik yaptığı her alçaklıkla beni biraz daha yenip biraz daha kendine bağlıyordu. Böylece sancılı ilişkilerde öyle bir zaman geliyordu ki, kadınla erkek iki ordu gibi çarpışıyordu ve yenilen, yeni bir zafer kazanana kadar galibin kölesi oluyor, onun peşinden ayrılamıyor-

du. Üstelik yenik birinin yeni bir zafer kazanması çok zordu, darmadağınık bir halde zafer kazanmak mümkün değildi. Kasılıp kalmıştım koltukta, aramayacak, sesini duymayacağım diye ödüm patlıyordu.

Telefon çalınca zorlukla kendimi toparlayıp aldırılmaz bir ses edindim.

– Neredesin? Bir saattir bekliyorum burada.

Sesinde yaralayıcı bir aldırılmazlık vardı.

– Ben de bir duş alıp giyindim, birazdan çıkmam gerekiyor.

Neredeyse soğuk bir sesle konuşuyordum, onu görmek istedikçe sesim de uzaklaşıp soğuklaşıyordu bu duyguyu gizleyebilmek için.

– Akşam yemek yiyelim mi?

– Akşam olmaz, dedi.

– Öğlen yiyelim mi?

– Bugün işim var.

Sanki aramızdaki ilişkide hiçbir şey değişmemiş de her zamanki konuşmalarımızdan birini yapıyormuşuz gibi gündelik bir sesle ısrar ettim, bu rahatlık, duruma pek aldırmadığımı gösterecekti.

– Bırak işini, yemek yiyelim.

– Yarın yeriz.

Biraz daha konuşsak yalvarmaya başlayacaktım ve yalvarmak ölümüm olurdu, bir daha Sevda'yı geri alamazdım.

– Peki, dedim.

Hiç olmazsa yarın yemek yiyecektik, hiç olmazsa onu garantiye almıştım. Üstüme birşeyler giyip kendime bir kahve yaptıktan sonra kapıdan kapıcının bıraktığı çörekleri aldım, ama tek bir lokma bile istemiyordu içim, değil yemek yemek nefes almakta bile zorluk çekiyordum. Darbenin altında ezilmiş, çökmüştüm. Çok sevdiğim bir kadını bir başka erkeğe kaptırmanın acısı, kendime itiraf etmesem de, gururumu, kendimi beğen-

mişliğimi, güvenimi, kişiliğimin bütün temel direklerini parçalayarak çökertiyordu beni.

Kahvenin acı tadı genzimi yakıyor, şekerin yapışkanlığı damağıma yapışıyor. Art arda üç sigara içtim. Dışarıda aydınlık bir gün vardı ve güneşin parlaklığı yarımı derinleştirmekten başka bir işe yaramıyordu, havadaki ışıklı neşe düşmandı bana, aydınlığa ve sevince tahammülüm yoktu.

Beşinci sigaramı içerken telefon çaldı, isteksizce açtım, Sevdâ'nın aramayacağını biliyordum.

Durgun bir ses, tanınacağından emin bir şekilde "Merhaba," dedi. Bir an durdum, sonra tanıdım: kızdı.

Kızın sesi birden bana çok hoş gelmişti.

— Özür dilerim dün akşam döndüğümü sana haber veremedim, aramayı unuttum.

Gülmeye başladım, bu da beni aramayı 'unutmuştu', niye güldüğümü anlamadı.

— Niye gülüyorsun?

— Önemli değil. Rahat gittin mi?

— Evet, uçakta bir tanıdığa rastladım, ama önemli değil.

Durup ekledi.

— Dün çok güzeldi, teşekkür ederim.

— Benim için de çok güzeldi.

— Ben her zaman gelemem oraya, benim için çok zor, birisi görüp söylerse evde çok zor durumda kalırım, hem de çok geriliyorum gelip giderken... Sen ne zaman geleceksin?

O anda karar verdim.

— İki gün sonra gelirim.

Sesi birden neşelendi.

— Gerçekten mi?

— Gerçekten.

— Peki, görüşürüz o zaman.

Telefonu kapattı.

On dakika sonra telefon yeniden çaldı.

– Sesini bir daha duyayım, dedim.

Neşelenmiştim.

– Çok iyi yaptın.

– Tam bilmiyorum, ama ya seni bıktırıncaya kadar hep ararım ya da hiç aramam.

– Hep ara, dedim, hep ara.

O sırada, o küçük kız hayran olduğu yazarın kendisine nasıl sığındığını bilmiyordu, bunu hiçbir zaman da bilmedi, ama benim için tam bir kurtarıcıydı.

Sanırım, o gün bu kızla birşeyler yaşamaya karar verdim.

Aramızdaki yaş farkı, ilişkinin imkânsızlığı, her an bir skandala açık oluşu, kızın tuhaflıkları, kendisini benim romanımın kahramanına benzetmesi, mastürbasyonu ve kadınları sevmesi, bir başka sevgilisi olması, saflığı, dürüstlüğü, vahşeti, bütün bu saçmalıkların hepsi beni çekiyordu. İçine düştüğüm o korkunç yenilgiden ve acıdan kurtulabilmem için mümkün olduğu kadar büyük bir saçmalığa ihtiyacım vardı ve onu bulmuştum.

Telefonu kapattıktan sonra yeniden aradı.

– Bana telefon numaranı ver, ben seni arayayım, dedim, telefon paralarını baban ödemesin.

Biraz duraksadıktan sonra telefon numarasını verdi, hakkındaki ilk gerçek bilgim bu telefon numarasıydı.

IV

O gün işe gitmedim, bütün gün telefonla konuştuk, ona şiirler okudum, hikâyeler anlattım. O, kendisinden ve sevgilisinden söz etti. Sesini, konuşmasını, ilgisini, kuraklıktan çatlamış bir toprak gibi ta derinlerime kadar emiyor, her damlasını içime çekiyordum. Öylesine çaresiz ve güçsüzdüm ki, hiç arkama bakmadan onun sesine doğru koşuyor, âşık olma isteğiyle bir sapan taşı gibi kendimi ona fırlatıyordum; başka zaman beni belki de hiç etkilemeyecek her sözcük şimdi o söyleyince benim için önemli oluyordu.

Tek bir gün içinde onun sesine tutuldum.

Yüzünü hatırlamıyordum, ama sesine aklımdan bir kadın yakıştırıyordum; bir kadında beğendiğim, sevdiğim ne kadar özellik varsa, hepsini teker teker o sese giydirdiyordum, hayalimde, o küçük kız kendinden başka bir kadın oluyordu. Hep özlediğim kadındı artık o.

Kendisi karşımda olsa belki bir gün içinde böylesine bir yakınlığı kuramazdık, ama ses, tek başına, her şeyden bağımsız ses, insanın içine gerçek bir varlıktan çok daha kolay akıyordu. Ses, o tek bir gün içinde içime yerleşti, benim sesim gibi oldu, kendi sesimden nasıl ayrılamazsam artık kızın sesinden de öyle kopamayacaktım. Baskı altında dostluklar ve aşklar çabuk boy atar, içinde bulunduğum baskı da beni bir gün içinde bir kadına değil, ama bir sese bağlamıştı. Sesin tek başı-

na ne kadar önemli bir şey olduğunu keşfediyordum, kadının kendisinden bile önemliydi.

O gece, sanki bir gece önceki fırtınaları ben yaşamamışım gibi, bir sesi severek ve bir ses tarafından sevilerek, mutlu ve sakin uyudum. Tanrı, büyük bir yenilginin ardından bana bir zafer göndermişti, daha doğrusu ben o sıralarda öyle sanıyordum. Kurtulmanın sevinçci, sığındığım bölgeyi daha dikkatli inceleyip bakmamı önlemişti. Kızın, "Ben senin yazdığın kadına benziyorum," dediğini ve yazdığım kadının nasıl bir insan olduğunu unutmuştum, bu unutkanlığı pahalıya ödeyecektim, ama o sırada bunun farkında bile değildim, farkına varsaydım da umurumda olmazdı zaten. O anda, kurtulmam gereken bir acı vardı, daha sonraki acılar daha sonra düşünülebilirdi.

Ertesi sabah telefonla uyandım.

Sesi uykuluydu. Üsulca konuşuyordu.

— Okula gidiyorum, evden çıkmadan sesini duymak istedim.

— Çok iyi yaptın.

— Ben üç buçukta okuldan döneceğim... Evde misin?

— Dışarı çıkacağım, ama dönmeye çalışırım... Dönünce telefonunu çaldırırım, arayabilirsen ararsın.

— Yarın geliyor musun?

Durakladım.

— Evet.

— Uçakla. Otelde yerini ayırttın mı?

— Hayır, uçakta nasıl yer ayırtabileceğimi bilmiyorum, gidip bir yerden bilet almalıyım.

Güldü.

— Telefonla yer ayırtır, biletini havaalanından alabilirsin. Otelde de telefonla yer ayırtır... Ben sana dışarıdan telefon ederim, oda numaranı söylersen, gelirim,

neyse bunları akşamüstü konuşuruz zaten, benim şimdi gitmem gerek.

Yatağın içinde oturup bir sigara yaktım. Gülmeye başladım. Uçaklar ve oteller hakkında çok fazla bilgisi vardı. Bana da küçük bir çocukmuşum gibi davranıyordu; ama insan ruhunun tuhaflıklarının sınırı yok, böyle davranmasından hoşlanmıştım. Ona teslim olmaya hazırdım, hazır olduğumu sanıyordum, bu da bir başka yanılgıydı, onu da daha sonra öğrenecektim, teslim olmak dövüşmekten de zordu, hele benim gibi yenilgilerle sarsılmış biri için.

Koltuğumu pencereye çevirdim. Güneş yüzümü yakıyordu, Boğaz yeni bir aşk gibi mutlu bir şekilde akıyordu. Vapurlar beyazdı. Sokağın sesi huzur vericiydi.

Gazeteler ise felaket haberleriyle doluydu. Doğu'da isyan gittikçe büyüyordu, enflasyon yükseliyordu, insanlar ölüyorlar ve sürunüyorlardı. Gazeteleri okumadan yanıma bıraktım. Bacaklarımı pencerenin pervazına dayadım. Kendi içimi dinliyordum, hiç ses gelmiyordu; dağlar arasına saklanmış bir vadi gibi ışıklı ve sessizdi içim. Mutluluğun içimdeki bu sessizlik olduğunu düşündüm, çünkü içimden bir ses duyduğum zaman bu mutlaka beni üzen ve hırpalayan bir ses olurdu. Sessizlik mutluluktan ya da mutluluk içimde hiç konuşmadığından onun da ayrıca bir sesi olduğunu bilmiyordum. Belki de bir sabah kalkacak ve içimi dinleyince hiç duymadığım bir ses duyacaktım, beni sevindiren bir ses; mutluluğun sessizliğinden mutluluğun sesine geçecektim belki de; böyle bir şey varsa tabii.

O koltukta ne kadar oturduğumu bilmiyorum, halimden o kadar hoşnuttum ki, kımıldamak bile istemiyordum. Sevda'yla buluşacaktım, ama eğer buluşmasak daha çok sevinecektim; onu görmeyi canım çekmiyordu, daha önceden sözleşmemiş olsak onu aramazdım

bugün, hatta bir daha hiç aramazdım, ama randevuya gitmek zorundaydım. Saate baktığımda, buluşacağımız zamana çok az kaldığını gördüm. Islıklar çalarak hazırlandım.

Tam çıkarken telefon çaldı.

— Okuldan arıyorum, sesini duymak istedim. Yerini ayırttın mı?

Yer ayırtmayı unutmuştum, ama yalan söyledim.

— Aradım, ama hep meşguldü, şimdi yeniden arıyorum.

— Peki akşamüstü görüşürüz.

Telefon edip hem uçakta, hem otelde yer ayırttım.

Buluşacağımız lokantaya gittiğimde Sevda gelmişti. Sinirliydi.

— Nerede kaldın, seni bekliyorum.

— Özür dilerim. Trafiğe takıldım.

Karşısına oturdum, göz göze geldik ve kadınların beni her zaman korkutan korkunç içgüdüleriyle birşeylerin değiştiğini sezdi, bir gün önce pesperişan bıraktığı yenilmiş orduya benzemiyordum. Kadınlar yenilenleri de kazananları da erkeklerden daha çabuk tanırlar, o da bende görmeyi beklediği yenilgiyi görmemişti.

Yemeğin sonunda söylemeyi planladığını başında söyledi o da.

— Ben evden taşınıyorum.

Ne söylediğini anladım, ama zaman kazanabilmek için sordum:

— Nereye?

— Birlikte oturmaya karar verdik.

Kurtuldum diye çabuk sevinmişim, tek bir cümle beni darmadağın etmeye yetti yeniden, bu kadından o kadar çabuk kurtulamayacaktım.

— İyi.

Sustuk, konuşacak halim yoktu zaten. Darbeyi kanyan yerimden almıştım, bütün gücümle yaramı sakla-

maya çalışıyordum. Ne kadar düşmanca davranıyordu bana, oysa bir zamanlar ne kadar yakındık. Dostluklarının altında besleyip büyüttükleri ve hiç beklenmedik anda ortaya çıkarttıkları düşmanlıklarıyla kadınlar her zaman beni gafil avlamayı beceriyorlardı.

Ama benim de her zaman düşman saldırılarına karşı yedekte beklettiğim güçlerim vardı ve savaş meydanına onlardan en etkilisini sürdüm. Gülümsedim. Şaşırdığını gördüm. Bunca yıl birlikte yaşamıştık, ama ben onun düşmanlıklarını fark etmediğim gibi o da benim yedekte beklettiğim gülümsemelerimi fark etmemişti, bunun savaş meydanına sürdüğüm son birliklerim olduğunu anlayamadı.

— Benden kurtulduğun için seviniyorsun değil mi?

Saldırı sırası bana gelmişti.

— Yoö, dedim, aksine çok üzülüyorum.

Doğru söylüyordum, ama o inanmadı.

— Seviniyorsun.

O anda bana "kalk gidelim" dese hemen giderdim herhalde, gözlerim masanın üstüne koyduğu ellerine takılmıştı. Bluzunun açık bırakılmış düğmelerinden göğsünün yuvarlaklığı görülüyordu, kasıklarım kavruluyor, sevişmek için çıldırıyordum, başka hiçbir kadının beceremediği bir şekilde beni heyecanlandırmayı beceriyordu. Bunun için hiçbir şey yapmasına gerek yoktu, elini masanın üstüne koyması, yüzüme bakması, gömleğini düzeltmesi yetiyordu. Bu kadının eti benim etimi esir almıştı, ona dokunmadan, onunla sevişmeden yaşamam mümkün değildi, bunu biliyordum.

Tek bir günde kızın sesine kendimi teslim ettiğim gibi etimi de bu kadına teslim etmiştim, bu büyük bir bağımlılıktı ve onu kaybettikçe bu bağımlılık artıyordu, uzaklaştıkça beni peşinden daha hızlı sürüklüyordu. Ona teslim olduğumun farkında değildi, bu benim için hep bir sır olarak kalmıştı zaten, kadınlara her ilişkinin

başında kendimi kolayca teslim ederdim ve buna inanmazlar beni ayrıca bir daha teslim almaya çalışırlardı, ilişkilerimde ilk çatlaklar da zaten bu teslim seremonisinde yaşanırdı. Ben kılıcımı kırıp kendimi onların yönetimine bırakırken onlar bana durmadan 'Teslim ol,' diye bağırırlardı, tabii bunu kendi özel dillerinde yaparlardı, ya kıskandırmaya çalışırlardı ya kıskançlık krizleri geçirirlerdi ve ben bu itiş kakış arasında kaçmam gerektiğini düşünürdüm. İnsanın bir kere elinden kaçırıldığı birini yeniden teslim alması ise çok zordu. Belki de ben, beni usulca, bağırıp çağırmadan teslim alacak bir kadını arıyordum, böyle biri ise hiç çıkmıyordu. Ben de herkeşe başka bir parçamı teslim ediyordum, birinin sesinde bir parçam kalıyordu, birinin etinde, birinin gözlerinde, bir başkasının dudaklarında.

Sevda, "Benden ayrılmak istiyorsun," diye ısrar ederken aslında söylediği doğru değildi, ama birçok aşk ilişkisinde olduğu gibi yanlışlar, gerçeklerden daha belirleyici oluyordu. Onun benim isteğimden kuşku duyması, isteğimi gerçekten de azaltıyordu, ilişkimiz gerçek olandan gerçek olmayana doğru değişiyor, gerçek olmayan gerçeğin yerini alıyordu. Ondan kurtulacağım için seviniyordum şimdi, daha biraz önce ondan asla ayrılmayacağımı düşünürken şimdi ayrılmak düşüncesi ferahlatıyordu beni. Yarın o küçük kıza gidecektim ve bütün duygularımı ve sinirlerimi çürüten bu ilişkiden kurtulacaktım. Sevda, elime dokundu, ama sihir kaybolmuştu, daha uzaktan gördüğümde beni heyecanlandıran eller artık etkili değildi. İçimdeki değişiklikler nasıl oluyordu kavrayamıyordum, ama duygularım çok hızlı değişebiliyordu, günlerle ve saatlerle değil dakikalarla değişiyordum; bir dakika önce çok isterken bir dakika sonra umursamaz oluyordum; ama bu, bir dakika sonra tekrar değişebileceğimi de gösteriyordu tabii. Kadınlardan farkım, onlar benden uzaklaştıklarında bunu

kesin bir son sanırken, ben, uzaklaşmalarımın kesin bir son olmadığını biliyordum, ama bildiğim bir şey daha vardı, her gel-git hareketinde limandan açılan bir gemi gibi biraz daha mesafe giriyordu aramıza; bir gün tüm-den halatların kesileceğini hissediyor, o ânı sabırla bekli-yordum. Kadınlar sabırsızdı, ben sabırlıydım, birlikte olmak için de bekleyebiliyordum, ayrılmak için de. On-lar birlikte olmak için de ayrılmak için de sabır göstere-miyorlardı.

Şimdi beni bırakıp başka bir adama gideceğini bildi-gim halde ben ona başka bir kadına gideceğimi söyleme-dim. Hiçbir zaman bir kadını böyle yaralamaya cesare-tim yetmedi, onların beni yaralamakta gösterdiği cesare-ti ben gösteremedim, bu cesareti göstermek de isteme-dim doğrusu; iyi kalpliliğimden değil elbet, yalnızca bu yöntemi çok kabaca bulmamdan, daha incelikli ve kar-maşık yolları tercih etmemden. Yaralandığını hemen anlayamamasını istedim, benim için gerçek intikam ka-dından iyice soğumak ve bu soğukluğu onun ağır ağır içinde hissetmesini sağlamaktı.

, Bir yazarlar konferansına katılacağımı söyledim.

Yepyeni kuşklar ve burukluklarla ayrıldı yanı-m-dan. Onun burukluğu ve kırıklığı bana yansımıştı. Üz-gün bir kadınla karşılaşınca onun üzüntüsünü bir ayna gibi yansıtıyordum, ama kadın ve üzüntüsü karşımdan kaybolunca ayna da bomboş kalıyordu.

O akşam, televizyon seyredip erkenden yattım.

Öğlen uçaklarından birine bindim. Uçağa binmeyi her zaman çok sevdim, onun güçlü bir canavar gibi ba-şını dikip havalanmasından, motor gürültülerinden, çe-lik gövdesinden sanki bana da bir güç akıyormuş gibi hissederim. Gazeteleri, cinayetleri, güneydoğudaki savaş haberlerini, hangi işadamlarının daha batıp kaç milyar borç taktıklarını, siyasilerin birbirine benzeyen demeç-lerini, futbol kulüplerindeki futbolcularla antrenörler

arasında ne tür çekişmeler olduğunu okudum; pencereden dışarısını, bulutların şekilden şekle girerek akıp gitmesini seyrettim, kötü sandviçlerden yedim ve kendimi güçlü ve güvenli hissederek indim uçaktan. Havaalanından kente giden takside biraz uyuklayıp otele vardım; odamı ayırmışlardı.

Her zamanki gibi içinde bir kadın yokken çıplak ve sıkıcı gözükten odaya girip pardösümü çıkardım. Odanın içinde şöyle bir dolanıp banyoya baktım, televizyonu ve radyoyu açtım, sıkıntıyla yeniden gazeteleri kucığıma alıp kanepelerden birine oturdum, bacaklarımı alçak sehpanın üzerine uzatarak okumadığım kısımları okumaya başladım, ama şimdi okuduklarımı tam olarak anlayamıyordum. Eşyaları bir mobilyacı dükkânındaki, henüz sahibini bulamamış eşyalar gibi soğuk ve kişiliksiz duran bir otel odasında tek başına oturup beklemek tahmin ettiğimden daha sıkıcıydı. Bir ara 'Ya telefon etmezse,' diye düşündüm, herhangi bir engel çıkabilir ve kız beni aramayabilirdi, geldiğim gibi geri dönmek tam bir budalalık olacaktı.

Ben sıkıntıdan ölmek üzereyken telefon çaldı, yanımda duran vazoya çarpıp yere düşürerek telefona atladım, yaşlı bir kadın sesi konuşuyordu.

— Merhaba, ben Zübeyde Teyzen.

Anlayamadım.

— Efendim?

— Ben Zübeyde Teyzen yavrum, oraya geleceğimi, kaç numaralı odadasın?

Yaşlı bir kadın gibi burnundan hım hım bir sesle konuşan oydu, daha sonraları daha iyi öğreneceğim gibi kimliğini ve sesini değiştirerek oyunlar oynamaktan hoşlanıyordu. "Bir dakika," deyip öbür yanda duran anahtarı alıp üstündeki numaraya baktım, numarayı söyledim.

— Geç kalma.

– Kalmam yavrum.

Geleceğinden emin olmak beni rahatlatmıştı. Gazeteleri masanın üzerine fırlatıp kanepeye oturdum, bacaklarımı sehpanın üzerine uzattığım sırada kapı çalındı, açtım. Başında çok şık siyah bir şapkayla duruyordu, bambaşka biri olmuştu, bir an o olup olmadığından kuşkulanıp gözlerine baktım, tanıdığım tek yeri gözle-riydi, oydu.

– Nasıl bu kadar çabuk geldin?

Sevgiliyle buluşmaya gelmiş bir kadın gibi değil de kocasını azarlayan bir kadın gibi sinirli bir sesle konuştu:

– Önce içeri gireyim. Kapıda mı konuşacağız.

O sırada ondan böyle sinirli ve soğuk bir ses beklemiyordum, şaşırdım.

– Gel.

Kapının önünden çekilip yol verdim, içeri girdi.

– Nasıl bu kadar çabuk geldin?

– Aşağıdan aramıştım.

Kapıyla oda arasındaki antrede karşılıklı duruyorduk. Şapka çok yakışmıştı. Birden şapkasını çıkartıp bana sarıldı ve dudaklarımdan öpmeye başladı. Dudaklarıma saldırmasına alışmamıştım, sendeleyip duvara dayandım, ama beni bırakmadı, kendimi toparlayıp ona sarıldım, uzun bir zaman orada ayakta öpüştük. Sonra ona sezdirmemeye çalışarak hafifçe çekildim, odaya doğru yürüdük.

Yatağın yanında durdu. Birden soyunmaya başladı ve çırılçıplak kaldı. Kendini yatağın üzerine attı.

– Hadi gel.

Ben ona bakakalmıştım.

– Hadi, oyalanma.

Yatağın örtülerini çekip onun altından aldım, çarşafı açtım, soyunup yanına girdim. Öpüşmeye başladık.

Ben şaşkındım, o saldırgandı; sonra onun saldırganlığı benim şaşkınlığım geçti, uzun bir sevişmeye daldık.

Gitmek istediği istasyona bir an önce varmaya çalışan telaşlı bir yolcu gibiydi; henüz yolculuğun, geçtiği her yerin ayrı bir keyfi, ayrı bir heyecanı olduğunu bilmiyordu, sevişmek hemen bir sayı kaydedilmesi gereken bir spor gibiydi onun için. Ona yolculuğun zevklerini öğretiyordum, yolculuktan ne kadar çok tat alırsa, varacağı istasyonda da alacağı zevkin o kadar artacağını gösteriyordum. Fazla telaştan ve fazla heyecandan çabuk yoruluyor, küçük bir kibrit gibi hızla yanıp tükeniyordu, ona bir meşale gibi uzun uzun yanmasını öğretiyordum, bedeninin her parçasından ayrı bir tat alabileceğini öğrenmesini istiyordum.

Kış günü çabuk bitiyordu, hava kararmaya başlar-ken, "Acıktım," dedi. Aşağıya telefon edip üç kişilik yemek ısmarladım, iki kişilik onun için bir kişilik de benim için. Çırlıçıplak oturmuş küçük bir fil gibi yemek yiyordu. Ben, alışkın olduğum övgüleri bekliyordum farkında olmadan, o ise hiç beklemediğim bir şey söyledi:

— Güzeldi, ama mastürbasyon yaptığım zaman aldığım zevki almadım. Bu da güzel, ama esas mastürbasyon yaparken orgazm oluyorum.

Bunu daha önce de bir kere yaşamıştım ve ne kadar zor bir sorunla karşılaştığımı biliyordum. Onun bedeniyle ve hayal gücüyle, kendi bedenimi ve hayal gücümü yarıştırmak zorunda kalacaktım, bunun ne kadar güç olduğunu daha önceki deneyimlerimden hatırlıyordum. Ama çaresini de biliyordum. Onun bedeniyle kendi bedenimi, onun hayal gücüyle kendi hayal gücümü birleştirmeliydim, yalnızken yaptıklarını benimle birlikte yapmasını öğrenecekti önce.

"Gel," dedim ona, masayı darmadağınık bırakıp yeniden yatağa girdik, üşümüştü, dağlık bir bölgenin kızı

olmasına karşın soğuğa karşı çok dayanıksızdı. Zamanla en sıcak yaz günlerinde bile arabanın ya da odanın pencerelerini sıkı sıkıya kapadığını, en küçük bir hava akımından bile rahatsız olduğunu öğrenecektim. Bana sarılıp ısınmaya çalıştı. Sonra yeniden sevişmeye başladık. Onu kendi bedeniyle de ilgilenmesi için teşvik ediyordum, hayal gücünü kıskırtıp çeşitli hayallerini benimle paylaşmasını sağlıyordum. Aslında bir erkek bedeninden zevk almaktan çoktan vazgeçtiğini, böyle bir şeyin hiç olamayacağını epeydir kabullendiğini anlamıştım, şimdi yavaş yavaş da olsa bu inancı değişiyor, bir erkekten de zevk alabileceğini fark ediyordu, bu onun için çok yeni ve taze bir heyecandı. Yalnızca bir umut bile onu coşturmaya yetmişti.

Yan yana yatarken, "Dün gece bir rüya gördüm," dedi.

Anlatsın diye bekledim.

— Hayırdır inşallah, de.

Anlamadan baktım yüzüne. Küçük bir kız gibiydi, gözleri yemyeşildi, çizgileri ise tam bir çocuğa dönmüştü.

— Hayırdır inşallah de... Öyle denir rüya anlatılırken.

Batıl inançları vardı ve bunları çok ciddiye alıyordu.

— Hayırdır inşallah.

Savaşlarla, korkularla, ihanetlerle, kaçışlarla dolu bir rüya anlattı bana, daha sonra da bana birçok rüyasını anlatacaktı, onun rüyaları nedense beni hep üzüyordu, anlattığı rüyalarında hep yalnızdı ve hep birinden kaçıyordu.

V

Yatağı mı, evimi, her sabah aşağıdaki pastaneden aldirdığım tarçın kokulu ayçöreklerini, cinayetleri ve yalnızlığı mı özleyerek döndüm eve. Ev, karanlıkta bile ince beyaz yapraklarıyla gizli bir ışıkla aydınlanır gibi parlayan lilyumların baygın kokusuyla dolmuştu; lilyumlar benim çok az sayıdaki pahalı zevklerinden biriydi, çocukluğumdaki zambak kokularını hatırlatıyordu. Salondaki küçük lambayı yakıp lambanın lilyum kokusuna uyan portakal rengi ışığında koltuğu pencerenin önüne çekip oturdum. Yorgundum. Uçakta uyumuştum, ama yorgunluğumu atamamış, aksine daha da sersemlemiştim. Ev sessizdi. Gözlerimi kapattım. Uyumuşum.

Ne kadar uyuduğumu bilmiyorum, ama birden garip bir acıyla uyandığımda, yakıcı bir özlemle yırtılıyordu içim; biraz önce evime ve sessizliğe kavuştuğum için çok mutluyken birden kendimi yapayalnız ve özlem içinde buluvermiştim.

Kimi özlediğimi tam anlayamıyordum. Özlem içimi yırtıyordu, ama özlediğim insanın yüzünü tam seçemiyordum; bir Berrin'i görüyordum, bir Sevda'yı; ikisini bir arada özlüyordum. Bunu, bu tür bir ikilik yaşamamış birine anlatmak çok zordu, ama sanki birbirlerine yapışıp bir bütün olmuşlardı aklımda, onları birbirinden ayıramıyordum.

Hangisinin şu anda yanımda olmasını isterdim diye soruyordum kendime ve bulduğum yanıt kendim de şaşıırıyordum; hiçbirini istemiyordum, hiçbirinin varlığı şu anda duyduğum özlemi dindirmeye yetmeyecekti; aksine aralarından biri bir anda salonda belirirse, öbürlerine duyduğum özlem daha da artacaktı.

Bir fırtınanın içinden geçer gibiydim; o fırtınanın içinde, Berrin'in sevişirken inler gibi sorduğu soru geliyordu aklıma.

— Kimdi o yazdığın kadın? Nerede o?

Yalnızlık ve sessizlik beni boğuyordu; başkalarının yanındayken özlediğim yalnızlık, ona kavuştuğum anda öldürmeye başlıyordu beni. Şimdi çıkıp birilerini bulsam, daha onlarla konuşmaya başladığım an yeniden yalnızlığımı özleyecektim. Bunu geçiren tek şey vardı: sevişmek. Bir eroınman gibi sevişmek tutkusu sarmıştı bedenimi, bana hem yalnızlığı, hem de insanların varlığını unutturan tek çare sevişmekti.

Sevişme isteğiyle birlikte önceki akşam otelde Berrin'le yaşadıklarım aklıma geldi.

Çok geç kalmadan evde olması gerekiyordu kızın, azgın bir kadın gibi seviştikten sonra uslu bir çocuk gibi yemek vaktinden önce evine yetişmek zorundaydı. Bir yandan gitmek için acele ediyor, bir yandan da biraz daha kalabilmek için oyalanıyordu, "Senden ayrılmak istemiyorum," diyordu. Gitmeden önce benim içtiğim sigarayı paylaşıırken, "Bana Zübeyde'nin nerede olduğunu anlatacaksın, değil mi," demişti. Yüzüne bakıp gülümsemiştim. Benim, Zübeyde'yi tanıdığımı düşünüyordu, onu ben yazdığımı göre kim olduğunu ve nerede olduğunu da bilmem gerekiyordu.

O gidince, her sevişmeden sonra olduğu gibi yalnız kalmanın rahatlığını ve ferahlığını duyarak kendime akşam yemeği ısmarlamıştım. Yemek yerken düşünmüştüm, kimdi Zübeyde, kimi yazmıştım ben, nasıl bir ka-

dını yazmıştım? Değil yazdıklarımı, yazar olduğumu bile hatırlamakta güçlük çekiyordum. Zübeyde'yi tanımadığım gibi onu yazan adamı da tanımıyordum, çocuğun doğum gününü unutmuş bir baba gibi bağışlanmak isteyen bir utançla gülümsüyordum.

Berrin'e, Zübeyde'yi anlattırıyordum arada sırada; gizemli, yalnız, mutsuz, kimseleri sevmeyen bencil bir kadındı.

— Neren benziyor bu kadına senin? diye sormuş-tum.

— Mutsuzluğum, demişti.

— İnsanların çoğu mutsuzdur, bu çok belirgin bir özellik değil.

— Ama ben mutlu olamayacağımı da biliyorum. Tıpkı Zübeyde gibi. Ne zaman kendimi mutlu gibi hissetsem, mutluluğumu bozan sorular geliyor aklıma. Kendimle ilgili sorular soruyorum, yanıtlarını bulamıyorum.

Sorduğu soruların yanıtlarını benim bulabileceğimi sanıyordu.

Sonra "Yarın sabah gelirim," deyip gitmişti.

Ertesi sabah saat yedide otel odasının telefonu çalmıştı, uyku sersemliğiyle nerede olduğumu anlayamadan telefonu kaldırmıştım.

— Kapıyı aç, geliyorum.

Kapıyı açmıştım, iki dakika sonra gelmişti. Kalın perdeler çekili olduğu için odanın içi kapkaranlıktı, karanlıkta hızla soyunup yatağın içine girmişti.

— Ben uyurken sarılmaktan hoşlanmam, bana sarıl, demişti.

Ona sarılmıştım. Hemen uykuya dalmıştı. O uykuya dalınca da arkamı dönmüştüm, çünkü ben de sarılmaktan hoşlanmazdım, biri bana sarılsın isterdim. Üstelik yıllardan beri yalnız uyuduğumdan biriyle birlikte uyumaya alışık değildim. Kadınlar seviştikten sonra hep

giderlerdi ya da onların evindeysem ben giderdim. İki kişi uyumaktan hoşlanmıyordum, onun için uykum çok huzursuz olmuştu, dalıp dalıp uyanıyordum. Öğleye doğru uyanmıştık. Kahvaltı ısmarlamıştım. Ben kahvaltıyı ısmarlarken huysuzlaşmış, ne istediğine karar verememiş, "O var mı, bu var mı," diye sormuş, kahvaltı gelince de istediği gibi bir kahvaltı olmadığını söyleyip homurdanmıştı.

– Ne homurdanıyorsun?

– Ben sabahları çok sinirli olurum, demişti.

– Ben de sabahları sinirli olurum ve sinirli kadınlardan hiç hoşlanmam onun için sinirlerini bir an önce yatıştırırsan iyi olacak.

Ama sinirleri ancak kahvaltı edip seviştikten sonra yatışmıştı.

Seviştikten sonra yatağın içinde, yoncaların arasında yuvarlanan bir sipa gibi yuvarlanmaya başlamıştı, yatağın içinde böyle yuvarlanan bir kadını ilk kez görüyordum. Sonra onun bir kadın değil, bir çocuk olduğunu hatırlamıştım, onun yaşını hatırladığım zaman uzaklaşıveriyordum ondan, yaşı beni rahatsız ediyordu. Çırılçıplak aynanın önünde durup memelerini seyretmiş, saçlarıyla oynamış ve yatağa geri dönmüştü.

– Zübeyde de sabahları sinirli oluyor, hatırlıyor musun. Bir bölümde onun sabahları nasıl sinirli olduğunu anlatmıştın.

O bölümü hatırlıyordum. Homurdandım.

– Ama yatakta yuvarlanmıyor herhalde.

Gülüverdi.

– Hayır. Ama ben yuvarlanıyorum. Ben bir çocuğum, çocukluk benim bir parçam, bundan da vazgeçmek istemiyorum.

– İstemiyorsan vazgeçme tabii, ama çocuk olduğunu bana bu kadar göstermek zorunda da değilsin.

Arsız bir çocuk gibi ağzını büzüp tuhaf sesler çıkararak konuşmaya başlamıştı.

– Ben aslında böyle değilim, ama senin yanında böyle oluyorum, soytariyorum.

Anlamamıştım.

– Ne yapıyorsun?

– Soytariyorum. Hiç duymadın mı bu sözcüğü. Soytarılık yapıyorum yani.

Güldüm, onun hali hem komik geliyordu, hem de canımı sıkıyordu; çocuklara alışık değildim, hele yatağında bir çocuk görmeye hiç alışık değildim. Bir an, sanki onu azarlamamı ya da şefkat göstermemi bekliyor gibi geldi bana, belki de ikisini birden istiyordu; hem azarlamamı, hem de şefkat göstermemi, yani bir baba gibi davranmamı. Babası olmamı ister gibiydi, ama babalık nasıl yapılır bilmiyordum, ayrıca yaşı ne olursa olsun yatağıma giren bir kadına babalık etmeye de hiç niyetim yoktu. Kadınların erkeklerden en çok şefkat belediklerini, ama en çok da şefkatten sıkıldıklarını kendi deneyimlerimle biliyordum. Bu tuzağa bugüne kadar hiç düşmemiştim, bundan sonra da düşecek değildim.

Bir keresinde, kalabalık bir masada yeni tanıştığım güzel bir kadının da olduğu bir akşam yemeğine katılmıştım, kadından çok hoşlanmıştım, ama kadının çok yakışıklı ve çekici bir kocası vardı. Kadın bir sigara yakmıştı, kocası hemen uzanıp sigarayı elinden aldı.

– İçme canım, sana dokunuyor.

O anda, o kadınla yatacağımı anlamıştım. Kocası telefon etmek için bir ara masadan kalkar kalkmaz da hemen ona bir sigara tutmuştum, iki hafta sonra o güzel kadınla aynı yatakta sigara içiyorduk.

Ben şefkat gösterenlerden değildim kısacası, kadınların şefkat isterken aslında duygusal bir cinayet işlemeye hazırlandıklarını düşünüyordum. Kurbanlarından şefkat istiyorlar, o şefkati görür görmez de onu sevmek-

ten vazgeçiyorlar ve duygusal dünyalarında o erkeği de gömüp bir cinayet daha işlemenin keyfiyle yeni bir kurban aramaya başlıyorlardı ya da bana öyle geliyordu; öyle gelmesi de benim şefkati pek beceremeyen yapıma uygun düşüyordu.

– Ben senin baban değilim, dedim. Çocukluktan vazgeç benim yanımdayken.

O kadar çabuk değişiyordu ki, değiştiğini fark edemiyordum bile, şimdi de ben bunu söyleyince birden büyüüp kocaman bir kadın oluvermişti, ben bile bu cümleyi niye söylediğime bir an şaşırmışım. Gelip yanıma uzandı, bana sarılıp başını boynuma bastırdı, bir süre öylece sessizce yattık.

– Sen Zübeyde’yi tanıdın mı?

– Hayır.

– Nasıl yazdın peki öyle birini?

– Sen nasıl okudun o kitabı?

– Söyledim ya, bizimkilere bir yalan söyleyip sevgilimle tatile çıktık, ben yola çıkarken senin bu kitabını aldım, yolda okudum, çok sevdim.

Aslında bu kitabı nasıl okuduğunu bir türlü anlamıyordum, onun okuyabileceği bir kitap değildi, bana sorarsanız kimsenin okuyabileceği bir kitap da değildi, nasıl okumuştı, nasıl sevmişti, nasıl kendine benzetmişti benim hastalıklarla dolu olduğu anlaşılan kahramanı mı?

– En çok neyini kendine benzetiyorsun peki?

Gene aynı yanıtı verdi.

– Mutsuzluğunu.

– Eh, üçümüz de birbirimize benziyoruz öyleyse.

Üçümüz de birbirimize benziyor muyduk gerçekten, aslında bilmiyordum, ama o sırada öyle söylemiştim.

– Niye mutsuzsun peki?

Biraz düşündü, her soruyu çok ciddiye alıyor ve en doğru yanıtı verebilmek için uzun uzun düşünüyordu.

– Bilmiyorum... Belki beni Zübeyde'ye benzeten de bu, mutsuzluğu değil de niye mutsuz olduğunu bilmemesi, evet, evet, asıl bu yanımla benziyor Zübeyde'ye... Onun sebepsiz mutsuzluğu benziyor bana, ben onun niye ortada bir neden yokken kendisini mutsuz hissettiğini öğrenmek istiyorum aslında.

Yanıt bekler gibi yüzüme baktı, ama sesimi çıkarmadım, yanıtını bilmiyordum çünkü.

Daha sonra aşağıya telefon edip bir araba kiraladım, o önden çıktı. Ben arkadan çıkıp arabaya bindim. Beni yolun üstünde bekliyordu, onu yoldan aldım. Beni kentin sayfiye bölgesindeki küçük bir göl kıyısına götürecekti. Hafiften yağmur çiseliyordu, hava koyu bulutlarla kararmıştı. Kalabalık trafiğin arasından geçip kentten çıktık, yol gittikçe daha ıssızlaşıyordu, anayoldan küçük bir yanyola saptık. Yolun iki yanında yapraklarını dökmüş yalnız ağaçlar vardı, birden gri ve yorgun bir göl belirdi, durgun ve sessizdi, sazlıklar da bulutların rengini alıp kımıldısız bir kurşuniliğin içinde hareketsiz duruyorlardı.

Terası gölün üstüne uzanan küçük bir lokantanın önünde durduk. İçeride kimsecikler yoktu ve soğuktu. Paltolarımıza sıkı sıkıya sarılıp terasa oturduk. Türkçeyi zor konuşan genç bir delikanlı bize lokantada Çin yemekleri olduğunu söyledi, çin böreği ısmarladık. Ayaklarım üşüyordu. Kendimizi dışarıdan seyredebiliyordum, terk edilmiş bir sayfiye gölünün ıssız ve soğuk lokantasında oturan yaşlıca bir adamla genç bir kız. Bir film sahnesi olarak fena değildi ve ben film sahnesi olarak fena bulmadığım şeyleri severdim.

Bana orada, o garip lokantada hayatım boyunca bir daha hiç unutmayacağım ve içinden bir roman çıkarta-

cağım, çocukken annesinden dinlediği o müthiş masalı anlattı.

Anlattıkça, yavaş yavaş büyüyüp yaşıyor, benim anneme benziyordu; sesi durgundu, sanki anlattıklarını kendisi de yaşıyordu ve masalı belli ki çok ciddiye alıyordu; sesindeki, yüzündeki annemsi ifadeyle, masala inandığını hissettiren halindeki çocuksuluk birbirinin içine giriyor, ben onun yaşlı bir kadın mı, yoksa küçük bir çocuk mu olduğunu gene karıştırıyordum, annem gibi mi sevecektim onu yoksa çocuğum gibi mi.

— Bu aslında uzun bir masalın bir bölümü, diye başladı.

Sonra tane tane anlatmaya başladı.

O anlattıkça ben ona bağlanıyordum.

VI

 Padişahla karısının bir türlü çocuğu olmuyormuş, ne yapmışlarsa bir çocuk sahibi olamamışlar. Bir gün yaşlı, uzun sakalları beyaz bir adam saraya konuk gelmiş, padişah adamı çok sevip akşam yemeğine alıkoymuş. Yemekten sonra sakallı ihtiyar, "Galiba sizin meyveniz yok," demiş. Padişah hemen atılmış, "Her meyveden var, ne istersiniz?" demiş. "Yok," demiş ihtiyar, "onu söylemiyorum, galiba sizin çocuğunuz yok, onu söylemek istiyorum." Padişahla karısının gözleri dolmuş, "Çok istedik, ama olmadı," demişler. "Peki," demiş ihtiyar, "ben size bir yol göstereceğim, dediklerimi yaparsanız bir çocuğunuz olur. Ülkenin en ucundaki dağın tepesinde bir pınar var, baharın yaza bağlandığı gece, tam sabah olurken, mehtap batmadan, güneş de çıkarken çırılçıplak o pınara girip yıkandıktan sonra, 'hayırlısı neyse o olsun' deyip birbirinize kavuşacaksınız." Yaşlı adam bunları söyledikten sonra odasına çekilmiş, ertesi sabah da kimseye görünmeden saraydan ayrıлып gitmiş. Padişahla karısı, büyük bir kalabalıkla yola çıkmışlar, dağın başındaki pınara girip yıkanmışlar, sonra da çadırlarına çekilip yataklarına girmişler. Padişahın karısı, "Allahım bize bir evlat ver de nasıl verirsen ver," demiş. O gece padişahın karısı hamile kalmış. Aradan dokuz ay geçmiş. Doğum vakti gelmiş. Saraya ülkenin en ünlü ebelerini çağırılmışlar. Ama sultan bir türlü doğuramıyormuş, ne yaparlarsa yapsınlar sultan bir türlü

doğuramıyormuş. Kentte babasıyla ve üveyanesiyle yaşayan çok güzel ve çok fakir bir genç kız varmış. Padişah, öfkesinden karısını doğurtamayan bütün ebelerin başını vurdurtmuş. Bunu duyan kötü kalpli üveyanne, saraya gidip, "Benim bir üvey kızım var, sultanı doğurtsa doğurtsa o doğurtur," demiş. Bunun üzerine saraydan adam gönderip kızı çağırtmışlar. Kız başına ne geleceğini anlamış, doğru annesinin mezarına gitmiş, annesinden akıl sormuş: "Anneciğim ben ne yapacağım, hiçbir ebeğin doğurtamadığı sultanı doğurtmak için beni çağırıyorlar, benim de kellemi kesecekler." Tam o sırada ak-sakallı ihtiyar peydah olmuş mezarın yanında, "Ağlama kızım," demiş, "ben sana ne yapacağını anlatacağım, dediklerimi yaparsan, kelleni kurtarırısın." Sonra kıza ne yapacağını anlatmaya başlamış. "Sultan benim dediklerimi tutmadı, hayırlısını isteyeceğine, ne olursa olsun dedi, bu yüzden de evlat yerine karnında bir yılan taşıyor şimdi, sen saraya gidince, hemen bir kazan süt isteyeceksin, sütü sultanın bacaklarının arasına yerleştireceksin, sütün kokusunu alan yılan da çıkacak." Kız saraya gitmiş, ihtiyarın dediklerini yapmış. Gerçekten de sultan, kocaman, kara bir yılan doğurmuş. Hemen padişaha haber vermişler. Sultan hanım ağlamış, "Ne yapacağız," diye bir zaman çırpınmışlar, sonunda "Yılan mılan, evlat evlattır," deyip yılanı kimseye göstermeden sarayın arka odalarından birine yerleştirmişler, ülkede de padişahın bir evladı oldu diye şenlikler yaptırmışlar. Aradan yıllar geçmiş, arka odada bırakılan kara yılan büyümüş, bir gün padişah babasına haber göndermiş, "Ben artık evlenmek istiyorum," demiş. Padişah, ne yapsın, bir tanecik evladı. Vezirlerden birinin kızını oğlana istemiş. Düğün yapılmış, gelini gerdeğe sokmuşlar, ertesi sabah kapıyı bir açmışlar ki, kızın cesedi bir köşede yatıyor. Yılan kızı sokup öldürmüş. Başka bir vezirin kızıyla evlendirmişler. Yılan onu da sokup öldür-

müş. Saraydaki kızlar birer birer öldükten sonra, halktan kızlarla evlendirmeye başlamışlar yılan prensi, o kızlar da ölmüş. Genç kızlar saraya gelin gidip birer birer ölüyormuş. Halk, prensin yılan olduğunu bilmiyormuş, ama prensle evlenen bütün kızların öldüğü memlekette yayılmış, herkes kızını memleketten kaçırmaya çalışıyormuş. Bir gün yılanı doğurtan ebe kızın üveyan-nesi, saraya gitmiş, "Benim çok güzel bir kızım var, sultanı da zaten o doğurtmuştu, prensin dilinden o anlar, onunla evlendirin prensi," demiş. Hemen kadının evine adamlar gönderilmiş, kız babasından istenmiş, adamcağız ne yapsın, padişaha hayır diyecek hali yok ya, kızını vermiş. Bunu duyan kız öleceğini anlamış, hemen annesinin mezarına koşmuş yeniden. "Anneciğim, beni prensle evlendirecekler, ama prens bir yılan. Beni de öteki kızlar gibi sokup öldürecek, genç yaşımda öleceğim," demiş. Kız annesinin mezarı başında ağlarken, beyaz sakallı ihtiyar görünmüş yeniden. "Ağlama," demiş, "yılan kılığındaki prens aslında çok yakışıklı bir delikanlıdır, dediğimi yaparsan insan haline döner, çok mutlu bir hayat sürersiniz." "Ne yapacağım?" diye sormuş kız. İhtiyar da anlatmış: "Seni gerdeğe sokacakları zaman, üstüne kırk gömlek giyeceksin. Sen odaya girince yılan sana, 'soyun' diyecek, sen bir gömleğini çıkart, sonra da ona, 'sen de soyun bakalım yılan bey,' de, o da derilerinden birini çıkartacak, sonra sana yeniden, 'soyun' diyecek, sen gene ikinci gömleğini çıkarttıktan sonra ona 'sen de soyun yılan bey,' diyeceksin, böyle böyle ona kırk derisini de çıkarttıracaksın, kırkinci derisini çıkarttıktan sonra yakışıklı bir delikanlıya dönecek. Ama sakın ola ki, o bütün derilerini çıkartmadan sen soyunup çıplak kalma. O derilerini çıkartmadan soyunurşan, seni çıplak görürse sokup öldürür." Kız hâzırlanmış, alıp saraya götürmüşler, düğün olmuş, sonra kıza gerdeğe gireceksin demişler, kız da ihtiyar adamın

dediği gibi kırk gömlek giymiş üstüne, her şey ihtiyaşın dediği gibi olmuş, bir kız çıkarmış gömleğini, bir yılan çıkarmış derisini, birlikte soyunmuşlar, sonunda kırkıncı deriden de sonra yılan çok yakışıklı bir delikanlı olmuş, ikisi yıllarca mutlu yaşamışlar.

VII

Epeyce bir aradan sonra işe dönüp beni bekleyen cinayet dosyalarımın arasına gömüldüm. Ben kendi maceralarımı yaşarken, o karmakarışık on gün içinde tam doksan iki kişi öldürülmüştü; kanlı bir kuyu gibi beni içine çeken bu haberleri okuyup cinayet zamanlarını dosyalara kaydettikçe, benim bir sevişmenin bir kadının boğulmasına, yediğim neşeli bir yemeğin bir adamın bıçaklanmasına, bir akşam çayını salonunda kederle içmemin güneydoğuda birinin sokak ortasında kafasından vurulmasına denk geldiğini fark edip anlaşılabilir bir vicdan azabına, sanki ben bunları yaşamamam bu insanlar ölmeyecekmiş gibi, saçma olduğunu bilmeme rağmen etkisinden kurtulamadığım bir duyuya kapılıyordum. İşin garibi benim için çok daha önemli olan kendi yaşadıklarım bu cinayetleri önemsizleştirecek yerde, bu cinayetler benim yaşadıklarımı anlamsızlaştırıyordu, ölüm, bir yabancıнын ölümü de olsa, hayata galip geliyordu.

Tedirgin ilişkilerden geçen her insan gibi benim de duygularım keskinleşmiş, kendime dönük dikkatim yoğunlaşmıştı; bu keskin duygusallık ve yoğun dikkat, kendi dışımda yaşananları görünmeyen bir prizmadan çarpıtarak geçiriyor, o gerçeklere benim bulanık hayallerimle yeni biçimler vererek, onları benim hayatıma yansıtıyordu.

Okuduğum aşk cinayetlerinde çok yakın iki insanın birbirini öldürebileceğini, insanın okşadığı bir gerdanı sıkabileceğini, öptüğü gergin bir karnı bıçaklayabileceğini gördükçe, kendimi sigara dumanıyla yüklü dağınık bir odada, çırlıçıplak bir kadının başucunda, elimle bir bıçakla dururken ya da kendimi yerde çırlıçıplak, başımda dikili bir kadınla görüyordum. Aşkın cinayete yakın olduğunu fark etmek korkutuyordu beni; kırılmış bir umut, yıkılmış bir hayal bir âşıktan bir katil yaratmaya yetiyordu ve son günlerde kırılmış umutlarla yıkılmış hayaller sürekli olarak oynasıyordu benim hayatımda.

Cinayetlerin arasından bir tanesi özellikle ilgimi çekmişti. Beykoz'un arka taraflarındaki küçük bir apartman dairesinde emekli bir yargıç, sekreterlik yapan genç metresini geceyarısı bilinmeyen bir nedenden dolayı öldürmüştü. Yaşlı adamın resmi, cinayet yerinde çekilip gazeteye basılmıştı, yüzünde çevresindekileri küçümseyen otoriter bir ifade vardı, ama bu otoritenin içine müthiş bir acı yerleşmişti. Polis fotoğrafçıları olay yerinin fotoğraflarını çekip polisler parmak izlerini alırken, belli ki o yalnızca öldürdüğü ve artık bir daha görmeyeceği kadını düşünüp daha şimdiden onu özleyordu. Yüzündeki acı, başına geleceklerden duyduğu kaygıdan değil, kaybettiği kadını bir daha göremeyeceğini anlamasındandı. Bütün aşk cinayetleri gibi o cinayet de bir tür intihardı, en sevgili parçasını yok etmiş adamın, kaybettiği parçanın acısını hissettiği andı resminin çekildiği an.

Yargıcın yüzündeki otorite bana hiç yabancı değildi. İnsanlara yukarıdan ve uzaktan bakan bir küçümseme ifadesi, gücün, gururun, ilkelerin oluşturduğu bir demir maske ve o maskeye, maskenin sahibi tarafından oyulmuş acının çizgileri.

Akşam evde yalnız başıma birşeyler atıştırdıktan sonra şöyle bir karıştırmak için elime aldığım kendi kitabımı okurken, Zübeyde'nin babasından çok az söz ettiğini fark ettim. Yalnızca bir yerinde, "Babam, sert ve mesafeli bir adamdı, sevgisini hiç göstermedi, beni seviyordu da bunu nasıl göstereceğini mi bilmiyordu, yoksa sertliği ve disiplini, sevgisizliğini saklamak için bir maske miydi, bunu hayatım boyunca hiç anlayamadım," diyordu.

Berrin de babasından yakınmıştı birkaç kez, söyledikleri Zübeyde'nin söylediklerine benziyordu.

— Babam hiç sarılmadı bana, aylar süren yolculuklarından döndüğü zaman bile bana sarılıp öpmezdi, ben de babamı sevmem zaten.

Bu iki kadının sözleriyle, metresini öldürmüş olan yargıcın resmi dönüp duruyordu aklımda, kapanmış yaraları açıyorlardı.

Benim babam da yargıçtı, sert bir adamdı, herkese olduğu gibi bana da bir sanıkmışım gibi davranırdı. Şimdi düşününce bana öyle geliyor ki, onun sertliği, çocukluğum boyunca bir duvar gibi dikildi önüme, o duvarı aşıp çocukluktan büyüklüğe hiç geçemedim, o duvarların arkasında hep küçük bir çocuk olarak kaldım. Yaşım ilerledi, ama çocukluğumda önüme dikilen duvar hayatımdan hiç kalkmadı. Ben büyümüş birinin kendine güvenini hiç hissedemedim. Kardeşim yoktu, sık sık tayini çıkan babamla Anadolu'nun kasabalarında dolaşmaktan hiç kimseyle yakın bir arkadaşlık kuracak kadar zamanım da olmadı. İçimde o kasvetli, unutulmuş kasabaların, külrengi, tozlu akşamları yerleşti kaldı; güneş batarken ıssızlaşan, odun dumanı kokulu, ağaçlarının yaprakları bile tozlanmış uzak kasabaların unutulmuşluğunu ruhumda taşıdım durdum.

Ben ortaokuldayken bir yaz, babamın uzak akrabalarından birinin ölüm haberi geldi. Beni kaymakamın

evine bırakıp İstanbul'a gittiler, ama gittikleri yere hiç ulaşamadılar, cenazeye giden annemle babamın da ölüm haberi geldi, yolda bir trafik kazası geçirmişlerdi. Ondan sonra yeni bir dönem başladı benim için. Kim tarafından, nasıl bulunduklarını bilmediğim uzak akrabaların yanında dolaşmaya başladım; altı ay birinde, bir yıl öbüründe; üç ay berikinde kalıyordum; gittiğim her evde yaşadığım macera aynıydı. Orada bir yabancı, istenmeyen bir sığıntı olduğumu hep hissediyordum. Hiçbir zaman kendime ait bir yatak odam olmadı, ben evin salonuna geceden geceye serilen yer yatağında yatan çocuktum; kimseyi rahatsız etmemek için herkesten önce kalkıp yatağımı toplamak zorundaydım.

Gittiğim her eve hep aynı umutla ve istekle gittim, sevilme isteği ve umuduyla. Belki bir başka çocuk başka türlü davranırdı, ama ben sevilmek istediğimi bildiğim için bu isteğimden utanırdım. Aralarında sevdiklerim oldu, ama onlara sevgimi gösteremedim, ben onlara sevgimi gösterirsem, bunu onların beni sevmesini sağlamak için yaptığımı sanacaklarını düşünür, bundan korkardım; onun için hiç kimseye sevgimi gösteremedim, sokulamadım; sevilme isteğimi gizlemeye çalışırken çocukça bir şaşkınlıkla serkeşleşen, zaman zaman düşmanlık sayılabilecek bir soğuklukla davranan bir çocuk oldum; hiçbiri de beni sevmedi, belki beni aralarında seven olmuştu, ama o da benim soğukluğum yüzünden bunu bana gösteremedi; hiç kimseyle kaynaşamadım.

Sonra, aralarından biri yatılı okul diye bir şey olduğunu keşfetti ve beni yatılı bir okula gönderdiler. Yatılı okulu çok sevdim. Çünkü hayatımda ilk kez, aynı çatının altında yattığım insanlarla eşittim, onlar da yatılı öğrenciydi, ben de yatılı öğrenciydim, okul hiçbirimin değildi, hepimiz orada yabancıydık; bu eşitlik hayatımda tadabildiğim en büyük ortaklık oldu insanlarla. Sonra hayatım hep böyle devam etti zaten. Hep yalnız-

lıkta ve yabancılıkta ortak oldum insanlarla. Âşık olduğum bütün kadınlar, uzak akrabalarındaki teyzeler gibiydi benim için; beni sevmelerini, okşamalarını, şefkatle sarılmalarını bekliyordum; onlar bana bir sarılsa, prensesin öptüğü kurbağa gibi bir prens olup onlara kendimi bütün ruhumla teslim edecektim, onların da benden aynı şeyi beklediklerini, ancak Sevda beni terk edince anlamıştım.

Kızla karşılaştığımda artık eskisi gibi davranmama-ya, beklememeye, sevgimi göstermeye kararlıyım. İçimde taşıdığım, yıllarca biriktirdiğim sevmeye ve sevilme özlemi, Sevda'nın terk edişiyle birleşince beni şiddetle sarsan acılı bir patlamaya dönüşmüştü, artık o eski özlemlerimi de acıları da taşıyamıyordum, yumuşak, sakin, sevgi dolu bir aşk istiyordum. Sevgimi göstermeye kararlıyım.

Ama içimde ortaya çıkmak için bekleyen bir sevgi nehri biriktirmekle onu ortaya akıtmak arasında çok önemli bir fark olduğunu o sıralarda tam olarak anlamamıştım.

Her gün telefonda saatlerce konuşuyorduk. Her zaman çok anlamlı şeyler de değildi konuştuklarımız. Zaten ben o sesi duymak istiyordum yalnızca; bütün dertlerin, bütün acıların, bütün yalnızlıkların, bütün başarısızlıkların çaresi gibiydi o ses, o sesi duyduğum anda her şeyi unutuyordum; kendini yakan bir Budist gibi kendimi, hayatımı, zamanımı, her şeyimi o sese adamıştım. O usul ve sakin ses içimdeki bütün karmaşayı indiriyordu.

Sevda'ya duyduğum aşk, sanki bütünüyle bu sese akmıştı ve ben bir kadına değil de bir sese âşık olduğumu fark edemiyordum. Aslında âşık olduğumu da fark edemiyordum. Hâlâ Sevda'dan kaçmaya çalışıyordum. Bu yanılgı, kıza duyduğum aşkın beni hiçbir engelle rastlamadan rahatça kuşatmasına yol açıyordu.

Bir gün bana o beklenmeyen sorularından birini sormuştu.

— Bana yalan söyler misin?

— Niye soruyorsun bunu?

— Bu benim için çok önemli, insanlara çok zor güvenirim, onun için yalan söyleyip söylememen benim için çok önemli.

Ona duyduğum aşktan o kadar emindim ki, bütün âşıklar gibi onun da bu aşktan emin olduğunu sanıyordum. İnsanın kendi aşkından ne kadar emin olursa karşısındakinin aşkından da o kadar kuşku duyduğunu unutmıştım. Üstelik, "her zaman doğru söylerim" demek de çok dürüstçe gelmedi bana, sanki küçük bir çocuğu kandırıyor gibi olacaktım.

— Yalan söylerim, demiştim.

Bu, yaptığım en büyük hatalardan biri oldu.

— Peki, ben ne zaman yalan söylediğini ne zaman doğru söylediğini nasıl bileceğim?

— Bunu bilemeyeceksin.

Telefonda bir sessizlik olmuştu. Sonra gene konuşmaya devam etmiştik.

Bir geceyarısı telefon çalmıştı. Heyecanla açmıştım. Fısıltıyla konuşuyordu, belli ki evdekiler uyumuştı.

— Seni çok seviyorum, demişti. Sana çok kapıldım, beklemediğim kadar kapıldım. Sen de beni seviyor musun?

"Seviyorum," diyemedim. Çok seviyordum, ama o kadar genç birine "Seni seviyorum," diyemiyordum, biraz utanıyordum bundan; bir de, karşılıklı aşk ilanıyla birden eşit bir hale geliveriyorduk ve ben onun yaşındaki biriyle eşit olmaya henüz hazır değildim. Yanıt vermeden gülmüştüm yalnızca.

— Bana hiç seni seviyorum demiyorsun, bunu bana hiç söylemedin.

— Bunu söylememe gerek var mı?

– Ama benim bunu duymaya ihtiyacım var... Bunu anlamıyor musun?

Ben gene söyleyememiştim.

Sevda'yla görüşmeye devam ediyorduk, buluşup yemekler yiyorduk, ama benim aklım hep o kızda ve eve gider gitmez duyacağımı o sesteydi. Sevda yüzünden çektiğim acıları unutmuştum bile, acıyla birlikte aşk da kaybolmuştu. Beni bırakıp bir başka erkeğe gitmesinden intikam alır gibi unutmuştum onu, onu sevmekten vazgeçmiştim. Her gördüğümde güzelliğiyle gene şaşırıyordum, ama artık onu sevmiyordum, aramızda bir mesafe olduğunu hep hissediyorduk. Sevda bunu hissettiğini, çıkardığı anlamsız kavgalarla ortaya koyuyordu, ben kavgaları geçiştiriyordum. Bazen de onunla sevişmek için dayanılmaz bir istek duyuyordum, ani bir yağmur gibi boşalıveriyordu bu istek, ama her seferinde Sevda, beni reddediyordu, benimle sevişmek istemiyordu. O an sinirleniyor sonra eve gidince onu unutuyordum, telekızlardan birini çağırıyordum eve.

Berrin ise yalnızca bir sesti benim için, ama onu özlemiştim ve bir gün müjdeyi verdi:

– Haftaya geliyor. Her şeyi ayarladım.

Çok sevinmiştim.

O günlerde daha önce hiç tatmadığım şekilde mutluydum.

Bir acıdan sonra gelen her sevinç gibi bu mutluluk da bana olduğundan daha büyük ve tatlı gözüküyordu; içim hafif ve rahattı, seviyordum, sevilirdim, bir sorun yoktu ve bu sefer aşkı kaçırmamaya kararlıydım. Sevda'yı kaybetmişim, ama Berrin'i kaybetmeyecektim.

Günleri sayıyordum, gelmesinden bir gün önce sabahın erken saatlerinde ben daha yataktayken telefon çaldı. Açtım: Berrin'di, sesi çok soğuktu.

– Ben yarın gelemeyeceğim, psikolojikman buna hazır değilim. Kafam çok dolu. Sevgilimle ilgili duygularımdan emin değilim, onu hâlâ seviyor muyum, sevmiyor muyum bilmiyorum.

Sesimi çıkarmadan bekledim. Hiç beklemediğim bir soru sordu.

– Seni sevmekten vazgeçersen yıkılır mısın?

– Hayır.

– Yıkılmayacağını biliyordum.

Telefon kapandı.

Sırtımı duvara dayayıp yatağın içinde oturdum. Hareketsiz duran ellerime, yumuşak kıvrımlarla yatağı kaplayan yorgana, bir iskemlenin üstüne atılmış pantolonumla gömleğime, yerdeki parkeyi dilim dilim ayıran çizgilere, yeni boyanmış duvarlara baktım; odanın içinde bakılabilecek her şeye uzun uzun baktım. Gördüğüm her şey, ellerim, yorgan, pantolonum, gömleğim, parkeler, duvarlar, kapı; bunların hepsi, ilk kez gördüğüm ve neye yaradığını bilmediğim şeyler gibi gözüküyordu bana.

Benim yıkılıp yıkılmayacağını merak ediyordu, ben onu severken o benim nasıl yıkılacağımı geçiriyordu aklından.

Bir akşam ıslık çalarak döndüğünde evinin yandığını, ailesinin öldüğünü gören bir adam gibiydim, çaresizdim, yalnızdım; bütün umutlarım, bütün beklentilerim, bütün mutluluğum bir dakikalık bir telefon konuşmasıyla bitivermişti. Haftalardır mutlu eden ses, şimdi paramparça etmişti beni. Gene hiç kimsem kalmamıştı, gene ailemi kaybetmiştim, her kadınla birlikte ailemi kaybediyordum zaten; bütün yalnız insanlar gibi her sevgilide geniş bir aile buluyordum ben; sevdiğim her kadın, teyzeler, halalar, büyükbabalar, büyükanneler, anneler, babalar gibi, kendinin fark etmediği büyük bir

kalabalık getiriyordu bana, sonra bütün o kalabalığını da toplayıp gidiyordu.

Kaybettiğim bir sevgili olmuyordu, geniş, büyük, sıcak ve sevecen bir aile kaybediyordum her seferinde ve her seferinde aynı ürpertiği duyup üzüyordum.

Neden beni sevmekten vazgeçtiğini anlamaya çalışıyordum, kendimi onun yerine koymaya uğraşıyordum ama anlayamıyordum, Berrin'in niye değiştiğini keşfedemiyordum. Nedenini anlasam daha az acı çekecektim, bilmek benim acımı hafifletecekti, ama onun ruhuna sızamıyordum, o tam anlamıyla yabancıydı bana ve onun bir yabancı olduğunu hissetmek, beni daha da yalnızlaştırıyordu. Ne düşündüğünü anlayabilsem onu bu kadar yabancı ve uzak görmeyecektim.

Kalkıp evin içinde dolaştım. Yüksek sesle aynı budalaca sözcüğü tekrarlıyordum:

— Neden, neden, neden, neden?

Kendi sesimi duymak rahatlatıyordu beni, elini yarasına bastırarak inleyen bir adam gibiydim, sussam evin sessizliğine dayanamayacaktım. Sevda'yı aramak için dayanılmaz bir istek duyuyordum, ama onu aramazdım, sabahın o saatinde sevgilisi evde olurdu. Bir kadının yarattığı acıyı ancak başka bir kadın iyileştirebilirdi, ama böyle anlarda o ikinci kadını bulmak nedense hep çok zor olurdu.

Kendi kendime, "Niye benim yıkılmamı istiyor?" diye soruyordum, "niye böyle düşman bana?"

— Niye yıkılmamı istiyor, niye yıkılmamı istiyor, niye yıkılmamı istiyor?

Bir sevgili bir anda nasıl düşman olabiliyordu?

Günlerden beri inanılmaz bir mutluluk yaşıyordum, artık kadınlarla oyunları bırakacaktım, yeni bir hayata başlayacaktım, sevgiden ve sevilmeden ben de hiçbir oyuna sapmadan, kuşkular duymadan, kuşkular yaratmadan gölgesiz ve temiz bir pay alacaktım; bun-

dan önce yaptığım bütün hatalardan vazgeçmeye kararlıydım. Kadın ruhunun karanlıklarına dalıp oralarda küçük kuşku ateşleri yakıp çıkacak büyük yangında çevreyi seyretmeyecektim; bırakacaktım yangın orada benim alevlerime ihtiyaç duymadan büyüsün, huzur aşkla birleşsin. Bütün bunlara kararlıydım, kararımın ve aşkımın rahatlığını yaşıyordum.

Bu kararların rahatlığıyla bütün savunma siperlerimi yıkmıştım, masaldaki yılan prens gibi bütün derilerimden soyunacaktım, çıplak kalacaktım. Şimdi birdenbire tam soyunurken, aşklar, sevgiler, mutluluklar beklerken hiç umulmadık bir anda bir düşmanlık sağanağına yakalanıvermiştim. Bunu neden yaptığını bir türlü kavrayamıyordum, birdenbire beni sevmekten niye vazgeçmişti, niye eski sevgilisine dönmüştü? Üstelik eski sevgilisinden sıkıldığını biliyordum.

O gün evden hiç çıkmadım, birkaç kez Sevda'yı aramama rağmen bulamadım, bir başkasını aramayı da canım istemedi. Evin içinde dolaşarak bu garip bilmeceyi çözmeye çalıştım, ama ne kadar düşünürsem düşüneyim bu ani değişikliğin nedenini bulamıyordum; bu bir sırdı, nedeni belli olmayan bir cinayetti, katil belliydi, ama cinayeti niye işlemişti, öldürmekten mi hoşlanıyordu, çekiciliği o yüzden miydi?

Birdenbire fark ettim ki, hayat sırlarla doluydu benim için. Kalın duvarları, karanlık mahzenleri, karışık labirentleriyle, fethetmeye çalışırken nasıl olduğunu anlamadan kendisine tutsak düştüğüm, hayaletlerle dolu bir kaleydi hayat; her seferinde kendilerine çılgınca tuttuğum kadınlar, o kalenin beni esir alıp acılara ve yalnızlığa mahkûm eden taşlarıydı. O taşların esrarından giderek kalenin esrarını çözeceğimi sanıyordum, ama taşlar bana esrarını vermiyordu, tam tersine her dokunduğumda taşların ve kalenin esrarı daha koyulaşıp daha karanlıklaşıyordu. Berrin, o küçük kız, birden sır

larla dolu karanlık ve ağır taşlardan biri oluvermişti, neydi onu bir küçük kızdan bir kara taşa çeviren, neydi beni aniden acıya, düşmanlığa ve yalnızlığa kurban eden bu sır?

Ne kadar düşünürsem düşüneyim, Berrin'in davranışındaki sırrı çözemiyordum. Âşık olmayan biri belki bu sırrı çok daha rahat anlayabilirdi, âşık olmayanlara sırlar çok açık gözüküyordu, ama âşık olduğunuz andan sonra her şey sırlarla dolu bir karanlıktı; bildiklerinizi unutuyordunuz, şaşırıyor, yanlış yollara sapıyor, yanıtları bulamıyordunuz; aşk her şeyin görüntüsünü değiştiriyordu, bir kapıya baktığınızda bir duvar, bir duvara baktığınızda bir kapı görüyordunuz; yanlış yerlerden çıkmaya çalışıp yanlış duvarlara çarpıyordunuz. Sırrı keşfedememek ise, tutkuyu ve acıyı arttırıyordu.

Aniden kör olmak gibiydi bu, hep son gördüğünüz ışığı görmek istiyordunuz, bir başka ışık gözlerinizin açılmasına yetmiyordu.

Koltuğuma oturdum. Deniz binlerce yıldan beri olduğu gibi üstündeki gemileriyle akıp gidiyordu. Deniz, gemiler, yalılar, sokaktaki insanlar, beyaz kanatlı martılar, çöplerin arasında dolaşan kediler, manavdan alışveriş yapan kapıcılar, gördüğüm her şey, her insan acımı arttırıyordu. Gözlerimi kapattım.

Beni şaşkına çeviren bu sırları aydınlatmama, anlamama yarayacak tek işaret, bana yolumu gösterecek tek harita kendi yazdığım kitaptı, belki oradaki kadından Berrin'in sırrını ya da bana bir sır gibi gözükken davranışını çözebilirdim. Yerimden kalkıp kitabı aldım. Neresini okuyacağımı bilmiyordum, başından sonuna kadar okumaya da gücüm yetmeyecekti. Rastgele bir yerini açtım.

'Selim'in gitmesine engel olmak için hiçbir çaba harcamadı Zübeyde, oturduğu yerden güle güle dedi yalnızca. Kapanan kapının sesini duyduktan sonra bir

zaman sessizce oturdu yerinde, çakmağıyla oynadı, parmaklarının arasında yavaş yavaş çevirdi çakmağını, içi sakindi, ama o sakinliğin altındaki iki kıpırtıyı da, odasını tanıyan bir körün parmaklarıyla her eşyayı yerinde bulması gibi görmeden hissediyordu, onlar oradaydı; kıpırtılardan biri, aşkı gittikçe daha artan, sitemleri her gün biraz daha çoğalan ve ondan sürekli olarak hayatını değiştirmesini ve yalnızca kendisine bağlanmasını isteyen Selim'den, onun kalbini fazla kırmadan, 'ben seni istemiyorum' demeden, ayrılmanın bütün suçunu ve ağırlığını onun üstüne bırakarak kurtulmanın sevinciydi, öteki ve ürkütücü olanı ise o alışkın olduğu belli belirsiz sızıydı, o sızının hiç beklemediği bir anda ve çok yakında aniden çılgınca büyüüp bir acıya döneceğini, kendisini bırakıp giden erkeği dayanılmaz bir kederle özleyeceğini biliyordu...'

Bu anlatılanın Berrin'le bir ilgisi yoktu, o terk edilen değildi, terk edildi, terk edilen bendim. Okuduklarım Berrin'in beni birdenbire niye düşmanca bir tavırla yalnız bıraktığını açıklamaya yetmiyordu.

Bu kadının neresini kendisine benzetiyordu, acaba duygularının iç içe geçmiş olması mıydı aralarındaki benzerlik, acaba Berrin de benimle düşmanca konuşurken aynı zamanda bir üzüntü mü duyuyordu? Üzülmüş olabileceğini düşünmek beni bir an avuttu, ama çok çabuk geçti bu duygu. Üzülüyorsa niye bırakıyordu? Bırakabildiğine, beni yıkmayı ve terk etmeyi aklından geçirdiğine göre beni, benim istediğim kadar çok sevmiyordu; beni sevmesini istiyordum, hiçbir koşul altında bırakamayacak kadar çok sevmesini istiyordum, bunu bütün kadınlardan istemiştım zaten.

Elimde tuttuğum kitabın kapağına baktım, sonra arkasını çevirip okudum, beni ve kitabımı öven satırlar vardı. Bu kitabın arka kapağında anlatılan ben miydim, koltuğunda, genç bir kız tarafından terk edildiği için yı-

kılmış bir halde oturup kendi yazdığı kitaptan hayatı ve kadınları öğrenmeye çalışan benim gibi bir şaşkın mıydı burada anlatılan yazar? Tanrım, o yazar olabilmeyi, kadınları ve hayatı böylesine güvenle tanımayı, kadınların bana her yaptıklarının nedenlerini bilebilmeyi, onların her davranışı karşısında, kendimi bir gülümseme maskesinin ardında saklamaya çalışırken, bir bilge gibi anlayışla olayı kavrayabilmeyi çok isterdim, ama ben o yazarı benzemiyordum; o yazar her şeyi biliyordu, kahramanlarının ne yaptığını, niye yaptığını ince ince anlatıyordu, ben ise hiçbir şey bilmiyordum, benim için gizliydi onlar. Nedenlerini bilebilsem bu kadar yalnız olmazdım, o yazarla aramda büyük farklar vardı, herkes bizi aynı insan sanırken ikimizin aynı insan olmadığını ben çok iyi biliyordum. O yazar güçlüydü, küstahtı, yaraılanmazdı; ben güçsüzdüm, yıkılmıştım, yaralıydim; onun bildiklerini bilmiyordum, onun kitabında anlattığı kadını bile tanıımıyordum. Hayatımdaki bir başka sır da buydu benim için, kimdi bu yazar, o kitapları yazan adam bana o kadar uzak geliyordu ki... Kendimi masanın başında oturmuş, eski hırkama sarınarak yazı yazarken görebiliyordum, yazı yazdığımı hatırlıyordum, ama nasıl yazdığımı, yazarken neler düşündüğümü berrak bir şekilde hatırlamıyordum.

Kitabı okumaya devam ettim. Şimdi bir yandan Berrin'in ipuçlarını bulmaya çalışırken bir yandan da yazarı, benden gizli olarak içimde yaşayan öbür parçamı bulmaya çalışıyordum. Berrin'i bulmasam bile o yazarı bulabilsem, bana karanlık gözükken birçok gerçeği aydınlığa kavuşturabilirdim. Belki bir kadından çok, yazarken ortaya çıkan, yazı biter bitmez tıpkı benim yosma sevgililerim gibi beni bırakıp giden içimdeki o yazarı ihtiyacım vardı; kadınlar taş kesilip beni esir alan kalenin taşları oluyorsa, beni bu yalnızlıktan kendi içimdeki yazar çıkarabilirdi, belki de işin sırrı buydu,

belki ben kadınların değil aslında kendimin peşinde koşmalıydım.

İçimdeki yazarın peşinden kendi içime doğru bir koşuya çıksam kimlere ve nelere rastlarım, nasıl bir yolculuk olur bu; peşinde olduğum o yazar hangi öfkelelerin, sevinçlerin, hayal kırıklıklarının, beklentilerin, canavarca arzuların ve çocukça özlemlerin arkasında saklı, kaç ölünün hayalini kaldırmalıyım o yazarı bulabilmek için; hâlâ yaşadıkları halde onları bir daha hiç görmeyeceğim için benim için şimdiden ölü olan kaç kişinin yüzü çıkacak karşıma, kaç mektup, kaç yazı, kaç makbuz okumak zorunda kalacağım içimdeki kâğıtlar çöplüğünü temizleyip altındakini görmek için; akraba evlerinin geceden geceye koltuktan bozulup yapılan yataklarında kaç uykusuz uyku daha uyuyacağım, kaç kere eski sevgililerle yaşanıp bir kenara bırakılmış sevimleri bir daha yaşayacağım? Bütün bunlardan sonra bulacağım yazar kim olacak, gerçekten anlayacak mı benim dertlerimi, beni sevecek mi, bir kardeş gibi kucaklayacak mı beni, yoksa beni küçümseyecek, bir yük gibi mi görecektir? İlk kez yüz yüze geldiğimizde acaba birimizden birinin fazla olduğunu mu anlayacağız, birimizden biri öbürünü yok mu edecek acaba, ben hangisinden yana olacağım, bir ölüm kalım savaşı olursa ben hangisi olarak katılacağım bu savaşa, birinden biri ölürse geride kalan ne kadar ben olacağım?

Niye yazı yazıyorum diye düşündüm birden. Acaba benim, hayatımın sırrı bu soruda mı saklı, niye yazı yazdığımı bilsam, hayatımın, kadınların, aşkların, acıların, bırakılmaların sırrını çözer miyim?

Bütün gün orada, o koltukta oturup zaman zaman kendi yazdığım kitabı karıştırarak düşündüm. 'Ben' derken kimi kastediyordum, yazı yazan adamı mı, yoksa hayatın içinde oradan oraya, kadından kadına sürüklenen, çaresiz ve çözümsüz, utangaç ve kederli adamı

mi? Önce Sevda için, arkasından kızı yaşındaki Berrin için aynı şekilde içi yanan, duygusal yangınlarını yaşayan adamı mı, ölümden çok korkan adamı mı, yoksa gizliden gizliye hep ölümü bekleyen adamı mı, ihtiraslarına sınır olmayan adamı mı, yoksa küçük flörtlerden kendince minicik zevkler çıkartan adamı mı, başarıları mı, yoksa başarısızlıkları mı, geceleri kâbuslardan korkular içinde uyanan adamı mı, yoksa herkesle ve her şeyle kavga etmeyi ve sonuçlarını göze almış adamı mı?

'Ben' diyebileceğim bu birçok insanı arasında ortak bir nokta bulamıyordum, her biri öbüründen farklıydı ve her biri öbürüne yabancıydı. Ruhum, içinde birbirine benzemeyen birçok insanın yaşadığı kalabalık ve dağınık bir otel gibiydi; arka arkaya gelen iki aşk depremi otelin düzenini altüst etmiş, sorulması gerektiği halde sorulmayan birçok soru, batmış bir geminin enkazı gibi su yüzüne vurmuştu, geminin her bir parçası ayrı yüzüyordu suyun üstünde.

Berrin'in anlattığı masal dolaşıyordu aklımın bir yanında.

Mutlu olabilmek için kırk derisinden soyunan yılanla kırk gömleğini çıkaran kızı düşünüyordum. Ben de tek tek gömleklerimi çıkarmalıydım, çırlıçıplak kalmalıydım, ama bunu karşımdaki kadından önce yaparsam o beni sokacaktı, kadın benden önce soyunursa ben yılan olup onu sokacaktım, bunu aynı zamanda yapmalıydık, ama bir kadınla erkeğin aynı zamanda kendi ruhlarının kırk gömleğinden sıyrılıp soyunmaları imkânsız denecek kadar zordu. Birinden biri öbürünün karşısında giyinik kalıp yılanlaşıyor ve karşısındakini sokuyordu; bir yılan ya da bir kurban olmaktan birini seçmek zorunda kalıyordu insanlar, bense artık ne bir yılan, ne de bir kurban olmak istiyordum.

Hava kararmaya başlamıştı, sokak lambalarının ışığı düşüyordu evin içine, yorulmuştum; bir an kalkıp

yazı yazmak isteği duydum, ama geldiği gibi hızla kayboldu bu istek. Ne yazacağımı bilmiyordum zaten.

Evin bütün ışıklarını yakıp duş a girdim. Su buharlar fışkırtıyordu; sıcak suyu sonuna kadar açmış tım, kaynar su ense köküm e hızla çarpıyordu, tenimin kızardığını hissediyordum. Her zaman olduğu gibi kaynar suyun altında durmak yatıştırıyordu beni. Derin derin soluk alıyordum, uyuşmuş gibiydi içim, bütün duygularım buharlarla birlikte uçup gidiyordu sanki; yeniden geleceklerini biliyordum, ama hiç olmazsa o sırada, duygularından kurtulup azat olmuş, hafifleyip rahatlamış bir adamdım ve başka bir rahatlık daha istiyordum.

Duştan çıkıp giyindim. Eski ve sağlam elbiselerimi seçmiş tım, dikkati çekmeyen, ama koruyan ve bana güven veren giysilerdi. Kadife bir pantolon, kalın bir yün gömlek, sık dokunmuş bir kazak ve avcı botları giydim, üstüm e de bir kaban geçirip çıktım evden. Sokak soğukt u.

VIII

Taksim'deki otoparka arabamı bıraktıktan sonra kentın kalbine doğru yürüdüm. Her renkten ışıkların ve dükkân vitrinlerine asılmış İngilizceden Arapçaya, Romenceden Rusçaya neredeyse tüm dillerde yazılmış levhaların arasından, köşebaşlarına ertesi sabah gelecek çöp kamyonunun alması için yığılmış ekşi kokulu çöp yığınlarının, ucuz kumaşlardan yapılmış giysilerinin içinde acemileşmiş yürümeleriyle felekten bir gece çılmaya gelmiş taşralı tüccarların, saçlarını briyantınlarla taramış, ince ceketleriyle üşüye üşüye afilenen gecekondu gençlerinin, şişmanca sarışın orospuların, çok boyalı, iri ayaklı, kalın sesli kırıtkan travestilerin, bunların arasında yanlış akvaryuma konmuş balık gibi fark edilen züppece bir eğlence arayan zengin birkaç çiftin, geç kaldıkları için telaşla kaçmaya çalışan, gecekondu mahallelerinin izini yüzlerinde taşıyan genç nişanlıların, her zaman kendilerini serserilerle kardeş görüp barlarını bitirim meyhanelerinin yanına konduran aldırılmaz bakışlı entelektüellerin arasından, her adımda kendimden başka biri olarak yürüyor, botlarımın kalın tabanlarını, kabanımın sıcaklığını biraz daha hissediyordum. Limana uğramış bir gemici, eski bir terörist, hapisneden yeni salıverilmiş bir kaçakçı, rakiplerinin kumarhanesini basmaya giden bir kabadayı oluyordum; yürüyüşümde bütün dünyaya meydan okuyan, kavgaya hazır bir eda vardı ve kavgaya hazırdım.

Sokaklar daralıp karanlıklaşıyor, ucuz pavyonların ışıkları sokaklar karardıkça daha parlaklaşıyordu. Çöp kokusu artmıştı. Kentin kalbine girmiştim. Çöp kokusu ve orospu parfümü vardı kaldırımlarda, buna arada sırada açılan kapılarından sokağa bir buhar sütunu fışkırtan, garsonları alabildiğine şişmanlamış orospu eskilerinden seçilmiş beşinci sınıf meyhanelerin anason kokusu, karanlık köşelere dayanmış erketelerin tellendirdiği esrarlı sigaraların baygın dumanı, dar merdivenlerden çıkılan randevuevlerinin kapılarından taşan çürümüş sperm kokusu karışıyordu. Arada bir, bir köşede soraya yatmış bir polis arabasının elektrik mavisini ışıdıkları çakıp söniyordu.

Kendimi buraya ait hissediyordum. Burası sahipsiz erkeklere, kötü kadınlara, bir gecelik eğlence uğruna öldürülmeyi göze alanlara, küçük bir tartışmada bıçağını çekip cinayetin sınırını geçmeye hazır olanlara, dünya kendilerini unuttuğu için, içki şişelerinde, kerhanelerin pis yataklarında, esrar âlemlerinde dünyayı unutmaya çalışanlara aitti; bunların hepsini paylaşmaya hazırdım.

Sarhoşluktan duvarlara çarpan genç bir oğlanın kapisından çıktığı bir ayakçı meyhanesine girdim. Peçereleri yağlı kâğıtlarla kapatılmıştı, üç-dört metre eninde on metre uzunluğunda, bir gemi gövdesi gibi dar ve uzun bir yerdi; bir yanda kirli, mermer bir tezgâh duruyordu, onun arkasında siyah yelek giyip omzuna kararmış bir peçete atmış kırmızı suratlı, şişman bir barmen vardı; barmenin arkasındaki yarı yarıya boş raflarda rakı ve şarap şişeleri sıralanmıştı; tezgâhın karşısındaki duvara da tahta bir tezgâh çakılmıştı. Oturacak yer yoktu, herkes ya barmenin durduğu tezgâha ya da karşı duvardaki tahta tezgâha dayanarak ayakta içiyordu; tabak olmadığı için barmen isteyene içkinin yanında kâğıda koyduğu bir parça beyaz peynirle, konserve den çikmiş iki tane zeytinyağlı dolma veriyordu; küçük bir naylon

çatalla yiyordun bunları. Yerlere talaş dökülmüştü. Sigara dumanı basmıştı içerisini. Adamların çoğunun sakalları uzamıştı.

Mermer tezgâha dayanıp rakıyla peynir istedim. Barmen de dahil herkes göz ucuyla beni süzüyordu. Buraya her akşam aynı insanların geldiği belliydi; yabancı-lara güvenmiyorlardı. Kimsenin kimseye güvenmediği bir kentte, bu meyhane en güvenilmez yerlerden biriy-di, ama oradakiler de dışarıdan gelen birine güvensizlik-le bakıyorlardı. Bu kentin içine korkunun işlediğini orada daha iyi hissediyordu insan, en korkutucu insan-lar bile korkuyordu çünkü.

İçeridekilerin konuşmalarından anlaşıldığı kadarıyla hepsi de çeşitli karışık işlerin üçüncü-dördüncü sınıf adamlarıydı; pavyon kapıcıları, hem orospu hem dan-söz olarak çalıştırılan kadınların menajerliğini yapan ka-ranlık işletmelerin fedailer, kumarhane erketeleri, yaşlı orospuların pezevenkleri, bir büyük mafya babasının yanına kapılanmayı hayal eden genç bitirimler yan yana içiyorlardı. Hepsi de eski usul yumurta topuklu, sivri burunlu ayakkabılar giymişlerdi; sanki yıllar hiç geçme-miş gibi buralarda ayakkabı modası hiç değişmemişti. Dikişleri dağılacakmış gibi duran, yün taklidi, boyası ilk yağmurda akan kuinaşlardan dikilmiş takım elbisele-ri ve yelekleri vardı, kravat takanı yoktu. Yanımdaki iki kişi bir gün önce bir kumarhanede çıkan kavgayı ko-nuşuyorlardı; birisi birinin 'façasını' fena halde bozmuş-tu.

Niye buraya girdiğimi bilmiyordum; bir ihtimal kendime tümüyle yabancı, bana hiç kimseyi hatırlatma-yacak bir yerler aradığım için buradaydım. Bana burada Berrin'i de Sevda'yı da hatırlatacak hiçbir şey yoktu ve ben Berrin'i de Sevda'yı da hatırlıyordum. Aklımda ge-ne o soru vardı, neden Berrin birdenbire beni görmek-ten vazgeçmişti, neden öbür sevgilisini görmek ve

onunla birlikte olmak istemişti? Bu sorunun yanıtını bulsam hayatımda ne değişirdi, hiçbir şey, ama ben bir hayat memet meselesi gibi bu sorunun yanıtını bulmaya çalışıyordum, aslında yanıtını bulmaya da çalışmıyordum. Yalnızca hep aynı soru geçiyordu kafamdan. Yanıtı bulmak için bir çaba sarfetmiyordum. Yanımdaki adam birden bana eğilip "Affedersiniz bey birader kibritin var mı?" dedi, gençten ince bıyıklı bir oğlandı, yüzüne baktım, o da bana baktı. "Var," dedim, ama vermek için kıpırdamadım bile. "Verir misin," dedi. Gene yüzüne baktım, düşmanca bir duygu duyuyordum, düşman olmamızı gerektiren bir şey yoktu, ama esaslı bir yumruk atmak istiyordum suratına. Kibriti çıkartıp uzattım, sigarasını yakıp geri verdi. "Sağol birader." Arkadaşına döndü yeniden.

İçeridekilerin bana hâlâ kaçamak bakışlar attıklarını fark ediyordum, benim kim olduğumu çok merak ediyorlardı; polis miydim, ispiyoncu muydum, terörist miydim, pek hayırlı bir şey olmadığını düşünüyorlardı. Doğru dürüst bir adamın oraya gelmesinin bir anlamı yoktu. Bir gece Afrika'da bir meyhanede duyduğum duyguyu duyuyordum, meyhanedeki herkes Zenciydi ve sırf rengimden dolayı kendimi onların hepsine yabancı hissetmişim, aramızda bir düşmanlık varmış gibi gelmişti, onların da beni bir yabancı gibi gördükleri belliydi; burada da bu insanları bana düşman ve yabancı görüyordum, ama şu anda onların nedensiz düşmanlıkları, olabilecek bir dostluktan çok daha iyiydi benim için, bir dostluğu kaldırabilecek durumda değildim, dostlarımı görmek istemişiyordum.

Mermer tezgâha dayanıp adamları tedirgin edip onların tedirginliklerinden huzursuzlanarak, kimseyle konuşup ahbaplık kapısı açmaya çalışmadan arka arkaya üç rakı içip peynirle zeytinyağlı dolma yedim. Tanımadığım bir yerde, tanımadığım insanlar arasında yalnız

olmaktan hoşnuttum. Ne derdimi anlatmak ne dert dinlemek istiyordum. Geceyarısına doğru, içkiden ziyade yalnızlıkla sarhoş bir halde, dünyaya epeyce yukarılardan ve güvenle bakarak çıktım oradan. Gecenin rutubeti ve çöp kokusu artmıştı. Biraz yürüdükten sonra, küçük kapılı bir pavyondan gelen zil ve darbuka seslerini duyup içeri girdim; ıslak halı ve toz kokan tahta merdivenlerden aşağıya indim. Küçük sahnede, turuncu ceket, yeşil gömlek, siyah pantolon giymiş dört kişilik bir orkestra arada bir patlayan hoparlör sesiyle yırtılan birşeyler çalıyordu. Üstlerindeki renkler yetmezmiş gibi bir de mor papyonlar takmışlardı. Sahnenin arkasında kartondan yapılmış üç palmiye ağacı duruyordu; bu köhne ve karanlık salonda şakacı biri aydınlık ve güneşli bir tropik hava yaratmak istemişti.

Sahnenin önünde dar bir dans pisti, pistin çevresinde de yan yana dizilmiş yuvarlak masalar vardı. Masalarda erkek erkeğe oturup içki içen müşteriler, duvar kenarındaki masalarda kendi aralarında konuşarak birinin kendilerini çağırmasını bekleyen, fosforlu spot ışıklarının altında yüzlerindeki ağır makyajları birer Japon maskesi gibi gözüken, tombulca, yakında bu piyasadan sürülüp kaldırımlara düşecek olan yarı çıplak kadınlara bakıyorlardı. Kadınlar her zaman olduğu gibi aldırmaz duruyorlar, arada bir başlarını kaldırıp erkeklerden birine şöyle bir bakıp göz kırpmıyorlardı; bu ilgisiz duruştan sonra kendine göz kırılan erkek kendini, bu büyük iltifata mazhar olmuş ilk ve tek erkek sanıyordu; cebinde biraz parası varsa, bu iltifat karşılığında bu parayı ortaya saçmaya razı olup fiyakalı bir el hareketiyle garsona işaret ederek, kadını yanına çağırıyordu.

Merdivene yakın bir masaya oturdum, bir rakı söyleyip öbür erkeklerle birlikte kadınlara bakmaya başladım. Pavyon kadınlarını hep severdim; onları masaya davet etmek, dört başı mamur bir aşk macerasını iki sa-

at içinde bütün aşamalarıyla yaşamak demektir. Önce kibar kibar hoş geldin denir, kadının masada kalması için hemen içki ısmarlanırdı, içki ısmarlandıktan sonra kadının elini uzatıp büyük bir olasılıkla takma olan adını söyler, Türk filmlerinde gördüğü artistlerden birini taklit ederek kibar ve neşeli bir zengin kızı gibi el sıkışırdı, bütün maceranın en komik ve en acıklı kısmı bu el sıkışma kısmıydı bence. Sonra ne iş yaptığını sorar, para durumunu, sosyal statüsünü kendi ölçülerine vurup kavramaya çalışırdı, bu tanışma faslıydı, sonra bir içki daha ısmarlanırdı, ikinci içkiden sonra kadının gözünde itibarın biraz daha artar ve samimiyet gelişirdi. İkinci içkinin sonuna doğru sana adınla hitap eder ve üçüncü içki ısmarlama aşamasında elini dizinin üstüne koyardı. Bütün bunları yaparken senden başka hiçbir erkeğe bakmaz, kesinlikle başka hiçbir erkekle ilgilenmezdi; profesyonel orospularla amatörler arasındaki en büyük fark da buydu zaten, profesyoneller iş sürdüğü sürece erkeğe kendisini hayattaki tek erkek zannettirmeyi başarırldı, amatörler ise tam tersini yaparlar, bütün ilişki süresince başka erkekler olduğunu hatırlatıp rekabeti kızıştırmaya çalışırldı. Dördüncü içkide kadının eli biraz daha yukarı kayar, senin elinin de onun kısa etekliğinin altında kıpırdanmasına, "Yapma yaramaz," fısıltılarıyla izin verirdi; bu aşkın doruk noktasıydı, boyundan ve kulağının altından öpüp "Kocacığım," diye fısıldardı. Beşinci içki ise aşkın çökme döneminin başlangıcı olurdu. Sen ödeyeceğin bunca içki parasının karşılığının birkaç öpücükle birkaç okşama olmaması gerektiğini fark edip taleplerini ortaya koyardı: "Hadi buradan çıkıp bir yere gidelim." Bu talebe kadın kendi talebiyle yanıt verir ve inanılmaz bir rakam isterdi. Karşılıklı talepler bütün aşk maceralarında olduğu gibi tam bir pazarlığa dönerdi. Sonunda bir servet karşılığında bir kadınla yatmaya çalışmanın budalaca olduğunu, iç-

kiden ve kadın etinin buğusundan sarhoş olmuş biri bile fark eder ve geceyi kadınla geçirme fikrinden vazgeçerdi; kadın da alabileceğini aldığını, daha fazlasını almasının mümkün olmadığını, anladığından küskün bir suratla kalkar ve derhal seni unutturdu; bu da aşkın sonuydu.

Ben bu macerayı yaşamaktan hep hoşlanırdım, baştan sona bütün oyunu bildiğim halde her seferinde aynı heyecanı yaşırdım. Hangi durumda olursam olayım, yanımda nasıl bir kadın olursa olsun, onunla, kısa ya da uzun bir macerayı, başka her şeyi unutarak yaşayabilmek gibi garip bir huyum vardı ve bu pavyonlarda da aşk yaşamama yardımcı oluyordu. Kadınların arasından en çok orospuya benzeyenine, etine dolgun, koyu kırmızı ruj sürmüş, iri kalçalarını iyice ortaya çıkaran siyah jarseden sımsıkı ve kısacık bir etek, etli memelerini bir kundak gibi sarmalayan beyaz bir bluz giymiş olan kestane saçlı birine işaret ettim. Kalçalarını sallayarak geldi, aşırı makyajına ve loş ışığa rağmen dudaklarının kenarındaki derin çizgilerle, gözlerinin çevresindeki kırışıklıklar belli oluyordu, "Merhaba," deyip oturdu, oturduktan sonra elini uzattı, kaba ve kalın derili elinin katılığı hissettim avucumda. Adı Yaprak'tı. Ben de adımın Murtaza olduğunu söyledim. Tam bir orospu sezgisiyle yüzüme baktı, yalan olduğunu o anda anlamıştı, ama hiç aldırmadı, ne içeceğini sordum, hemen bir deneme yaptı.

— Bir şampanya içeyim Murteza Bey.

— Ağır ol. Daha sıradan bir şeyle başla bence.

Yüzüme bir daha baktı. Garsonu çağırdı.

— Bana bir vişki getir.

Garson sanki viskiyi cebinde taşıyordu, kadın söyler söylemez içki geldi. İlk yudumunu alırken klasik soruyu sordu:

— Ne iş yapıyorsunuz Murteza Bey?

– Pezevenğim.

Yüzü şöyle bir karıştı, hakaret mi ediyorum, yoksa belaya kaşınan biri miyim diye bir baktı, yerinde bir kıpırdanıp kabalastı.

– Kafayı mı yedin sen, ne diyorsun?

– Karım beni terk edip başka bir herife kaçtı.

Birden rahatladı.

– Amaan, boşver. Senin gibi erkeğe kadın mı yok, elini sallasan ellisi, o aptal gittiyse yenisini bulursun.

– Buldum bile...

Bir kahkaha attı.

– Pek matraksın.

Bir de omzuma vuracak diye bekledim, ama vurmadı. Elini bacağıma koydu, aşkımız hızlı geliyordu.

– Kadınlar için üzölmeye değmez, dedi. Hepsi orospudur.

Şok olup memelerini koluma dayadı.

– Güzel vücudun var, dedim.

Gene güldü.

– Kariyi kaçırmışsın, ama maşallahın var, hızlısın.

O sırada gözüm yan masaya ilişti, yaşlıca bir adamın yanına Berrin'e benzeyen genç bir kız gelip oturmuştu. Böyle bir izbede çalışmaması gerekecek kadar genç ve tazeydi, saçlarını Berrin gibi taramış, pullu bir sutyen giymişti, sutyeniyle eteği arasında beyaz karnı su damlası gibi parlıyordu. Kızı daha önce görüp yanıma çağırmadığıma pişman olmuştum, Yaprak da dikkatimin başka bir kadına kaydığını hemen sezmiş, vücudu daha fazla yaslanırken, elini de yukarılara doğru kaydırmaya başlamıştı. Yavaşça kulağıma fısıldadı.

– Bir viski daha söyleyeyim mi kocacığım?

– Söyle.

O viskisini söylerken ben kıza bakıyordum. Çok kibar duruyordu, yaşlı adam ise kıızı öpüp okşamaya çalışıyordu, kız adamı itmiyordu, ama yaklaştırmıyordu

da. Ben onlara bakarken masaların arasından genç bir oğlan yaklaştı, biraz önce meyhanede benden kibrit isteyen ince bıyıklı oğlana benziyordu, bir an o oğlan olduğunu düşündüm. Kızın yanına gelip birşeyler söyledi. Yaşlı adam lafa karışmak istedi, ama genç oğlan tehditkâr bir el hareketiyle adamı susturdu. Kız hiç hareketsiz dinliyordu oğlanı. Oğlan duyamadığım birşeyler daha söyledi. Kız, 'hayır' der gibi başını salladı. Oğlanın elinin havaya kalktığını gördüm; elinin ucunda, fosforlu ışıkların altında önce turuncu, sonra mor, sonra da yeşil olan bir şey parladı, kızın karnına girerken çelik ışıltısını aldı, sonra kırmızıya döndü, kızın beyaz karnının bir torba gibi yırtıldığını gördüm.

Kız bağırmadı, sadece oğlana baktı, şöyle bir sallanıp iskemleden düştü. Ben yerimden kalkarken oğlan hızla fırladı, çarpıp beni yere düşürdü ve kapıya doğru koştu. Ben de toparlanıp arkasından gittim. Sokağa çıktığımda köşeyi dönüyordu; peşinden koştum, gene bir sokak köşesinden onun saptığını görüp o köşeye seyirttim, sokağın başında nefes nefese durdum, büyük bir çöp yığını ekşi ekşi kokuyordu. Sokak boştu. Duvara dayandım, bir sigara çıkardım, ellerim titriyordu. Yakalayaydım ne yapacaktım diye düşündüm.

Yanıtı çok kesin bir şekilde biliyordum.

Öldürecektim.

IX

Ertesi sabah Berrin'in telefonunu bekleyerek uyandım, ama telefon hiç çalmadı, öyle sessiz ve siyah duruyordu. Kara yağmur bulutları birikmişti. Yapıksız ağaçlar ruhunu arayan hayaletler gibi çıplak dallarını gökyüzüne uzatmışlardı, deniz koyu gri bir çamur yığını halinde kıpırtısızdı, apartmanlar, tepelerinden uzanan dikenli televizyon antenleriyle kasvetli cadılara benziyorlardı.

Bir gece önce yaşadıklarım hiç aklımdan çıkmıyordu, o ince, güzel kızın karnını tutarak, bir tek çığlık bile atmadan yıkılışını görüyordum sürekli, gözlerimin önünde defalarca yere düşüyordu, görüntülerin bu kadar gerçek ve canlı olmasına karşın içimde bir kuşku vardı, gerçekten böyle bir olay yaşamış mıyım, yoksa uyduruyor muydum. Her düşündüğümde olay, gerçekle hayal arasında dolaşan bir kopuklukla canlanıyordu aklımda; kızın vurulduğu ânın görüntüleri çok açık ve netti, ama bu görüntüyü kesin bir gerçeğe çevirerek tamamlayacak başka görüntüler, müşteriler, kadınlar, orkestra, masalar, garsonlar, sandalyeler yoktu, bir boşluğun içinde yalnızca kıızı görüyordum, ellerini karnına götürüyor ve yere düşüyordu, her düşüşünde yüzü biraz daha Berrin'e benziyordu.

O toz ve rutubet kokan bara gitmişim, orada o genç kıızı da görmüştüm, ama o kızın vurulduğunu da görmüş müydüm, yoksa içkiyle dumanlanan hayallerim

beni aldatıyor muydu? Yaşadığımı sandıklarımın hangisini yaşamıştım önceki gece, hangisini ben uydurmuş-tum? Bu cinayetle ilgili olarak gerçekle hayal arasındakiki, sınırlar taşları konmamış muğlak alanda dolaşıyordum.

O cinayet görüntüsü, gerçek de olsa, benim acılarla bulanan beynimin yarattığı hayaller de olsa, beni etkile-mişti; yavaş yavaş öldürülen kızın yerini Berrin alıyor, sanki onu öldürmüşler, ebediyen onu yitirmişim duy-gusu içimi sarıyordu. Berrin'in ölmediğini biliyordum, ama o ölmüş gibi acı çekiyordum; ulaşmak istediğine ulaşamayan, engellere çarpan her özlem gibi benim öz-lemlerim de kendi kendine çarparak büyüyor, olduğun-dan daha dehşet verici kılıklara bürünüyor, biçimini ve gerçeğini değiştiriyordu; ölmediğini bile bile birinin ölümüne inanıyordum. O anda Berrin'e yeniden kavuş-mayı değil, yalnızca sesini duymayı, hayatta olduğunu, yaşadığını öğrenmeyi istiyordum, ama içine ölüm acısı karışan özlemimi dindirmek için uzanıp telefonu açamı-yordum. Aramanın, onu benden uzaklaştıracağını bili-yordum, bunu daha önce yaşadıklarımın, deneyimlerimden, hayatın kendisinden öğrenmiştim. Hayattan öğrendiklerimle, karanlık hayallerimle büyüyen özlemim kendi içimde çarpışarak beni sarsıyordu.

Daha üç ay önce aynı sarsıntıları Sevda için yaşa-mıştım, bir yaz günü hiç kıpırdamadan on iki saat boyunca aynı koltukta oturup kendi ruhumu acılardan yap-pılmış bir çarpmıya çivilediğimi çok iyi hatırlıyordum. Onun yeni sevgilisiyle nasıl seviştiğini düşünmüştüm, bütün ayrıntıları canlanmıştı gözümün önünde. Şimdi aynı acıları tekrar bir başkası için yaşıyordum, özlemin ve yalnızlığın hedefi olan kadın değişmiş, ama Sevda'ya duyduğum duygular hiçbir değişikliğe uğramadan oldu-ğu gibi Berrin'e aktarılmıştı. Hep aynı duyguyu değişik kadınlarla yaşamamanın bir budalalık olduğunu görmüyor değildim, ama bu gerçeği değiştiremiyordum. Kendi

kendimi içinden bir türlü çıkamadığım uğursuz bir kutunun içine hapsedmişim, kutunun kapağındaki kadının resmi değişiyordu, ama kutu aynı kutuydu. Aynı duyguları, yavrusunu taşıyan bir kedi gibi o kadından o kadına taşıyıp duruyordum.

Ama artık bu uğursuz kutunun kapağını açmak, niye hep aynı şeyi yaşadığımı anlamak konusunda kararlıydım. Berrin bana sırrın çözülebileceği bir harita vermiş, benim yazdığım kadına benzediğini söylemişti. Kendi hayatımın sırrını kendi yazdığım kitapta bulabilirdim, bütün hayatımı parçalayan bu sırrı bulmak için elimde kendi kitabımdan başka bir şey yoktu ve o kitap da bana çok yabancıydı.

Elimdeki kitaba, bir insan hayatının sırrına nasıl bakarsa öyle bakıyordum; dehşet, ürperti, saygı, sevinç, merak, kaygı birbirine dolanıyordu. Kendi sırrımı çözecek kitabı kendim yazmışım ve bilmeden yazdığım bu şifre şimdi Berrin'in aracılığıyla, karanlıkta çakan bir şimşek gibi birden ortalığı aydınlatacak, hayal meyal seçilen birçok ayrıntı açıkça gözükebilecekti. Kendi küllelerinden doğan Zümrüdüanka kuşu gibi kendi kitabımdan bir daha doğacaktım. Tanrısal bir şey vardı bütün bu olanlarda, Berrin'in gelişi, davranışlarındaki belirsizlikle beni peşine takıp kendi kitabıma getirişi... Orada, huzursuz bir pıtırıyla yağan yağmurla ıslanan pencerenin kenarında otururken, kendi hayatıma hâkim olan bir gücün varlığına neredeyse emin oluyordum, kendi kutsal kitabımı kendim yazmışım ve bütün peygamberler gibi ben de kitabı yazdığım anları hatırlamıyor, yazdıklarını yazma gücünün ve ilhamının bana nereden geldiğini bir türlü açık seçik kavrayamıyordum. Sırrı çözmesini beklediğim kitabın yazılışı da bir sırda benim için.

Yağmur şiddetleniyordu, gökyüzü denizin üstüne inmiş gibiydi.

Arada bir, Berrin'in ölmüş olabileceği korkusuyla irkiliyordum. Ancak öldüğünde duyabileceğim o korkunç, içimi parçalayan kederi, onun ölebileceğini düşündüğüm anda, tıpkı o ölmüş gibi duyuyordum.

Birkaç kez Sevda'yı aradım, ama yanıt vermiyordu. Berrin için hissettiğim acılar, açılmayan telefonla birlikte aniden Sevda'ya dönüyor ve onu özliyordum, sonra özlemlerim yeniden Berrin'e akıyordu. Sabah vakti olmasına rağmen salon kitap okumamı zorlaştıracak kadar kararmıştı, lambayı yakıp kitabı karıştırmaya başladım.

O güne dek gözüme çarpmayan bir paragraf beni şaşırtarak çıktı karşıma:

'Belki de, öbür erkeklerden daha değişik görünerek beni etkilemek istediğinden, beni alıp Beyoğlu'nun arka sokaklarına götürdü, pis kokulu, karanlık sokaklardan geçtikten sonra, camları badanalı bir dükkânın kapısını açtı, dumandan göz gözü görmüyordu, içerisi erkek terti, sigara ve içki kokuyordu, gemi gibi uzun bir yerdi burası, erkekler uzun bir tezgâha omuz omuza dizilmişler, kâğıtların üstüne koydukları dolmaları elleriyle yiyerek, içki içiyorlardı, beni görünce hepsi bana baktı, tezgâhın bir kenarına sıkıştık...'

Önceki akşam gittiğim meyhaneyi daha önceden yazmıştım, gerçi camları badanalı değildi, müşteriler de dolmaları elleriyle yemiyorlardı, ama anlattığım aynı yerdi. Oraya daha önce gitmemiştim, gitmediysen nasıl yazmıştım ve neden o akşam oraya gitmiştim, oraya Allah önce sarhoş olarak bir geceyarısı gitmiş olabileceğime ve daha sonra da yazıp unutmuş olacağıma karar verdim.

İnsanın yazdığıyla yaşadığı arasındaki tuhaf keşimleri düşünüp bir sigara yakıp fal açar gibi kitabın bir başka yerini açtım, Zübeyde'nin tutkularını anlattığı bir cümle gördüm:

'Tutkularım, o Ege kasabasındaki babamın çiftliğinde sonbahar akşamlarında bastıran ani, sağanaklara benzerdi, ne kadar şiddetli gelirse o kadar çabuk geçerdi.'

Bu cümlelerin nerelerden çıkıp geldiğini biliyordum işte.

Çocukken bir Ege kasabasında bir yıl kalmış, neden ve nasıl akraba olduğumuzu hâlâ bilmediğim uzak bir akrabanın yanında yaşamıştım. Gittiğim ilkökul Rumlardan kalma büyük bir taş binaydı, avlusunda bir Atatürk heykeli vardı. Birisi bana bir sırt çantası almıştı, sabahleyin hava ısımadan kalkar, önlüğümü giyip beyaz yakamı takardım, evin hanımından başka herkes uykuda olurdu. Küçük sobayı yakmaya çalışan kadın önceki akşamdan kalan külleri temizlerdi, o soğuk kül kokusunu hiç unutmadım. Bir ara ellerini yıkayıp bir ekmeğin üzerine margarin sürer üstüne toz şeker ekip bana verirdi, evden çıkarken bana hep aynı şeyi söylerdi. "Allah zihin açıklığı versin evladım." Sırt çantamı takıp ekmeğimi yiyerek evden çıkardım. Şekerli ekmeği hâlâ severim, sokaklarda siyah deriden körüklü faytonlar birer ikişer geçerdi, uykulu arabacılar ilk sigaralarından aldıkları dumanları havaya püskürterek yorgun bir şekilde otururlar, ellerindeki kamçıyı bile sallamazlardı. Bazen küçük avluların tahta kapılarının önüne çıkmış bir-iki başörtülü kadın gözükürdü, önlüklü bir çocuk okula gitmeden bir koşu gittiği bakkaldan aldığı ekmeği kapıda bekleyen annesine verir, annesini öper ve evden ayrılırdı. Hepsine tek tek bakardım, evler, sokaklar, arabalar, kadınlar, çocuklar, teneke bacalardan tütmeye başlayan cılız dumanlar, tahta kapıların üstüne sarmış sarmaşıklar, yeni açılan kahveyi süpüren kahveci, ne olduğunu o zaman anlayamadığım, ama içimi hep ürperten kasvet, hepsi, bütün gördüklerim, o soğuk kül kokusunun parçası gibi genzimi yakardı. Okulda hiç ko-

nüşmazdım, arkadaşım yoktu, yalnız yanından geçerken içimde garip bir kayma hissettiğim bir kız vardı, yüzünü bile hatırlamıyorum bugün, ama o hissettiğim kaymayı hep hatırlarım.

Akşamları evde bir pencerenin kenarındaki sedirin üstünde oturur yağan yağmura gözlerimi dikerdim, saatlerce seyrederdim yağmuru, yağmurla birlikte iyice ıssızlaşıp sessizleşen çarpık kaldırımli yollardan biri çıkacakmış gibi beklerdim, aslında beklediğim kimse yoktu, ama gene de pencerenin önünden ayrılmazdım. Sağanak birden diner, gece aniden çökerdi, sofrayı hazırlayan evin hanımına yardım eder, yemekten sonra masanın altına yatıp ödevlerimi yazardım. Tek bir çıplak ampul yanardı odada. Her şey sabun kökardı, sabun kokusuna kömür kokusuyla belli belirsiz bir kızarmış yağ kokusu karışırdı. Hiç ağlamaz, hiç bağırılmaz, hiç konuşmazdım, bazen dalar kadının yüzüne bakardım. Kadın baktığını fark ettiğinde gülümserdi, "Niye bakıyorsun?" Boynumu bükerek, utanıp defterime dönerdim. Bir keresinde peykeden inerken etekleri hafifçe sıyrılmış, kalın çoraplarının bittiği yerin üstündeki beyaz eti gözükmüştü, yalnızca bir an görmüştüm o beyazlığı. O yılın sonunda oradan ayrılmış bir büyük kentteki başka bir akrabanın yanına gitmiştim, yağmurlar, kül kokusu ve kadının bacaklarının üç parmak kadar gözüken beyazlığı kalmıştı o kasabadan bende. İnsanların bir ömür boyu biriktirip adına 'geçmiş' dedikleri o garip ve karmaşık anılar yığınının arasına katmıştım onları.

Zübeyde'nin, tutkularını anlatırken kullandığı benzetme, herhalde benim o küçük kasabadaki anılarımdan sızmıştı romana. Acaba daha neler sızmıştı, hangi kadınlardan, hangi anılardan oluşmuştu Zübeyde? Ama o anda benim için asıl önemli olan, Berrin'in bu satır hakkında ne düşündüğüydü. Bu satırın da altını çizmiş miydi, acaba onun tutkuları da benim çocukluk kasabamın

yağmurları gibi şiddetle gelip çabuk mu dinliyordu? Tanrım, aşk savaşlarında kuşklar ne çabuk tartışılmaz gerçeklere dönüyordu, tutkusunun dindiğine inanıvermişim birdenbire, aşkının geldiği gibi geçtiğine inanmışım.

Saate baktığımda vakit öğleye yaklaşmıştı, daha kahvaltı bile etmemiştim, ama canım hiçbir şey istemiyordu, bir kahve içtim, sonra çıkıp, yağmurla iyice karanlıklaşan sokaklardan, araba kargaşasının, klakson seslerinin, fışkıran çamur fiskiyelerinin arasından işe gittim.

Bütün gazeteleri karıştırdım, ajansları taradım, ama önceki gece benim gördüğüm cinayetle ilgili bir haber yoktu, yalnız polis bülteninde Beyoğlu'nda öldürülen bir pavyon kadınından söz ediliyordu, kadının adının yanına da parantez içinde (32) yazarak, yaşını belirtmişlerdi. Benim gördüğüm genç bir kızdı, 32 yaşında olamazdı, acaba yaşını mı yanlış yazdılar diye düşündüm, Emniyet Müdürlüğüne telefon edip gazeteci olduğumu, pavyon kadınının cinayetiyle ilgili daha fazla bilgi istediğimi söyleyip kadının yaşını sordum. Adamın kâğıtları karıştırdığını duydum telefonda, sonra "Otuz iki," dedi. "Acaba yaşı yanlış yazılmış olabilir mi?" deyince, polisin sinirlendiğini fark ettim. "Niye yanlış yazılsın kardeşim, işte burada otuz iki yazıyor, demek ki otuz iki."

Tartışmayı uzatmadım, teşekkür edip telefonu kapattım. Ama emin olamamışım. Öldürüldüğünü gördüğüm kız gerçekten öldürülmüş müydü? Garip bir şey, bu kızın ölüp ölmemesi benim için çok önemliydi, kesin olarak öldüğünü ya da ölmediğini öğrensem belki rahatlayacaktım, ama belirsizlik, Berrin'le olan ilişkimdeki belirsizliği de arttırıyordu sanki; yaşadığım aşktaki belirsiz her nokta, rastladığı başka belirsizlikleri ve kuşkları da büyük bir miknatis gibi kendine çekip büyü-

yordu, hiç ilgisiz bir olay da Berrin'le ilgili kuşkularımı ve kaygılarımı çoğaltıyordu.

Sıkıntıyla gazeteleri bir daha gözden geçirirken, arka sayfalardan birinde, daha önce cinayet yerinde çekilmiş resmini gördüğüm eski yargıcın, savcılıkta, tutuklanmadan biraz önce çekilmiş resmine rastladım, keder ve özlem vardı bakışlarında; benim bakışlarıma benzediğini düşündüm. Benim Berrin'i özlediğim gibi özlüyordu sevgilisini, ikimiz de bir ölüyü özlüyorduk sanki. O resim benim yüzüme yapıştı, bütün ruhum, özlemleirim, kaygılarım ve kederlerimle o adamla birleştim. Berrin'i sanki ben öldürmüşüm ve ölüm acısını hafifletecek bir intikam duygusu bile kalmamış gibi kendimi yapayalnız, suçlu ve çaresiz hissettim.

Bu cinayetler ruhuma sızıyor, hırpalanmış aşkı, bu cinayetlerin acısıyla büyüyordu. Öldürülen genç kızla -genç kızın öldürüldüğünü farkına varmadan kabullenmişim- cinayet işleyen yaşlı adam kafamda birleşiyor. Berrin'le ilişkimizi bir cinayete çeviriyor, ikimizi kurbanla katile, aramızdaki bağı da bir kurbanla katil arasındaki kopmaz, değişmez, unutulmaz, vazgeçilmez bağa dönüştürüyordu.

Bu cinayetleri görmesem belki de Berrin'i bu kadar özlemeyecektim, ama terk edilmenin getirdiği ölüm acısına benzeyen acı, anlayamadığım bir şekilde her türlü ölümden ve acıdan etkileniyor, artık bir daha yaşadığım sürece Berrin'i unutamayacağıma beni inandırıyor. Başkalarının cinayetleri benim hayatımı derinden sarsıyordu.

Zübeyde'nin güncesine yazdığı bir satırı hatırladım.

'Aşk çaresizdir,' diyordu, 'çaresini bulduğunda artık aşk olmaz.'

Kafamda tuhaf bir zincir oluşmuş, babam, babama ve anlaşılmaz şekilde kendime benzettiğim yaşlı yargıç, onun öldürdüğü kadın, Berrin, ben, Zübeyde, pavyon-

da bıçaklanan genç kız birbirine karışmış, hepimiz ölümün ve aşkın çaresizliği ile birbirimize benzemiştik; hiçbirini öbüründen kopartamıyor ve hepsinin acısını ben tek başıma, Berrin'e duyduğum aşka birleştirerek, çekiyordum. Aşk yalnızca çaresiz olmakla kalmıyor, her türlü çaresizliği, acıyı, yalnızlığı, ölümü de kendi içine çekiyordu.

İşten çıktığımda kar atıştırmaya başlamıştı, hava karanlık ve soğuktu. Arabama, her an kaldırımda bir ceset görecektim gibi ürküntüyle yürüdüm. Çamurlara bulanmış yollardan, ışık kümelerinden, ellerindeki bezlerle arabaların camlarını silmek için kavgalarda bekleyen, pejmürde, aç çocukların arasından, bir an önce eve varıp bütün bu kalabalıklardan, gürültüden, çamurlu ışıklardan kurtulmak için mümkün olduğunca süratle geçtim.

Asansörün kapısında, asık suratlı küçük meslektaşım rastladım, elinde kâğıtlar vardı, bana şaşırarak baktı.

Onu gördüğüme sevindim birden.

Gülümseyerek, "Nasılsın," dedim, başını önüne eğerek, "İyiym," dedi.

— Kaçınıcı kata çıkacaksın?

Başını kaldırıp sesini çıkarmadan yüzüme baktı, sonra bakışlarını elindeki kâğıtlara çevirdi.

— Bana mı geliyordun? dedim.

Başını salladı.

— İyi, dedim.

Benim katın düğmesine basarken birden atıldı.

— Ben gelmeyeyim, size vereyim yazdıklarımı.

Gelmeyecek diye çok korktum nedense.

— Gel, dedim, biraz yazdıklarından konuşuruz, sana çay yaparım istersen.

— Çay sevmem.

— Kola da var.

— Olur.

Birlikte eve girdik, ışıkları yaktım. İçerisi sıcaktı. Lilyumlar baygın kokularıyla kokuyorlardı. Ona bir kola açtım, kendime bir konyak koydum. O elindeki şeyle salonun ortasında duruyordu.

— Otursana.

Koltuğun karşısındaki sandalyeye oturdu, ayakları yere zor değiyordu, uzanıp elindeki kâğıtları bana verdi.

— Newton North'la mı ilgili?

— Yeni maceraları.

Kâğıtların ilk satırlarına şöyle bir baktım, "Newton'un yanına verilenler gelecekte gelen dünyalıları," diye başlıyordu.

— Gelecekte mi geliyorlar, dedim.

Başını salladı.

— Evet.

— Niye gelecekte geliyorlar bu adamlar.

Kaşlarını çatıp dudaklarını büzdü.

— Ben geleceği anlatacağım.

— Şimdiden hoşnut değil misin, niye şimdiyi anlatmıyorsun?

Sıkıntıyla ellerini ovuşturuyordu, konuşmaktan pek hoşlanmıyordu, belki de konuşmaya alışık değildi. Her şeyi tek başına düşünen, her şeyi kendi kafasında oluşturan biri olduğundan, bütün bunları oluşturmak için çaba harcadıktan sonra bir de bunları anlatmaktan sıkılır gibiydi.

— Şimdi her şey var, değişmez ki... Ama geleceği istediğim gibi yapabilirim.

— Nasıl yapacaksın geleceği?

— Yazarak.

Yazıya ve kendine olan güvenine şaşırmıştım, galiba biraz sinirlenmişim de.

— Yazarak geleceği yapabileceğine inanıyor musun?

Şaşıracak baktı yüzüme.

— Başka nasıl yapılır gelecek?

— Belki de gelecek yapılmaz.

Yüzünde alaycı bir gülümsemenin dolaştığını sezdim, bunu bana göstermemek için başını önüne eğdi. Beni, küçümsemediğini bana göstermeyecek kadar çok küçümseyordu.

Sesini çıkarmayınca, ben gene sordum:

— Peki gelecekte ne olacak?

— Ne yazarsam o.

Bu sefer ben güldüm.

— Benim geleceğimi de yazsana, ben de geleceğimi bileyim.

Omuzlarını silkti, ben üsteledim:

— Benim geleceğimi yazmaz mısın?

— Seni tanımıyorum ki...

— Newton North'u tanıyor musun peki?

— Tanıyorum, onu ben yazdım.

Beni küçümseyen halinden sıkılmışım.

— Ben de yazıyorum, bak bunu ben yazdım.

Yanımda duran kitabımı alıp uzattım.

Kitaba şöyle bir bakıp yanına bıraktı.

— Okumak istemez misin?

Gene o küçümseyici gülümsemesi dolaştı yüzünde.

— Ne yazıyorsun? dedi.

— Geçmiş.

Yüzünü buruşturdu.

— Geçmiş değiştiremezsin ki...

Bir süre ses çıkarmadan elimizdeki içkilerim'i içtik, sıkıntıyla sandalyesinde kıpırdanıyordu, sandalyenin gıcırtiları duyuluyordu.

Biraz da onu şaşırtmak için, "Aşk hakkında ne düşünüyorsun?" dedim.

— Ben küçüğüm, dedi, öyle şeylerden anlamam.

Birden daha önce yazdıklarını hatırladım.

– Ama daha önce Newton North’un bir kıza âşık olup nişanlandığını yazmıştın. Öyle değil mi?

Onu sıkıştırmaya uğraştığımı fark etti ve aniden sinirlendiğini hissettim, birisinin kendisine böyle açmazlar yapmasından hoşlanmıyordu, omuzlarını silktili gene, karşılık vermedi.

– Senin geleceğini yazsam, senin de Newton North gibi âşık olduğunu yazardım, o zaman öğrenirdin aşkı, dedim.

– Büyüyünce öğrenirim.

– Yazacak kadar büyüyen biri, aşkı da öğrenecek kadar büyümüştür bence.

Sesini çıkarmadan önüne baktı, sözlerimi aptalca bulmuştu.

– Ben gideyim, dedi.

Söylediğimi ben de aptalca buldum, kendimi yaşlı bir budala gibi hissettim, soruları hep ben sormuştum, o bana hiçbir şey sormamıştı; ben onun benim bilmediğim birşeyleri bildiğine inanıyordum, ama o benim onun bilmediği birşeyleri bildiğime inanmıyordu.

– Yeni birşeyler yazınca gene getir.

– Olur, dedi.

– Ben de yakında yeni bir kitap yazacağım, dedim.

Bakışlarından söylediğime inanmadığını gördüm. Kitabımı gösterdiğim halde benim yazı yazabileceğime, en azından onun için anlamlı olabilecek birşeyler yazabileceğime inanmıyordu, aslında kendinden başka kimseye inanmıyordu, yalnızca kendisinin yazabileceğini düşünüyordu.

Allahaismarladık bile demeden sessizce gitti, giderken boş şişeyi de kapının yanına yere bıraktı. Merdivenlerden inen adım seslerini duydum, yalnız birinin acelesiz adımlarıydı bunlar, ‘Keşke biraz arkadaşı olsa,’ diye düşündüm. Onda benim çocukluğuma benzer birşeyler vardı, uzaklığı, hiç sevgi göstermemesi, kapalı ol-

ması, yakınlaşmaması... Kendi çocukluğumu yazsam, onu yazdığım gibi yazardım.

Belki benden biraz daha sıcaklık bekliyordu diye geçti aklımdan, ona yeterince dostça davranmadığım için kızdım kendime.

Kucağımdaki kâğıdı okumaya başladım.

"Newton'un yanına verilen Tom gibi gelecekte gelen dünyalılar onlarla birlikte normal insanlar gibi dünyaya gönderildiler, Gelecekte gelen dünyalılar dilsizdiler. Çünkü hep telepati ile haberleşiyorlardı, hiç konuşmuyorlardı. Ama beyinleri yüzde 500 (bunu rakamla yazmıştı) kapasiteyle çalışıyordu..."

Kâğıtları yanıma bıraktım, bu çocuk niye yazıyordu bunları, niye gidip başka çocuklarla oynamıyordu; onu öbür çocuklardan farklı kılan neydi, niye yazı yazmak oyun oynamaktan daha eğlenceli geliyordu beni küçümseyen bu küçük yazara? Aslında bu çocuk bana niye yazı yazdığını anlayabileceğim bir dille anlatsa, aklımdaki kendimle ilgili birçok soruyu da yanıtlayabilirdim. Birden herkes gibi benim de, kendimi anlayabilmek için bir yazara sorular sormaya ihtiyacım olduğunu fark ettim. Berrin'in beni anlamaya çalışması gibi ben de küçük çocuğu anlamaya uğraşıyordum; hepimiz kendimizde çözemediğimiz sırların ipucunu bir başkasında arıyorduk, birbirimiz için bir ayna gibiydik, ama o aynada da görüntüler çok bulanıktı.

Dünyayı kurtaracaklar arasında hiç Türk bulunmadığını düşünürken telefon bütün evin içinde çınlamaya başlayınca yerimden fırladım, şaşkınlıkla yanımda duran telefona değil de öbür odadaki telefona koştum, o ünlü şarkıdaki kadının söylediği gibi 'bu o olmalıydı,' telefonu kaldırdığımda titriyordum. Prensesin işveli sesini duydum.

— Çok paran var mı?

Bir an hayal kırıklığı sardı her yanıma, ama arkasından birini, bir kadın sesini bulmanın sevincine kapıldım.

— Var.

— Harcamak istiyor musun?

— Hepsini harcamak istiyorum hem de... Bütün paralarımı kazanabilecek misin?

— Bilmem, göreceğiz... Gelip beni alsana.

Sesimdeki değişikliği duymak beni de şaşırttı, genç bir tay gibi neşeli ve oynak bir sese sahip oluvermiştim. Bir kadın sesi duyar duymaz değişen sesim, kasvetli ruhumu da peşine takıp aydınlığa ve neşeye çekiyordu.

— Bir müşteriye karşı fazla buyurgansın.

— Bir prenesten bir orospu yapmak istiyorsan biraz kapris çekeceksin.

— Çekerim.. Ne zaman hazır olursun?

— Hazırım.

'Hazırım,' deyişinde umutlandıran, heyecanlandıran, daha önce olanları hatırlatarak olacaklar hakkında hayal kurduran bir şuhluk vardı.

Yarım saat sonra Prensesi evinden aldım. Gür saçlarını parlak bir topuz yapmış, inadına bir hanımefendi yüzü takınmıştı, ama kılığı tam bir orospu kılığıydı; kısacık bir eteği, şeffaf bir bluzu vardı, nereden bulduysa arkaları dikişli o eski usul çoraplardan bulup giymişti, incecik bilekli biçimli bacakları dikişli çoraplarla iyice fark ediliyordu. Giorgio'nun esansını sürmüştü ve bu koku onun bedenine çok uyuyordu; bu kokuyu onunla sevmiştim. Zaten her kadınla bir kokuyu sever ve o kokuları hep o kadınlara benzeyen kadınlarda duymak isterdim, dolgun bir kadının sürdüğü bir kokuya ince bir kadında rastlarsam bana birşeyler eğreti ve yanlışmış gibi gelirdi. Giorgio dolgun kadınların kokusuydu bence.

— Önce şık bir yemek yedir bana, dedi.

Arabanın içi kokusuyla dolmuştu, o kokuyu duymak Prensesin etine dokunmak gibi heyecanlandırıyordu beni. İstanbul'un en 'şık' lokantalarından birine gittik. İçeride henüz hiçbir müşteri yoktu, garsonlar masaların son düzenlemelerini yapıyorlar, peçeteleri, mumları, küçük vazolardaki çiçekleri düzeltiyorlar, tabakları, bıçakları, çatalları düzgün durup durmadıklarını anlamak için bir daha gözden geçiriyorlardı. Alışkın elleri bazen bir milim yana kaymış bir tabağı, bazen öbüründen bir-iki milim öne çıkmış bir bıçağı hafifçe dokunarak sıraya sokuyordu. Siyah pantolonları, siyah papyonları ve beyaz ceketleriyle tıraş olmuş penguenler gibiydiler. Daha müşteriler gelmediğinden yüzlerinde mahalle kahvelerine çıktıkları zamanlardaki, sıradan, kaba ifadeleri taşıyorlardı. Bizi görünce garsonlarda rastlanan o mucizeyi gerçekleştirip birer iyi yetişmiş, seçkin insan ifadesi ediniverdiler; kibar, sevecen, dikkatli, özenli, gülümseyen ifadeler yerleşti hatlarına; kendi aralarındaki küçük dedikodularına son vererek, salona dağıldılar.

Bir beyaz şarap söyledik, şarapla birlikte sararmış salatalık turşusu, tereyağ ve kızarmış ekmek geldi, arkasından kahverengi damarlı pembe lakerdalar, dereotlu çiroz, beyaz peynir, Meksika fasulyesinden yapılmış ılık pilaki, öğlen güneşi beyazlığında patlıcan salatası, soyulup dilimlenmiş domatesler, yeşil biberler, üzerine kapari serpilmiş somon fümeler masaya yerleştirildi. Prens karidesli bir avokado, kalamar ve midye dolması istedi. İştahına her seferinde şaşıyordum. İncecik bir belli ve sonsuz bir iştahı vardı. Yemek yerkenki şehveti bana Berrin'i hatırlattı bir an, o da masaya oturunca yeşil gözlü bir gergedan gibi ne varsa silip süpürürdü. İçimin şöyle bir kasılıp gevşediğini hissettim. O sırada gözlerini kaldırıp bana bakan Prensesin gözlerindeki işvebaz ışıltıyı görünce yeniden masaya ve heyecanıma döndüm.

— Sana bir şey soracağım, dedim.

— Sor.

— İnsanın sevgilisi, her şey iyi giderken birden neden telefon edip benim kafam karışık, seni görmeye psikolojik olarak hazır değilim der.

Kadınlar, başka kadınlardan söz edilmesinden hoşlanmazlar, bulundukları yerde yeryüzündeki tek kadınmış gibi davranılmak isterler, ama Prensesle ilişkilerimiz başka kadınlardan ve erkeklerden rahatça konuşmamızı sağlıyordu.

— Başka bir erkek var mı?

— Bir sevgilisi var, ama artık ondan sıkılmıştı, ilişkileri iyi değildi, zaten beni de o yüzden buldu.

— Sana telefon edip ne dedi tam olarak?

— Kafam karışık seni görmeye psikolojikman hazır değilim dedi, sonra da seni bırakırsam yıkılır mısın diye sordu.

Prenses, elindeki çatalı havada tutarak, çatalın ucundaki lakerdaya baktı, sonra gülümseyip sordu:

— Kaç yaşında bu kadın?

— Yirmi bir.

Gözlerinde bir şaşkınlık ışığı dolaştı ve o hanımefendi yüzden beklenmeyen cümlelerinden birini söyledi:

— Vay sübyancı... Seni keyfine daha düşkün bir erkek sanıyordum, ne anlıyorsun bir çocuktan?

— Ne anlıyorsam anlıyorum, sen bana niye öyle davrandığını söyle.

— Onu kızdıracak bir şey yaptın mı?

— Hayır.

— Senin başka kadınlarla ilişkilerini biliyor mu?

— İlişkilerimin bozuk olduğu bir sevgilim olduğunu biliyor.

— Sevgilini bırakmanı istedi mi?

— Hayır.

– O istemedi, ama sen de bırakmadın zaten değil mi?

– Hayır.

Yüzünü buruşturarak düşündü.

– Ne düşünüyorsun?

Güldü.

– Bu kadınlar çok tuhaftır, iyi ki erkek değilim biliyor musun, ben bu kadınlarla uğraşamazdım... Şimdi, bazen kadınlar sıkıldıkları adamları birden özleyebilirler, aslında vicdan azabı duyarlar da özlediklerini sanırlar, böyle bir şey olabilir... Yirmi bir yaşında olduğuna göre bunun sevgilisi hayatındaki ilk ciddi erkek olmalı.

– Evet, öyle.

– Yani bir ihtimal budur, birden vicdan azabı duymuştur, bunu özlemek sanmıştır... Herifi görür görmez ondan sıkıldığını anlar... İkinci ihtimal, senin hayatında başka kadınlar olduğundan kuşkulanıyordur, kendi kendine, benim de bir sevgilim var deyip kendini güçlü hissetmek istemiş olabilir... Bir de senden sıkılmış olabilir, hayal ettiği erkek olmadığını anlamıştır. Yirmi bir yaşındaki bir kızın aşkından ne beklersin ki...

Biçimli dişleriyle parçaladığı lakerdayı damağında diliyle ezip bütün lezzetini emerken, yüzünü sevişirmiş gibi şehvetle kırıstırdı.

– Daha kötüsü var. Gerçekten sana âşık olmuş da olabilir... Bunların aşklarına güvenilmez, ama bir tutulursa bu yaştaki kızlar, o da bir bela olur.

– O belayı tercih ederim, şu sırada bırakılmaya hiç hazır değilim.

Yüzüne kuşkuyla baktı. Küçümseyerek sordu:

– Âşık mısın sen?

– Bilmem... Ama beni bırakmasını istemiyorum... İkide birde kadınların beni bırakmasından sıkıldım.

– Amaaan... Ya bir de bırakmasalar, bu sefer de beni bırakmıyorlar diye ağlarsın... Bırak seni terk etsinler.

Aptal mısın, seni her bırakan kadın, arkasından gelecek yeni bir kadına yer açıyor demektir; seni hiç bırakmayan bir kadınla olmak, büyük bir transatlantikle tek bir yolcu taşımak gibi bir iştir, ister misin bunu?

Güldüm.

— Şimdi bana samimi şekilde söyle, o kıızı mı istiyorsun, yoksa kız seni bıraktı diye kırılan erkeklik gururunu mu kurtarmak istiyorsun?.. Senin de erkeklik gururun varsa, böyle saçmalıklarla ilgileniyorsan hayattan ve erkeklerden bütün beklentilerim uçacak, ona göre.

— Gururumun kırılması mı? Bu çok sıradan bir soru değil mi?

Yüzü ciddileşti birden, onda daha önce hiç rastlamadığım mahzun bir bulut dolaştı çizgilerinde.

— Hayat sıradan bir şey... Bir yazar bu gerçeği görmekten hoşlanmayabilir. Senin için hayat karmaşık olmalı, sen onu çözmeye çalışmalısın, hayatın sıradan olduğunu kabul edersen, işsiz kalabilirsin çünkü... Ama gene de hayat sıradan bir şey ve kendilerini çok farklı sanan insanların da çok sıradan gururları var, bunu kabul etmek istemeseler de, bu gerçeğin hayatı çok sıradanlaştırıp bayağılaştırdığını düşünseler bile böyle bu...

— Her şeyi de biliyorsun... Tatlı yiyecek misin?

Alt dudaklarını dişlerinin arasına alıp ısırıp, gözlerini kıstı, soruma yanıt bile vermedi.

— Dövecek misin beni?

— Kaç para istiyorsun bunun için?

Hergelece bir gülümseme dolaştı yüzünde.

— Çok para istiyorum, çok güzel bir ipek elbise gördüm, yarın onu alacağım.

İçini çekti.

— Hem beni döveceksin, hem de bunun için para alacağım, ah tanrım buna bayılıyorum... Dövecek misin

beni, o kadar paran var değil mi? Bana çok para vereceksin değil mi?

– Var.

– Göstersene paralarını.

Çevreme baktım.

– Burada mı?

– Evet... Hadi göster şu paralarını...

Cebimden paralarını çıkardım.

– Uzat bana o paraları.

– Şimdi sana para vermem.

– Almayacağım, yalnızca dokunmak istiyorum.

Gene çevreme baktım, lokanta dolmuştu, insanlar tabaklarına eğilip kalkarak yemeklerini yiyorlardı, her masadan uçuşan sözcükler anlaşılmas bir uğultu halinde lokantanın içinde dolaşıyorlardı.

Çevreme bakıp oyalandığımı görünce birden sabırsızlandı.

– Uzatsana şunu.

Paraları masanın üstünden uzattım, onları yavaşça okşadı, bundan cinsel bir zevk aldığı, dudaklarını sivri pembe diliyle yalamasından belliydi.

– Neler yapacaksın bana?

Ona neler yapacağımı teker teker anlatmaya başladım.

Lokantadan neredeyse koşar gibi çıktık. Bütün gece boyunca, bir kez bile tam anlamıyla yatmadan çılgınca şeyler yaptık, Prenses her emrimi yerine getirdi ve bütün paralarını alıp sabaha karşı gitti.

X

Haftasonunda eve kapanmıştım, iki günden beri telefon çalmıyordu, Sevda'yı birçok kez arama rağmen bulamamıştım. Dünyayla ilişkilerim keşilmiş gibiydi, evin bütün perdelerini kapatmıştım, belki biri arar diye evden çıkamıyordum. Bir ara karanlığa tahammül edemediğim gibi şimdi de ışığa tahammül edemiyordum, bütün ışıkları kapatıp televizyonun karşısına oturuyor, artık gözlerimi açık tutamayacak hale gelince orada uyuyor, sonra gene aynı yerde uyanıyordum. Yalnızca kapıcının aşağıdaki pastaneden getirdiği ayçöreklerini yiyordum. Kendi kitabıma bile bakmıyordum, bakacak halim yoktu, bir afyon nehrine atlar gibi televizyonun içine atlamıştım ve bir alkolik gibi televizyon programlarının arasında sarhoş oluyordum.

Arka arkaya binlerce, milyonlarca birbirine benzemeyen görüntü, çelik grisi bir ısıltı içinde görünüp kayboluyordu. Her şeyi, haberleri, reklamları, filmleri, dizileri, paparazzi programlarını, reality showları, seks filmlerini, belgeselleri, futbol maçlarını hiçbir ayırım yapmadan izliyordum; görüntüler beni uyuşturuyor, dünyadan koparıyordu.

Karanlığı ve gri ısıltısı hiç değişmeyen odanın içinde uykuyla uyanıklık arasında yavaş yavaş kendimden boşalıyor, kendi hayatımın dışına savruluyor, televizyondaki görüntülerle özdeşleşip kaynaşıyordum. Za-

man zaman televizyonu izlerken daldığım uykularda gördüğüm rüyalar da televizyon görüntülerine karışıyordu; hangisi rüya, hangisi seyrettiğim bir film ayırde demiyordum. Temiz yüzlü bir kız bana en mahrem anlarını, aybaşlarında hangi tamponu kullandığını anlatırken dalıyor, bir mafya saldırısıyla kendime geliyor, silah çatırtılarıyla bir kaçma kovalamacanın ortasına düşüyor, daha sonra bakanların demeçlerine ve dağlarda vurulup yan yana dizilmiş pejmürde kılıklı çocukların delik deşik kanlı cesetlerine rastlıyordum. Bazı adamlar ülkenin battığını, bazıları ülkenin aydınlık bir geleceğe yürüdüğünü ses tonlarını hiç değiştirmeden söylüyorlardı. Konserve reklamları, ölüm haberleriyle sarmaş dolaş geliyor, sonra bir futbol maçında tribünlerden fosforlu kırmızı maytapların masalsi parıltısına dökülüyordu her şey. Yangınlar çıkıyordu, trafik kazalarında arabalar parçalanıyordu, neden dolayı ünlü olduklarını bir türlü kavrayamadığım ünlü kadınlar o hafta hangi erkeklerden ayrıldıklarını ve hangi meslektaşlarının aslında orospu olduğunu açıklıyorlar, dansözler beni çocukluğumdaki sünnet düğünlerinde çıldırttıkları gibi gene çıldırtarak tül den eteklerini dalgalandıra dalgalandıra göbek atıyorlar, diş macunu, makarna, temizlik malzemeleri, otomobil, banka, gazete reklamları arka arkaya patlıyordu. Gazeteler milyonlarla yetinmeyip okuyucularına milyarlar dağıtıyorlar, kendilerini okumaları için insanlara yalvarıyorlardı. Türk filmlerinde erkek kahramanlar benim gibi sevgililerini kaybediyorlar, ama buna kahramanca dayanıyorlar ve en sonunda daima sevgililerine kavuşuyorlardı; filmlerdeki kadınlar daima namusluydu ve benim sevgilimin aksine asla başka erkeklerle ilgilenmiyorlar, gözlerinde ve dudaklarında hep aynı ışıqla, sürekli ağlayıp dudaklarını yalayarak sevgilileriyle kavuşacakları günü her türlü güçlüğü dayanarak bekliyorlardı. Filmlerdeki kahramanlar ne kadar dü-

rüstse haberlerdeki kahramanlar da o kadar yalancı ve alçaktı. Sıra sıra insanlar toplanıp niye suların akmadığını, niye adaletin işlemediğini, niye yolsuzluk olduğunu sakın sakın anlatıyorlardı. Türklerin aslında ne kadar yiğit olduğunu, bölücülerle şeriatçıların ülkeyi felakete götürdüğünü tartışıyorlar ve hep birlikte felakete gittiklerini bu kadar açıkça söylemelerine rağmen bundan hiç korkmuyorlar ve hiçbir şey değiştirmeden hep aynı şeyleri konuşmaktan zevk alıyorlardı.

Filmlerde ağlıyor, haberlerde kızıyor, reklamlarda acıkıyordum. Geceyarıları birden uyandığımda ise seks fantezilerinin içinde buluyordum kendimi, erkekler kadınları her pozisyonda çeşitli defalar beceriyorlar, ama rejisörler bir türlü tatmine ulaşamadıklarından arkasından iki kadının üstüne çullanıyorlardı, o zaman kadınları özlüyordum, kadın etine acıkıyordum; ben kadınları düşünürken görüntüler yeniden değişiyor, bombardıman uçakları, tanklar, toplar, askerler, polisler, hırsızlar, gangsterler sürekli olarak birilerini öldürüyorlardı. Bazen yeniden hayata dönüp sokağa çıktığımda orada canlı hiç kimseyi bulamayacağımı, ben burada otururken herkesin öldürüldüğünü sanıyordum.

İki günde binlere insanın ölümünü, ayrılışını, kavuşuşunu, sevişmesini, ağlamasını, öpüşmesini, sevinmesini, yalan söylemesini seyrettim, karmakarışık bir hayat inanılmaz bir sıradanlıkla akıyordu madeni pırıltıların arasında, insanlar çıldırmışlardı ve hep aynı çılgınlıkları tekrarlıyorlardı. İnsanların çılgın olmaları değil, ama aynı çılgınlıklara takılıp kalışları ürkütüyordu beni. Bir kanalda bir imamın dua etmesini seyrederken kanalı değiştirdiğinde bir kadınla bir adamın alt alta üst üste yuvarlanmasını, öbür kanalda askerlerin birbirlerini öldürmesini, bir başkasında mutlu bir ailenin kendilerini uçuran yağlarla yapılan yemekleri yiyip mutlu mutlu uçtuklarını görüyordum. Sesleri birbirine benzeyen yüzlerce

genç kızla genç erkek aynı ritimlerle sallanarak kötü şarkılar söylüyorlardı.

Gördüğüm her şey bende aynı ucuz kumaşın parça parça edilişini seyrediyordum duygusu yaratıyordu, hepsi aynı bütünün parçalarıydı; ben de onların arasına katılmak istiyor ve bu istekle koltuğumda sızıyordum. Televizyona baka baka bütün duyguların, acıların, sevinçlerin, özlemlerin, öfkelerin aslında anlamsız ve yapay olduğuna inanmaya başlamıştım.

Duygularım televizyon görüntüleriyle bulanarak, hassasiyetini kaybediyordu, bazen Berrin'i reklam filmlerinden birindeki, çayırların arasında bembeyaz elbise-leriyle koşan bir kıza, bazen Sevda'yı bir seks âleminin kraliçesine benzetiyordum, rüyalarımda bir yağdan içip uçtuğumu, makarnalar yediğimi, dağlarda vurulup bir kayanın dibine yatırıldığımı, bir tartışmada başbakana 'Yalan söylüyorsunuz,' diye bağırduğımı görüyordum, bu ucuz ve sıradan karmaşa kendi gözümdeki önemimi kaybetmeme yol açmıştı, kendimle ilgili her şey anlamını yitirmişti.

Bir sabah, ezan sesiyle uyandım, seyrederken uyu-yakaldığım kanalda yayın bitmişti, mekanik bir cızırtıyla pırıltılı kumlar kaynaşıyordu ekranda. Yerimden kalkıp perdeleri açtım, soğuk bir sabahın ıslak aydınlığı vurdu pencerelere, sokaklar bomboştu, ezan sesi çıplak gökyüzüne yayılıyordu, cama dayandım, çok yorgundum ve yıllardan beri ilk kez annemi özlemiştim. O anda hiçbir kadını istemiyordum, hiç kimseyi istemiyordum; ezanı dinlerken "Tanrım," diye mırıldandım, ama Tanrıya ne söyleyeceğimi bilmiyordum, onu aşk ilişkilerine karıştırmayı doğru bulmadım; "Tanrım," diye inledim yeniden, aslında bir şey istemek değildi ama-cım, yalnızca sormak istiyordum: "Niye Tanrım?"

Ezan sesi birden bir çıt sesiyle sona erdi, derin bir sessizlik kapladı dünyayı. Bir camiye gidip eski halıların

üstüne yatıp uyumayı düşündüm, onun yerine içeri gidip yatağıma yattım, yatağın yumuşaklığı kucakladı beni, sokaktan geçen bir kamyonun gürültüsünü duydum, ayaklarımı birbirine sürterek yatağıma ısıtmaya uğraşıp yeniden, bu kez rahat ve mutlu bir uykuya dalarken son olarak garip bir huzursuzlukla niye kendimi mutlu hissediyorum diye düşündüm.

Yeniden uyandığımda evin her yerinde telefonlar çalıyordu, elimi zorlukla kaldırıp başucumdaki telefonu açtım. Yorgunluktan dilim ağzımın içinde dönmüyordu, güçlükle "Alo," dedim ve günlerden beri beklediğim o sesi işittim. Kuzey denizleri gibi sakın ve derin sesiyle "Merhaba," diyordu. İnanılmaz bir sevinç duydum, 'yaşıyor,' diye düşündüm, farkında olmadan Berrin'in ölmüş olduğuna kendimi inandırmış, garip bir yas ayinine dalmıştım; şimdi yaşadığını keşfedince bir kavuşmanın da ötesinde ölen birini yeniden bulmanın inanılmaz sevinciyle titriyordum, ama kendimi çabuk toparladım, günlerden beri içimde biriktirdiğim kızgınlık bir buz dağı gibi donduruverdi sesimi.

– Nasılsın? dedim.

Bir an sessizlik oldu.

– Özledim seni, dedi.

"Ben de seni özledim," diyemedim, öfkem böyle bir şeyi söylememe engel oluyordu, hiçbir soru da sormadım, "neden aramadın," "neredeydin," "ne yaptın," diyemedim. Sustum yalnızca. Aynı anda hem çok seven, hem de çok kızan her sevgili gibi ben de hangi duygumu göstereceğime karar verememiş, sessiz kalmıştım.

– Şimdi gitmem gerek, dedi, seni özlediğimi söylemek için aradım, sonra arayacağım seni.

"Ne zaman?" diye de sormadım.

– Peki, dedim.

Gene kısa bir sessizlik oldu.

— Seni seviyorum, dedi. Ne olursa olsun seni seveceğim, bunu bilmeni istiyorum. Yalnızca bunu bil.

Telefon kapandı. Telefonu hemen elimden bırakmadım, kapanmış telefondan gelen uğultuyu dinledim, sonra derin bir soluk aldım, çöldeki uzun bir yürüyüşten sonra bir şelalenin altından geçmiş gibiydim; bütün yorgunluğum, kederim, bir dakika bile sürmemiş bir konuşmayla geçmişti. Sevinci ve kederi bana istediği zaman veren bir sese bağımlı olmanın tehlikesine aldırmandan yorgunluğuma çekip yeniden uykuya daldım, ama bu kez gülümsediğimi çok iyi biliyordum.

Aradan ne kadar zaman geçtiğini bilmiyorum, gene telefon sesiyle uyandım, heyecanla açtım, bu sefer arayan Sevda'ydı.

Berrin'e sormadığım bütün soruları peş peşe Sevda'ya sordum.

— Neredesin, niye aramadın?

— Birkaç günlüğüne güneye gittim.

Aslında 'gittik' demesi gerektiğini, güneye yeni sevgiliyle birlikte gittiğini anladım. Kıskançlığın ayakları çok çabuktur, onun sizden çok uzaklarda olduğunu sandığınız zamanlarda bile inanılmaz bir hızla saklandığı yerden koşup gelebilir; içimi bir kıskançlığın yalayıp geçtiğini hissettim, ama Berrin'in telefonundan duyduğum sevinç daha ağır bastı. Sevda bir gün önce aramış olsaydı, bu tek cümleyle beni iliklerime kadar sarsabilirdi. Duygularımı iki kadın arasında gidip gelen bir tenis topuna dönmüştü, her sesle bir tarafa doğru savruluyordum, bazen sevince, bazen hüzne, bazen kıskançlığa; gücümü, güçsüzlüğümü her şeyimi artık bu iki sese bağlamıştım, Berrin'in sesinden biraz önce gelmiş olan güven, kıskançlığı çabuk silip attı içimden.

— Ne yapıyorsun bugün, dedim.

— Bir şey yapmıyorum.

Bu yanıt, "buluşabiliriz" anlamına geliyordu.

- Gel bana, birlikte yemeğe çıkarız, dedim.
- Saat birde gelirim.

Sevda'yla sevişmek istiyordum, ama bu istekte utançla fark ettiğim bir intikam duygusu vardı, neden ve kimden intikam alacağımı bilmiyordum, ama onunla yatarken birilerinden intikam alacaktım ve bu duygu tahmin edilemeyecek kadar tahrik ediciydi.

Epey zamandan beri ilk kez o sabah, ayçöreğinin tarçın kokulu tadını, çayın içimi ısıtan kekremsi lezzetini fark ederek koltuğuma oturdum, bütün gazeteleri dikkatle okudum. Çoktandır insanlardan ve hayattan kopmuş gibiydim ve Berrin'in telefonuyla birlikte yeniden insanları ve hayatı özlemiştim.

Gazeteleri okumak beni öfkeliendiriyordu, o kadar çok yalan söylüyordu ki insanlar, artık bir hakarete benzemeye başlamıştı bu yalanlar. Üstünde yaşadığım topraklar hızla bir belaya doğru kayıyordu. Sanki bu ülkeyle benim aramda bir kader ortaklığı vardı, ikimiz de bir sırrı çözemediğimiz için acılar çekiyor ve bir türlü bu durumu düzeltemiyorduk; başımızın deritte olduğunu kavriyorduk da bu dertten çıkacak gücü göstere-miyorduk.

Okuduklarıma duyduğum öfkeyle birden müthiş bir yazı yazma özlemine kapıldım; yazmak, kandırıldığına inandığım bu insanlara doğruları anlatmak istiyordum. Öfke, çoktandır içimde derinlere saklanıp kaybolmuş yazı yazma isteğini bir yerlerden bulup ortaya çıkarıvermişti; belki de günlerdir bu iki kadına duyduğum hırpalayıcı özlem arka arkaya iki telefonla şimdilik dinerek, yerini yazı özlemine bırakmıştı. Zaten kısa bir süre sonra gerçekleri anlatma isteğinin yerini yalnızca yazı yazma isteği almıştı. Sözcükleri, birbirinin peşine takılarak çoğalıp anlam kazanan cümleleri özlemiştim. Kendi cümlelerimi, benden başka kimsenin yazamayacağı cümleleri bir sevgiliyi arzular gibi arzuluyordum.

Konuşurken dilime gelmeyen ancak yazarken ortaya çıkan o özel cümleleri, ilk sözcükten sonundaki noktaya doğru, yazandan başka kimsenin fark edemediği dağları, tepeleri, engelleri, çölleri ve vahaları aşarak ilerleyen, bütün hayatı özümleyen, içinde taşıyan, her seferinde hayatı yeni baştan doğuran cümleleri özlüyordum; onlar olmayınca hayat yoktu. Bu cümleler olmayınca ne Berrin vardı, ne Sevdâ, ne de ben vardım, hepimiz o cümlelerin içinde, birbirimizden ayrı, ama aynı zamanda birbirimize bağlı olarak varoluyorduk. Cümlelerimi ve hayatımı özlüyordum, ellerim hafifçe titriyor, ağzım sulanıyordu; bedenim topuklarımdan kasıklarımaya doğru ürperiyordu.

Yazıya başlamadan önce duyulan ölüm sıkıntısıyla, yazıya başladıktan sonra önüne açılan bir cennet bahçesinden giriş ferahlığı arasında yaşanan kısa bir an vardır; ölüm ânı gibi bir süre, ruhunun bedeninden ayrıldığını, bir bilinmezliğe doğru uçmaya başladığını duyduğun bir kısa zamandır bu. Orada hem bedenine, hem ruhuna inanılmaz bir haz yaşarsın, sonra ruhun bedeninden kopar, cümlelerinin arasında bazen ak bir melek, bazen siyahlar içinde bir zebani gibi dolaşmaya başlar. Artık beden yoktur, bütün zevkleri, acıları, tutkuları, özlemleri, istekleri ve korkularıyla birlikte terk edilmiştir, beden ölmüştür orada. Cümlelerden cümlelere dolaşan ruhundur artık, bedeniyle bütün ilişkilerini kesmiş olan ruhun kendi serüvenini yaşar. İşte o beden ölmekte olduğu kısacık anın, o binlerce kez tekrarlanan ölümün ve yeniden dirilmenin coşkusu sarmıştı her yanımı, ölmekle dirilmek arasındaki o kısacık anı titreyerek, ürpererek yaşıyor ve niye yazı yazdığımı, o merak ettiğim sorunun yanıtını bir daha öğreniyordum; biraz sonra yeniden unutacağımı da biliyordum.

Dayanılmaz bir istekle masanın başına oturup makineye bir kâğıt taktım. Hemen yazmalıydım. Hemen

yazmalı, cümlelerden cümlelere dolaşmalıydım. Ölmekte olan bedenimden ruhumu azat edip cennetin kapılarını ona açmalıydım. Ama kâğıdın önünde öylece kalamadım, yazacak bir şey bulamıyordum. Ruhum bedenimden kopmadı, ama tam da birleşmedi; yazmak istediği halde bir türlü yazamayan bir yazarın yarı ölü bedeni halinde koltuğun arkasına dayandım. Arzum aniden kayboldu, yerine müthiş bir yorgunluk geldi.

Ellerimi masaya dayadım, cümlelerim benden uzaklaşıyordu, yakalayamayacaktım onları. Yeniden pencerenin kenarındaki koltuğuma dönüp uykuya daldım; ölemeyen ve dirilemeyen bir yazar gibi uykudan başka sığınacak bir yerim yoktu.

Kapının ziliyle uyandım, kapı şımarık bir ısrarla kesintisiz çalıyordu. Ellerimle saçlarımı düzelterip pantolonumun kenarından sarkan gömleğimi pantolonumun içine sokuşturarak, bir yandan da, "Geliyorum," diye bağırarak kapıya doğru yürüdüm. Kapıyı açtığımda güneşten yanmış teni, jöleyle ıslak bir görüntü verilmiş dalgali saçları, uçlarını ezbere bildiğim iri, yuvarlak göğüslerinin üst kısmını alabildiğince ortaya koyan acı yeşil dar bluzuyla, terütaze, sağlıklı ve neşeli bir halde duruyordu Sevdâ. Güzelliği her zaman olduğu gibi karanlıkta aniden yanan parlak bir ışık gibi gözlerimi kamaştırıp başımı döndürdü, ama onun mutlu görüntüsünün içimde yarattığı nefret, güzelliğine duyduğum hayranlığı bastırdı; hafifmeşrep bir hoppalıkla yanağıma kondurduğu öpücüğe karşılık vermedim, içeri girmesi için kenara çekildim yalnızca.

— Aaa, burası çok havasız, dedi. Pencereleeri hiç açmıyor musun?

— Üşüyorum.

— Aç biraz pencereleeri, çok havasız burası gerçekten.

O an çekip gitse ve bir daha yüzünü görmesem çok daha iyi olacaktı. Duyduğum kızgınlık genzimi yakıyordu; onu görmek üzüyordu beni. Yüzümü buruşturup pencereyi açtım. Sesinde çok iyi tanıdığım bir aldırma-
mazlık vardı; kimseye, özellikle de bana önem vermediğini gösteren bir sestti bu. Bunun sahte bir ses olduğunu, bütün o mutlu görüntünün merdivenlerde yüzüne yapıştırıldığını biliyordum, ama bunları bilmek kızgınlığımı yatıştırmıyordu, her şeyiyle, sevgilisiyle yaptığı geziyi hatırlatıyordu bana ve bunu hatırlatmak için de elinden geleni yapıyordu. Vahşi bir oyundu bu.

— Niye böyle yapıyorsun? dedim.

Yüzüme şaşırmış gibi baktı.

— Ne yapıyorum?

İki yabancı gibiydik ve benim bu yabancılığı tek başıma yok etme şansım yoktu, Sevda istemedikçe iki yabancı gibi kalacaktık, sanki hiç sevişmemiş, hiç öpüşmemiş, birbirinin dudaklarına hiç dokunmamış, birbirinin eksikliğinin dayanılmaz bir boşluk olduğunu hiç düşünmemiş iki yabancıydık.

— Boşver, dedim... Sen biraz otur, ben bir duş alayım, seni beklerken uyuyakalmışım, duş alamadım.

— Duş almasan da olur, nasıl olsa seninle sevişmeyeceğim.

— Niye bu kadar kesin kararlısın?

Omuzlarını silkti.

— Kararlıyım, artık seninle sevişmeyeceğim.

— Öyleyse niye geldin buraya?

— Yemeğe çıkmak için...

Başka erkeklerle yatan kadınlarda garip bir kibir ve hü-
zün olur hep. Bir günah işleyebildikleri, kendilerini üzen erkeğe karşı bağımsızlıklarını ilan edip onu aldat-
tıkları için —ne kadar inkâr ederlerse etsinler bütün ka-
dınlar bu aldatma sözcüğünü erkeklerden bile daha fazla vurgularlar kendi içlerinde— bir güven duygusu ve in-

tikam almış olmanın övüngeçliği vardır içlerinde, ama aynı zamanda bir günah işlediklerini düşündüklerinden karşılarındaki erkeğin de aynı şekilde bir başka kadınla günah işlediğini düşünüp hüznlenir ve kızarlar. Bunlara geri dönüşü olmayan bir çizgiyi geçmiş olduğunu hissetmenin belli belirsiz telaşı da karışır. Sevda'nın sesinde de bu kibir, hüzn ve kızgınlık vardı. Ben de kızgındım, hem başka bir erkekle yattığı, hem de benimle yatmayacağı için. O anda hangisine daha çok kızdığımı tam bilmiyordum, bir başkasıyla yatmasına mı, yoksa benimle yatmayacak olmasına mı; ama galiba benimle yatmayacak olması daha kızdırıcıydı. Benimle yatmaması, başka biriyle yatmış olmasını daha kalıcı bir gerçek haline getiriyordu, içimden bunu silmek daha da zorlaşıyordu.

— Ben gene de bir duş alayım, belki yatacak bir başkasını bulurum, daha gün bitmedi.

— Sen bilirsin.

Çabucak bir duş alıp döndüğümde Sevda pencerenin önünde ayakta durmuş dışarıya bakıyordu.

— Yağmur yağacak, dedi, yağmurdan nefret ediyorum.

Gidip arkasında durdum.

Gene aynı şeyi söyledi.

— Yağmur yağacak, yağmurdan nefret ediyorum.

Belinden tutup bana doğru döndürmek istedim.

Dönmedi.

— Sen yağmuru severdin değil mi? dedi.

— Bazen.

Bana doğru döndü. Yüzü kara kalemle yapılmış bir resim gibiydi, bütün çizgileri sanki ben duş alırken birisi tarafından üstünden kalemle geçilerek daha belirginleştirilmişti. Bir an onu hiçbir zaman tanımadığımı, ne düşündüğünü hiç bilmediğimi, hatta ne düşündüğünü hiç merak etmediğimi fark ettim. Sanki masaldaki yılan

gibi bütün derilerinden gözümün önünde soyunuyordu, yüzünde derin bir keder vardı, duygularını bana hiç anlatmazdı, yalnızca o duyguların sonuçlarını ve tepkilerini görürdüm ben, öfkesini, sevincini, üzüntüsünü, mutluluğunu görürdüm, ama bütün o görünenlerin altında yatan duygu dalgalanmalarının ne olduğunu bilmezdim. Şimdi birden benim hiç merak etmediğim o derinlerdeki kıpırtıların yüzüne yansıdığını, çizgilerinin, ruhundaki her duygu kıpırtısını olduğu gibi yansıttığını görüyordum; ruhuyla yüzü arasındaki bütün bariyerler yıkılmış, ruhu olduğu gibi yüzüne yansımıştı, orada biriken ıstırapı görüyordum. Pişmanlık, üzüntü, suçluluk ve korku duyuyordum. Yapay neşesini, kibirini ve yalanlarını tercih ederdim, doğallığı ve çıplaklığı onu benden uzaklaştırıyordu, hissettiği acı o kadar açıkça görülüyordu ki, o acıyı paylaşmaya cesaret edemiyordum.

Elini tuttum.

– Üzülme, dedim.

Sesim kupkuru çıkmıştı, ama o fark etmedi, yağmur başlamıştı.

– Çok güzel şeyler yaşayabilirdik, dedi.

Biraz sonra sevişeceğimizi düşünüyordum.

Usluca sokulup bana yaslandı, memelerinin yuvarlak yumuşaklığını hissettim göğsümde.

– Gene yaşarız, dedim.

– Artık yaşayamayız, her şeyi berbat ettin.

Boynundan öptüm.

– Neden yaşamayalım, birlikte yolculuklar yaparız.

– Benimle hiç yolculuğa çıkmadın ki... Ne kadar istedim.

– Şimdi gideriz.

Hüzünlü bir gülümsemeyle başını salladı.

– Artık gidemeyeceğimizi bildiğin zaman gitmek istiyorsun.

Yavaş yavaş göğüslerini okşuyordum, kasıklarında kasıklarının sıcaklığını duyuyordum, bedenini çok özlemiştim. Kederini yaşamak değildi isteğim, onun yeni sevgilisiyle mutlu olmadığını, beni özlediğini, acı çektiğini görmek kıskançlığımı ve kızgınlığımı yatıştırmıştı. Şimdi bedeniyle ilgileniyordum ve biraz sonra çırpılacak yatakta olacağımızı, ellerinin her yanımda dolaşacağını biliyordum. Elimi bluzunun altına soktum, elimi tutup yavaşça çekti.

– Yapma.

– Bırak, seni çok özledim.

– Hayır, yapma, sevişmek istemiyorum.

O, duygularından konuşmak, benim onu özlediğimi, onu sevdiğimi duymak istiyordu, ama ben bunları anlamama rağmen öfkeyle kasıldım, günlerce sevişmiş, sevişmeye doymuştu, onun için sevişmeyle değil duygularla ilgileniyordu. Onun başka bir adamla seviştiğini hatırlamak da benim duygulardan konuşma isteğimi yok ediyordu. Önce onunla sevişmeli, başka birinin onun bedeninde bıraktığı izleri silip oraya kendi izlerimi bırakmalı, o bedenin bana ait olduğunu, beni istediğini bir kere daha görmeliydim, buna izin verilmeyince sinirleniyordum.

– Ne istiyorsun peki, dedim sinirli bir sesle.

– Konuşmak istiyorum.

Yavaşça ittim onu.

– İyi, hadi gidelim, yemekte konuşuruz.

Yüzüme baktı, o derin kederi gördüm yeniden; sonra yavaş yavaş o keder silindi, çizgileri hafifledi, yüzü duygularından ayrıldı, son kez kırgın bir sitem belirdi gözlerinde sonra o da kayboldu, ruhu bana yeniden kapandı.

– Ayakkabılarım kirlenecek, dedi.

– Araba evin önünde, kirlenmez.

Yemekte pek bir şey konuşmadık, o da konuşma isteğini kaybetmiş gibiydi, ikimiz de birbirimizi affetmiyorduk. Ortak aşk hikâyemizi anlatsak, ikimiz de ayrı ayrı hikâyeler anlatırdık, sanki ayrı ayrı iki macera yaşamışız gibi; belki de ayrı ayrı yaşamıştık aynı macerayı. İkimiz de kendimizi terk edilmiş hissediyorduk, o laf arasında güney kıyılarının çok güzel olduğundan söz etti, ben laf arasında Prensesle yemek yediğimi söyledim, birbirimize duygularımızdan söz etmedik, gene kırılgan ayrıldık.

Berrin arar diye dışarıda oyalanmadan eve döndüm. İşyerine telefon edip ertesi gün geleceğimi söyledim bu arada, konuştuğum adam bıkkın bir sesle "Olur," dedi, zaten akşam olmuştü ve iş saati biterken telefon etmem adamı kızdırmıştı, ama aldırmadım.

Aklım Sevda'daydı, bu huzursuz, hırpalayıcı, sancılı ilişki, sonsuz bir gel-git gibi bir alçalıp bir yükselerek sürüp gidiyordu yıllardır. Bir yandan kimsenin olamayacağı kadar yakınım ve bir parçamdı Sevda, bir yandan da hiçbir zaman ne düşündüğünü, ne duyduğunu tam bilemediğim bir yabancıydı, üstelik ne zaman yabancı, ne zaman yakın olduğunu da tam kestiremiyordum. Bazen ona aşkla koştuğumda o beni alaycı bir gülümsemeyle karşılıyor, bazen ben başka yerlere bakarken o bana aşkla koşuyordu. Yorucu, ama güçlü bir ilişkiydi bu, hayat boyu sürececek bir hastalık gibiydi, yaşlanmakta olan bir hasta gibi alışmıştım bu hastalığa ve artık ne kadar iyileşmek istediğimi de bilmiyordum. Bütün öfkeme, kızgınlığıma rağmen içten içe Sevda'ya karşı bir şefkat ve suçluluk da duyuyordum, farkına varmadan affediyordum onun başka bir erkeğe gitmesini, kendimi suçlu buluyordum çünkü, ama bu affedişle öfke yan yana barınabiliyordu içimde, o anda affedişi yaşıyordum, yaşlı bir baba gibiydim, küçük kızımın yaramazlıkları-

na hoşgörüyü gülümsüyor, ama bir yandan da şımar-
masın diye bu gülümseyişi ondan saklıyordum. Sevgili-
sine rağmen yalnız başınaydı Sevda ve onu yalnız bıra-
kan bendim, onun o kederli bakışını hatırlamak piş-
manlığımı ve şefkatimi arttırıyordu. Aşk kılıktan kılığa
girebilen garip bir duyguydu, bazen şefkat kılığında, ba-
zen acıma biçiminde, bazen suçluluk duygusu halinde,
bazen 'Acaba başına bir şey mi geldi?' merakıyla gelip
insanın içine yerleşiveriyordu, insanların kendisini çırıl-
çıplak görmeleri halinde korkacaklarını bildiğinden aşk
böyle değişik kılıklarla dolaşıyordu herhalde ve ben
şimdi şefkat duyarken aslında Sevda'yı özlediğimi ve
onu sevdiğimi hissediyordum. Onu, o kederli yüzünü
düşünürken telefon çaldı, koşarak açtım telefonu.

O durgun sestti.

— Seni özledim, diyordu.

Bu sesi seviyordum, sanki hayatın dışından geliyor
ve beni hiç bilmediğim, hiç gitmediğim, hayatın sınırla-
rının dışında bir yere davet ediyordu; o sese ulaşmak
için belirsiz bir sınırı geçip her şeyi geride bırakarak ta-
nımadığım bir diyara yürümem gerekiyordu. Ölümü ve
yazıyı hatırlatan birşeyler buluyordum bu seste, uzakta
olan her şeyi sevdiğim gibi uzaktaki sesi de seviyordum.

— Ben de seni özledim. Neler yaptın?

— Okula gittim, Aliye'yi gördüm, Burç'la konuş-
tım.

Aliye yakın arkadaşıydı, daha önce söz etmişti,
Burç'un kim olduğunu bilmiyordum, kim olduğunu
sormadım da. Burç'un, sevgilisinin 'kod adı' olduğunu
daha sonra öğrenecektim. İnsanlara değişik adlar takı-
yor, sanki kendi gizli şifrelerini karşısındaki de biliyor-
muş gibi o insanlardan o takma adlarıyla söz ediyordu;
kimden söz ettiğini çok zaman sonra anlıyordunuz.

— Kafan nasıl, dolu mu hâlâ?

– Aslında değil, gerçeğin ne olduğunu biliyorum, ama kabul etmekte zorlanıyorum, ama kabul etmeliyim.

Bir an susup bekledikten sonra sordum:

– Gerçek ne?

– Seni seviyorum.

– Bunu kabul etmek niye zor?

İlişkinin ilk başlarında soruları hep o sorarken şimdi soruları soran bendim.

– Burç benim hayatımdaki ilk erkek, bir anda onu kafamdan atıp gitmem doğru değil ki... Ama bazen gerçek olmayan bir şey söylüyorsun ve gerçek senin söylediğine uyuyor.

Ne dediğini tam anlayamamıştım.

– Anlamadım.

– Yani sen kafam dolu diyorsun, aslında kafanın içinde duyguların net, ama böyle söyleyince sen de kendi duygularından kuşku duyuyorsun, karşıdaki de senin söylediklerine göre davranıyor ve ilişki çarpılıyor, gerçekte olduğundan başka bir hale geliyor.

Konuşurken onun genç bir kız, hatta bir çocuk olduğunu unutuyordum. Gerçeğin ne olduğu üzerine konuşmaya başladık, bir aşk ilişkisinde gerçeğin nasıl bozulabileceğini, düzelip düzelmeyeceğini tartıştık, sonra birdenbire aynı durgun sesle sordu:

– Hiç kimseyle yattın mı?

Başka bir kadınla yatmamış olabileceğimi düşünüyordu, böyle bir ihtimal olduğuna inanıyordu, telefonda konuştuğumuz için yüzümdeki sevecen gülümsemeyi görmedi, bir çocuktı gerçekten.

– Hayır yatmadım.

– Gerçekten yatmadın mı?

– Hayır.

– Yatsan bana söylersin değil mi?

– Bilmiyorum.

– Lütfen bana söyle, bu benim için çok önemli.

– Peki söylerim.

Bir süre de güvenden ve yalandan söz ettik, gene onu kendime çok yakın hissetmeye başlamıştım, telefonu kapatırken beni ne zaman göreceğini anlayabilmek için sordum:

– Yarın ne yapıyorsun?

– Burç’la buluşacağım.

Sanki bir an hayat dondu, hafifçe başım döndü.

– İyi, vakit bulunca ara beni, dedim.

– Akşamüstü eve dönünce ararım.

Telefonu sıkıntıyla kapattım. Zorlukla ayağa kalkıp içeriden kitabı aldım. Bir günde yaşadığım bu değişik duygulardan bitkin düşüyordum artık, sevinç, kıskançlık, şefkat, güven, güvensizlik, kuşku, suçluluk, keder, arka arkaya dalgalar halinde geliyor, her dalgayla biraz daha sarsılıyor, artık gücümün tükendiğini, yıkılmak üzere olduğumu hissediyordum. Bazen her şeyi bırakıp kaçmayı düşünüyordum, o zaman da gözümün önüne vurulan genç kız geliyor, sanki ben gidersem Berrin ölecekmiş duygusuna kapılıyor ve yerimden kıpırdamıyordum. Pavyonda gördüğüm o cinayet beni esir alıyor, bu kıvrandırıcı aşktan kurtulmak için kaçmaya çalıştığım kapıları kapatıyordu.

Kitabı açtım, Zübeyde’nin maceralarını okumaya başladım, bir arkadaşına yazdığı mektup çıktı karşına:

‘Benden hayata doğru bir belirsizlik yayılıyor, kararsızlıklarım, sınırları bir türlü belli olmayan duygularımın sürekli değişmesi, bir duygudan öbürüne duraksamadan geçişim, sevinçten kedere, sıkıntıdan kıskançlığa rahatça atlamam kendimle ilgili her şeyi belirsiz kılıyor ve insanlar bu belirsizliği sihirli bir ayna gibi garip bir şekilde bana yansıtıyorlar, herkeste ve her yerde bir belirsizlik görüyorum, kendimden ve duygularımdan emin olmadığım için başkalarının duygularından da

kuşkulaniyorum, erkeklerle karşılıklı olarak birbirimizin kuşkularını besliyoruz, onlar bana güvenmiyorlar, onlar bana güvenmedikleri için ben de onlara güvenmiyorum. Bir aşkta bir kuşku varsa, bunun salgın bir hastalık gibi kaynağından çıkıp ilişkinin bütününe yayılacağını, güveni kemirip yok edeceğini biliyorum artık; erkekler benden korkuyorlar, şimdi düşününce anlıyorum ki, onların korkularını besleyen aslında benim, korktuğum için onları korkutmaya çalışıyorum, ne yazık ki bunda da her seferinde başarılı oluyorum..'

Acaba Berrin benden kuşkulandığı, bana güvenemediği için mi böyle davranıyor diye düşündüm, korku mu onu böyle canımı acıtmaya itiyor...

Sonra birden o güne kadar pek de aklıma gelmeyen bir başka soru çınladı içimde, yoksa ben miyim bu kuşkuyu yaratan, benim kuşkularım mı bu salgın hastalığın çıkış noktası?.. Dehşetle durdum, olabilir miydi bu, Berrin'i ararken kendi kitabımda hiç rastlamak istemediğim birine, kendime rastlayabilir miydim?

O sırada telefon çalınca, bir an Zübeyde'nin beni aradığını düşündüm. Telefonu açınca, ona kafamın içinde yakıştırdığım sesi duyacaktım sanki, bu kısacık bir anda geçti aklımdan, ama o an Zübeyde'yi gerçek bir insan gibi düşündüğümü, beynimin bir yerlerinde onun canlı bir kadın olarak yaşamakta olduğunu sezdim.

— Neredesin, gelmiyor musun?

Konuşan bir erkek sesiydi, kim olduğunu birden çıkaramadım, sonra hatırladım, Amerika'da birlikte okuduğumuz bir okul arkadaşım, ben burslu okuyordum, o babasının parasını cömertçe harcıyordu. Aynı odayı paylaşmıştık, eğlenceli, esprili bir çocuktü, ülkeye döndükten sonra babasının fabrikalarının başına geçmiş, işleri de daha büyütüp başarılı bir işadami olmuştu. Büyük bir parti veriyordu, beni de çok önceden davet etmişti, ben de gelirim demiştim. Ama hiç gidecek halim

yoktu. Kimseyi görmek istemiyordum. O kadar çok ısrar etti ki, ben de biraz değişik insanlar görürsem daha iyi olacağını düşündüm.

Boğaz tepelerinde artık çok az kalan büyük korulardan birinin içindeki büyük bir köşkte tek başına yaşıyordu. İki bekçinin beklediği aşağıdaki geniş kapıdan girip eski havagazı fenerlerini andıran fenerlerin yuvarlak ışıklarının üstüne düştüğü ıslak yeşil bir ağaç duvarının arasından kıvrılarak yükselen yolu tırmanıp ışıklar içindeki bir balkabağına benzeyen köşke vardım.

İçerisi çok kalabalıktı, herkes ayaktaydı, çıplak kadın omuzları ısıldıyordu kalabalığın arasında, erkekler koyu renk elbiseler giymişlerdi. Zengin evlerinin güven verici sıcaklığıyla sarmalanmış salondaki kalabalık, kaygan bir deniz hayvanı gibi kasılıp açılarak kıpırdanıyordu. İçki, parfüm, pudra, puro, kadife perde, eski deri, şöminedeki yanmış odun kokularının karışımından oluşan havayı derin derin içime çektim; kalabalığın ortak sıcaklığı bir kadın teninin sıcaklığı gibi değişiyordu yüzüm. Kravatımı düzelterip kendimi ipek kravatlar, yüksek topuklar, çıplak omuzlar, ısıtılı saçlar, geniş şampanya kadehleri, havyarlı kanapeler denizine bıraktım, Sevda ve Berrin kıyıda kalmıştı. Kalabalık şöyle bir açılıp et yiyen bir Afrika çiçeği gibi içine aldı beni, kalabalığın bir parçası oldum.

Politikacılar, işadamları, bankacılar, tanınmış gazetecilerden oluşmuş başarılı ve zengin insanlar grubunun hemen hepsini tanıyordum; yanlarında başarılarının bir madalyası gibi güzel karılarını taşıyorlardı. Tertemiz, bakımlı, şık ve özenliydi. Bir yamyam gibi teker teker hepsini yemek geliyordu insanın içinden, iştah açıcı gözüküyorlardı. Yeni karşılaşanlar el sıkışıp öpüşüp bir grup oluşturuyorlar, sonra o gruplardan kopup başkalarıyla yeni gruplar yapıyorlardı. Oluşup bozulan sonra yeniden oluşan bir gruplar zinciri içinde herkes kayna-

şıyordu. Kahkahalar içinde ülkenin nasıl battığını konuşuyorduk. Başbakan herkesin ortak alay konusuydu, ülke batıyordu, ama batan biz değildik ve gündüzleri ciddi yüzlerle birşeyler söyleyip geceleyin bir araya gelince içinde bulunduğumuz ülkenin batışıyla dalga geçiyorduk. Kahkahalarımız bu felaketin sorumluluğuyla aramıza bir duvar örüyor, sorumluluğun ağır yükünden bizi kurtarıyordu. Ülkeyi batıranlar ve batanlar başkalarıydı, biz gülenlerdendik.

Öfkeli bir kadın kolumu tuttu, gözlerinin çıkmak çıkmak ateşi epeyce içtiğini gösteriyordu.

- Aptal bunlar, dedi.
- Hiç sanmıyorum, dedim.
- Sen de aptalsın öyleyse.
- Bu fikrinize de pek katılmıyorum.
- Kim aptal öyleyse?
- Burada olmayanlar tabii.

Kadın yeniden "Aptal bunlar," deyip arkasını dönerek yürüdü, muhteşem kalçaları vardı, dar eteğinin içinde çalkalanırken insanda avuçlama arzusu uyandırıyor-du, kadının kalçalarını daha önce görseydim, 'herkesin aptal' olduğu fikrini hemen onaylardım; böyle kalçaları olan birisiyle aynı fikirde olmamak gerçekten aptallıktı çünkü.

Bir gazete yöneticisi, beni görünce, "Yakında patlayacak bu işin bombası," dedi, hangi işin bombasının patlayacağını anlamadım, ama "Patlaması gerek," deyip geçtim. Her gün birşeylerin bombası patlıyordu zaten, ülke şok açıklamalarla sarsılıyordu, ama kimsenin artık şok açıklamalara ve bombalara aldıracağı yoktu, ben de aldırmıyordum. Berrin'i buraya getirseydim ne yapardı, ne düşünürdü, diye merak ediyordum. Aniden Berrin'i özledim, onun durgun sesini duymak istedim, ertesi gün Burç'la buluşacağını hatırladım, içim kasıldı.

Arkadaşım kalabalığın ötesinden bana el sallıyordu, ben de ona el salladım, ama kalabalığı yarıp yanıma gelememi. Garsonlar tepsilerle yiyecek doluşturıyorlardı. Biraz sonra bir kapı açıldı ve arka tarafta hazırlanmış uzun sofra gözüktü, kalabalık birden sofraya doğru aktı. Yan yana büyük kayık tabaklar dizilmişti, nohutlu paça, etli pilav, mantı, çiğ köfte, salçalı tavuk kanadı, minik lahmacunlar, çoban salataları yan yana dizilmişti, modaya uygun olarak eski Türk yemekleri yeniyordu. Herkes tabağına yemeğini doldurup yeniden salona dönüp ayakta yiyordu. Hem yemekleri yiyor, hem de iç çekerek yemekleri övüyorduk. "Nohutlu paçadan mutlaka yemelisin." "Etli pilav al," sözleri duyuluyordu, kenarda bir duvara dayanıp yemeğimi yemeye başladım. Arkadaşım geldi yanıma.

– Yemekler harika, dedim.

– Söyleyeyim bir tabak daha getirsinler.

– Yoo, bir tabak yeter... Ne yapıyorsun?

– Batıyorum.

Birden anlayamadım.

– Nasıl batıyorsun?

– Bayağı, gemi gibi batıyorum.

Yüzüne baktım.

– Sarhoş musun?

– Evet, ama ayık da olsam fark etmez, içmesem de batıyorum.

– Ne oldu, işlerin harika gidiyordu.

– Dolar birden iki misline çıkıp faizler de patlayınca her şey allak bullak oldu.

– Ne yapacaksın peki?

– Çocukları Fransa'ya gönderdim karımla birlikte, ben de yakında gideceğim, her şeyi satıyorum, borçlarımı ödeyebildiğim kadar ödeyeceğim, ödeyemediklerim de artık kusuruma bakmasın... Biraz arkamdan söverler biraz da dolandırıcı derler, sonra da unutulur.

Üzüldüğümü görünce beni avutmaya çalıştı:

– Üzülme, dedi, kendimi idare edecek param var nasıl olsa... İyi ki babam yaşamıyor, o böyle bir şeye dayanamazdı, namusa çok önem verirdi. Geldiğin iyi oldu, seni gördüğüme sevindim... Bizim kafeteryada Porto Rikolu fıkırdak bir garson karı vardı, hatırlıyor musun, hani hep sizin de memeleriniz olsa karılara harcadığınız paralar cebinizde kalırdı diye bizle dalga geçerdi, o bir keresinde bana, ben fakirim demişti, onun için bir gün fakir olur muyum diye korkmam, ben bunu çok düşündüm, çünkü her zengin gibi ben de gençken bir gün fakir olursam diye çok korkardım. Sonra buldum, ben zenginim onun için bir gün fakir olursam diye korkmama gerek yok, çünkü zenginler hiçbir zaman fakir olmaz, ben battıktan sonra da senden daha zengin olacağım... Onun için sakın benim için üzülme gibi bir dangalaklık yapma, senin bana üzülmeni haddini bilmemek olarak görürüm.

Güldüm.

– Paraya ihtiyacın olursa ara beni, dedim.

– Yeni kitap yazıyor musun?

– Hayır.

– Sen de battın desene... Niye yazmıyorsun?

– Canım istemiyor.

O sırada birileri gelip onu kolundan tutarak bir başka gruba götürdüler, uzaklaşırken bana seslendi:

– Bir gün buluşup başbaşa yemek yiyelim.

Kalabalığın içinden yavaşça sıyrılıp çıktım, dışarısoğuktu, yağmur çiseliyordu, bir felaket kokusu duymuştum arkadaşım ile konuşurken; konuştuğumuzun ötesinde bir felaket olacakmış gibi hissetmişim.

Bütün bu kalabalığa rağmen, bir gençlik arkadaşını görmek için üşenmemiş, onca işinin derdinin arasında beni arayıp gelmem için ısrar etmişti.

Daha sonraları, birbirlerini bir daha hiç görmeyecek insanların garip bir önseziyle bir dosta veda etmek için, kendilerinin bile farkında olmadıkları bir çaba gösterdiklerini anlayacaktım.

Dostum da bana veda etmek istemişti, üstelik belki de o akşam bunu bilmiyordu.

Ben de bu sahneyi bir daha yaşayacaktım.

Bu gerçeği de o sırada ben bilmiyordum.

XI

Burç'la ne yaptıklarını hiç sormadım Berrin'e. Her gün birkaç kez konuşuyorduk, söylediği her şeye gerçekdışı bir anlam katan durgun ve derin sesiyle, "Sana çok kötü tutuldum," diyordu bana.

Bu konuşmalar sırasında iki şey birden oldu. Hiç bir zaman fakir olmayacağını söyleyen arkadaşımın cesedinin bir sabah denizden çıkarıldığını bildiren haberlerle, nasıl çıktığını, önce kimin söylediğini bir türlü hatırlayamadığım evlilik lafı aynı günlerde girdi hayatıma. Evlilik konuşmaları bir şaka gibi başladı önce, böyle bir şeyin olanaksızlığından, bunun gerçekleşmesi halinde insanların göstereceği şaşkınlığın büyüklüğünden söz etmek, bize iki kişilik bir hayal dünyasının içinde eğlenme olanağı veriyor, bütün kurallara aykırı bir işi yapmanın hayalini kurmak da bizi bir suçortaklığı içinde birbirimize yakınlaştırıyordu.

Sevda'yla ilişkilerimin karmakarışık olması, Berrin'le görüşmediğimiz sıralarda çektiğim acı, pavyonda bıçaklandığını gördüğüm genç kızın aklımın gerilerinde hep Berrin'le özdeşleşmesi, arkadaşımın, beni tahminimden daha fazla yaralayan ölümü, bana, içine saklanabileceğim bir hayal dünyasının kapılarından istekle geçmemin yollarını açıyordu. Evlilikten konuşurken bütün bu dertlerden kurtulup başka bir dünyaya geçiyordum. Ayrıca, herkesin karşı çıkacağını tahmin ettiğim bir şeyi yapmayı düşünmek, beni yapayalnız bırakan

bir dünyadan intikam almak, onların kurallarını öldüren bir cinayet işlemek gibi heyecanlı gözüküyordu bana.

Bütün ayrıntıları, ayaklanmış bir köle ordusunun komutanları gibi ayaklamanın tadını çıkarta çıkarta tek tek konuşuyorduk; babası ne diyecekti, ben babasına ne diyecektim, babası benle konuştuktan sonra eve gidince annesine ne anlatacaktı, Berrin'e ne diyeceklerdi, arkadaşları nasıl şaşıracaktı, evlerine ilk gittiğimde ne olacaktı; lafı birbirimizin ağzından kaparak, birimizin eksik bıraktığını öbürümüz tamamlayarak bunlardan söz ediyor ve çok gülüyorduk.

Ama bana "Gel" demiyor, kendisi de gelmiyordu.

Sevda ise o günden sonra çok değişmişti, telefonlaşıyorduk, ama çok soğuktu, buluşmak istediğimde işi olduğunu söylüyordu. Arada işe gidip her gün biraz daha fazla ürkerek cinayetleri dosyalıyor, notlar alıyor, öldürülen ve öldürülecek insanları düşünüyor, bazen kendimi katilin bazen de maktulün yerine koyuyor, kimse'nin farkına varmadığı kanla dolu saatler yaşıyordum.

Cinayetler hayat gibi kesintisiz sürüyordu, bazen Platon'un söylediklerini düşünüp onun felsefesini cinayetlere uyguluyordum: Gördüğümüz bütün cinayetler mutlak bir cinayetin gölgeli, belirsiz ve değişen görüntüleri idi; mutlak ve mükemmel cinayet bizim ruhumuzdaydı; yaşananlar yalnızca o mükemmel cinayetin yansımalarıydı. O mükemmel cinayetin ruhumuzun neresinde saklı olduğunu merak ediyordum, bence yazının ve aşkın tam yanında saklıydı. Dosyaladığım her cinayet ruhumuzdaki o mutlak ve mükemmel cinayetten biraz daha ürkerek yaşamama, herkesin, özellikle de Berrin'in her an ölebileceğine inanarak korkulara kapılmama yol açıyordu.

Öğleden sonraları Berrin'in telefonlarını beklemek için istekle eve koşuyordum, onun telefonlarını bekler-

ken kendi kitabımı karıştırıp Berrin'le ilgili ipuçları arıyordum, içim huzursuzdu, hem hayatın bütününde, hem de Berrin'le ilişkilerimizde yerine oturmayan bir şey vardı, onun ne olduğunu bulamıyordum.

Kendi yazdığım kitabı okurken, hayatımda ilk kez bir romanın satırlarının altını çizip notlar alıyordum, bir paragraf çok ilgimi çekmişti.

'Hiçbir zaman, çok sevdiğim, çilginca aşklar yaşadığım zamanlar da dahil, sevginin, bütün içimi doldurduğunu hissedemedim, parçalardan oluşan bilmece gibi hep bir parça eksik kaldı; aslında benim bütün aşk maceralarımı o kayıp parçanın aranışıyla geçti ve hiçbir zaman da o parçayı bulamadım; bütün erkekler benim için o kayıp parça olabilir diye baktım, ama artık o kayıp parçayı erkeklerde bulamayacağımı kabul ediyorum, o parça yok ve bu bilmece ben ölene dek eksik kalacak, aşklarımı hep eksik yaşayacağım.'

Berrin'de de böyle bir eksik parça olduğu için mi, çok müthiş olacağını düşündüğüm bir aşk macerası böyle topallayarak yürüyordu. Niye böyle bir şey yazmışım? Bütün kadınlarda böyle eksik bir parça mı vardı? Hayır. Sevda aşkını bütünüyle yaşayan bir kadındı, benden umudunu kesene kadar da aşkını bütün ruhunu ve hayatını doldurarak yaşamıştı. Peki ben bu eksik parçayı nasıl hissetmişim, hangi kadınların bana armağanıydı böyle bir anlatım? Günlerce o eksik parçayı düşündüm.

Berrin'deki eksik parçanın ne olduğunu bulmaya çalışıyordum.

Cinayetlerle, kitapla, Berrin'le ve kendimle öyle çok uğraşıyordum ki, yavaş yavaş her şey kendi gerçekliğinden kopmaya başlamıştı. Gerçeğin çizgisi sürekli yer değiştiriyordu ve ben nerede duracağımı saptayamıyordum.

Belleğimdeki Berrin'in her an değişen yüz çizgilerinin belirsizliği sanki genişleyip her şeyi içine alarak hayatı ve ölümü belirsizleştiriyordu. Hayat, çizgileri tam olarak gözümün önüne bir türlü gelmeyen bir yüzle birlikte hep kımıldanan, değişen, benim düşüncelerimle ve hayallerimle kendi içinde sürekli yer değiştiren, ele geçirilemez bir belirsizliğe yuvarlanıyordu; en açık gerçekler bile benim için bir sır, bir esrara dönüşüyordu, sürekli olarak yanıtını bilmediğim sorular keşfediyordum ve Berrin sorulara bayılıyordu.

– Ben hep kendimle ilgili sorular sorarım, diyordu, benimle ilgili yeni sorular bulduğun sürece severim seni.

Ona sorular soruyordum, "Bu iyi bir soru," diyordu, sonra ertesi gün, "Düşündüm, o kadar iyi bir soru değildi," diyordu, ama yanıtları bulamıyorduk.

– Yanıtları bulabilmek için genel sorular sorma, diyordu, kesin sorular sorarsan yanıtlarını verebilirim.

– Burç hakkında ne hissediyorsun?

– Onu özlüyorum, onsuz yaşayabileceğimi düşünmüyorum, o olmadan ayakta duramam, bütün her şeyi ondan öğrendim.

– Benim hakkımda ne düşünüyorsun?

– Seni seviyorum, ama sana güvenmiyorum.

– Niye güvenmiyorsun?

– Bilmiyorum, ama güvenmiyorum.

Yanıtlar belirsizliği daha da arttırıyordu.

– Sence Zübeyde'deki eksik parça nedir?

– Bunun yanıtını sen bilmelisin, sen yazdın onu.

Yanıtı bilmiyordum.

Sonra o bana soruyordu:

– Zübeyde kim?

Onu da bilmiyordum.

Her yerde bir şifre, bir sır, bir belirsizlik gördüğüm o günlerde arkadaşımın ani ölümü de, dünyadan kopuk

bir şekilde çalkalanıp duran ruhumdaki sarsıntıları derinleştirmiş, her şeyi, arkasındaki gerçek anlamı saklayan bir sır olarak görme eğilimimi arttırmıştı.

Benim ölen ilk çocukluk arkadaşım o ve ölümü birden hayatıma ciddi bir gerçek olarak sokmuştu. Çocukluğumdan beri ölümden hiç korkmamıştım, hatta gizliden gizliye onu bir kurtarıcı olarak gördüğümü bugün fark edebiliyordum, ama arkadaşım ölünce artık ölümün doğal menzili içinde dolaşmaya başladığımı fark etmiştim. Ölümden gene korkmuyordum, ama hayatı yeterince ve doğru şekilde yaşayamamak kaygısı büyümüştü.

O sıralarda bir gün konuşmanın ortasında Berrin çocuksu bir sesle sormuştu:

— Benimle gerçekten evlenir misin?

Gülmüştüm.

— Tabii.

— Ben ciddiylim.

— Ben de...

Ardından çoktandır beklediğim soruyu sordu:

— Ne zaman geleceksin buraya?

— Ne zaman istersen.

— Yarın olur mu?

— Olur.

Ertesi sabah, uçağın güven ve özgürlük duygusu veren uğultusu içinde, kabinin taze oksijen, parfüm ve kahve kokusunu koklayarak uçarken içimdeki baskılar, tedirginlikler bulutlarla birlikte altımdan akıyordu. Uçmak beni rahatlatıyordu, ama bu rahatlığın gerisinde kentten ayrıldığımı Sevda'ya haber vermemenin sıkıntısı tüylü bir hayvan gibi kimıldanıp duruyordu. Sevda'ya bir türlü başka bir kadının varlığından söz edemiyordum, o başka bir erkekle birlikte olduğu halde ben ona bazı gerçekleri açıklayamıyordum, onun üzüleceğini biliyordum ve üzülmesini taşıyamayacaktım.

Otele iner inmez Sevda'yı arayıp bir konferans için kentten ayrılmak zorunda kaldığımı söylemeye karar verdim.

Otel odası, kimliksiz ve kişiliksiz temizliği, insana yalnızlık duygusu veren soğuk perdeleriyle her zaman olduğu gibi beni huzursuz etmişti. Otel odalarına yalnız başıma her girdiğimde kapıldığım anlık paniklerden birine kapıldım, hemen tanıdık, güven veren bir ses duymalıyım. Sevda'yı aradım.

— Neredesin sen?

— Bir konferans için buraya geldim, iki gün kalıp döneceğim.

Kırgın bir ses duyuldu:

— İyi.

Sonra sesine bir şımarıklık yayıldı.

— Beni mutlaka ara, bak aramazsan çok kötü olur.

— Akşama ararım.

— Ne zaman döneceğin dedin?

— Yarın döneceğim.

Telefonu kapatıp Berrin'in telefonunu beklemeye başladım. Duvarda bir Chagall reproduksiyonu asılıydı. Odadaki lambaları yaktım, odanın soğuk görüntüsünü biraz yumuşatmaya çalışıyordum. Bir gün önce o odada yaşananlardan geride hiçbir iz kalmamıştı, benden de geriye yarın bu odada hiçbir iz kalmayacaktı. En büyük günahların işlendiği bu otel odalarında o günahların izlerini ortadan kaldırmak için büyük bir çaba seziliyordu; her şey mükemmel ve düzenliydi. Odayı incelerken telefon çaldı. Berrin aşağıdaydı, odanın numarasını söyledim. Biraz sonra kapı çalındı.

Açtım. Karşımda Berrin duruyordu. Her zamanki gibi şaşkınlıkla ve dehşetle baktım ona, uğruna haftalardır acı çektiğim, âşık olduğum, özlediğim, telefondaki bir sesin çevresinde, bir kuşun yuva yapması gibi her heceyle ilmek ilmek oluşturduğum kadın kapının önün-

de duran bu küçük kız değildi, bu kızı tanıımıyordum, yüzü yabancıydı. Ben ona dehşetle bakarken onun sinirli sesini duydum:

– Biraz daha beni burada beklet de bütün otel beni görsün.

Tatminsiz ve sinirli kadın sesi beni çocukluğumdan beri korkutur, böyle bir ses duyduğumda hep kendimi sığıntı gibi, bulunduğu eve yabancı küçük bir çocuk gibi hissedirim. Telaşla kenara çekilip içeri girmesini bekledikten sonra kapıyı kapattım. Ben kapıyı kapatır kapalmaz, sanki biraz önceki sinirli, neredeyse düşmanca sesi çıkaran o değilmiş gibi boynuma sarılıp dudaklarımdan öpmeye başladı. Yavaşça ittim onu, sonra elinden tutup içerideki koltuklara getirdim.

– Geç karşıma otur.

– Niye.

– Sana alışmaya çalışıyorum.

Karşımda oturan kız hemen hemen hiç tanımadığım biriydi. Yüzü belleğimin derinliklerinde dolaşan kadın yüzlerinden hiçbirine hatta kendi yüzüne bile benzemiyordu; saçlarını topuz yapmış, olduğundan daha büyük görünmeye çalışan küçük bir kızdı. Âşık olduğum, sesini duymadan yaşayamayacağımı düşündüğüm kadına hiç benzemiyordu, bir bacağına koltuğun kenarından aşırılmış, ellerini bacaklarının arasına koymuş, dikkatle yüzüme bakıyordu. Büyük bir savaştan sonra ıssız bir istasyonda karşılaşmış, birbirlerini eski tanıdıklarına benzeten iki insan gibi hem garip bir yakınlık, hem de yabancılik duyarak birbirimize bakıyorduk.

Berrin sanki içgüdüsel bir dürtüyle kalktı, soyunmaya başladı, o kadar çabuk soyundu ki gene şaşırdım, iri memeleri, yuvarlak ve genç karnı, kasığının kenarındaki siyah su damlası gibi duran lekesi, katranlı bir parlaklıkla parlayan siyah tüyleriyle bedeni, yüzünden daha tanıdıktı. Yatağa girdi.

– Gel bana burada alış.

Soyunmaya başladım. Ağır ağır soyunuyordum.

– Daha hızlı soyun, dedi.

Daha hızlı soyunmaya başladım. Emirler veriyor, beni yönetiyordu, bir türlü belleğime yerleştiremediğim yüzünün belirsizliği ve değişkenliği beni sürekli şaşırtıyor, kendimden kuşkuya düşmeme neden oluyor, belleğimden, bilgilerimden, deneyimlerimden, geçmişimden, beni ben yapan her şeyden uzaklaştırıyor, bilmediği bir diyarda hiç ummadığı bir anda yapayalnız, çaresiz kalmış bir adam gibi bana emirler verecek, yönetecek birini aramama neden oluyordu. Her dediğini hiç düşünmeden, itiraz etmeden yapıyordum.

Daha sonraları düşününce, ona duyduğum aşkın, bir türlü yakalanamayan bir yüzün peşinden koşmak olduğunu fark etmiştim, zaman zaman kâbusa dönüşen bir rüyada, rüzgârlarla uçuşan, her an şekil değiştiren bir şeyin peşinden gidiyordum ve ona hiç yaklaşıyorlardım, yakaladığımı sandığım anda yeniden değişip elimden kaçıyordu. Her seferinde, çizgi üstüne çizgi koyarak bir bina yapar gibi onun yüzünü yeniden yapmaya çalışıyordum, ama o, bir kaş kaldırması, bir gülümseme, bir baş çevirmesiyle yüzünün bütün ifadesini, şeklini, yapısını değiştiriyor, benim yaptığım binayı çökertiyordu.

Soyunup ben de yatağa girdim, yorganı başımıza çektim, yatağın içi kapkaranlık oldu, o karanlıkta bütün bedenini okşayıp öpmeye başladım, dokunduklarımı tanıyordum, memelerini, biraz kalınca belini, kalçalarını, bacaklarını biliyordum, bir kör gibi ona dokunup bana yakınlığını yeniden hissediyordum. Yüzünü görmediğim zaman sanki ona daha yakındım, teninin sıcaklığını ve dokunuşunu hatırlıyordum. Önce öpücüklerle ve küçük dokunuşlarla hızlı başlayan, sonra ağır ağır derinleşen ve içimize yerleşen bir sevmeye

daldık. Sevişirken, kollarından tutup bastırarak, "Sen kaç yaşındasın?" diye bağırđıđımı fark ettim.

İnleyerek, "Yirmi yaşındayım," diye karşılık verdi.

– Kaç yaşındasın?

Aynı inilti, neredeyse çocuksu sesi duydum:

– Yirmi yaşındayım.

Bu yanıt beni zevkten ve heyecandan çıldırttı, o âna kadar onun gençliğinden hiç hoşlanmadığımı sanırken birden bundan inanılmaz bir zevk aldığımı fark ettim, gençliği ve teslim olmuş çaresiz çocuk sesi beni dayanılmaz şekilde kıskırtıp azgınlılaştırıyordu.

Erken bir kış akşanı, odanın kalın pencerelerinden içeri sızan ezan sesleriyle birlikte bastırırken acıktığımızı fark edip yemek, ısmarlamaya karar verdik, yemek listesindeki bütün yemekleri ezbere biliyor, oteldeki yemeklerden hangisinin iyi, hangisinin kötü olduğunu bana söylüyordu. Ona soğan çorbası, körili tavuk, somon füme, yeşil salata ve profiterol, bana da bir bonfile ısmarladık. Yemekler gelince, eski Romalı senatörler gibi çarşafıya sarınıp yatağın üzerine oturduk, tepsiyi aramıza yerleştirdik, çarşafın altından çıplak bacakları çıkıyor, bazen kıpırdayınca, aralanan çarşaftan tüyleri gözüküyordu, arkasına yastıkları yerleştirmişti. Yemeklere küçük bir fil gibi saldırdı yeniden, çorbasını ve körili tavuğunu bitirdikten sonra somon fümeyi çekti önüne, çatalına somonlardan bir dilim aldıktan sonra, beni eliyle yavaşça iterek yatağın üstüne yatırdı, üstümdeki çarşafı açtı, ince somon dilimini karnıma doydı, somon diliminin içine kıyılmış yeşilliklerden, rendelenmiş havuçtan yerleştirip üzerine kaparıleri serpiştirdi, bol limon, tuz ve karabiber ekip somon dilimini kıvrarak dürüm haline getirdi, onu çatalıyla alıp yarısını ısırıp öbür yarısını da benim ağızıma verdi, karnımda somon diliminin ıslaklığı kaldı, ağır ağır çiğneyip somonun ta-

dını çıkartarak iki dilimi yedik, sonra tabaktaki bütün somonları da aynı yöntemle bitirdik.

Tatlısını yemeden önce çarşafıyla ayağa kalktı.

— Şöyle açık, dekolte bir gelinlik giymeme izin verecek misin?

Güldüm.

— Tabii.

— Bak sana göstereyim nasıl bir gelinlik istiyorum.

Çarşafı meme uçlarının hemen üstünden bağlayıp şöyle bir baktı.

— Böyle olabilir, ama muhakkak mini etek olacak.

Sonra çarşafı boynuna kadar çekip boynundan bağladı.

— Bir de böyle olabilir, önü kapalı, ama arkası kalçalarım kadar açık olacak... Hangisi iyi sence?

— İkisi de iyi, ikisi de davetlileri zevkten çıldırtır.

— Galiba arkası açık olanı istiyorum, önden bakınca bir hanımefendi gibi, arkadan bakınca orospu gibi...

— Baban ne diyecek peki böyle bir gelinlik giymene?

— Kocam varken ne diyebilir? Sen benim kocam olacaksın, bana yalnızca sen karışabilirsin.

Babasının artık kendine karışamayacağını söyleyen sesinde titreşen, neredeyse vahşi bir hoşnutluk vardı. Babası benim babama benzeyen bir adamı anlattıklarından anladığını kadarıyla, kızını hiç öpmemişti, hep uzak ve mesafeli durmuştu, erkek akrabaların arasında kendini hep önemsiz gibi görmüş, kendisini hep babasına kanıtlamak istemişti.

— Sen babandan kurtulmak için mi benimle evlenmek istiyorsun?

Sesi o durgun ve ağırbaşlı tonuna büründü yeniden.

— Birisinden kurtulmak için bir başkasına kaçmanın budalalık olduğunu biliyorum, böyle bir şey yapmam.

Birkaç hafta önce telefonda konuşurken bana, "Niye ben hep kendimden büyük adamlara ilgi duyuyorum?" diye sormuştu, ben de "Şu klasik baba kompleksinden olabilir," demiştim, o zaman da aynı ağırbaşlı sesle, "Hayır," demişti, "öyle olmadığını biliyorum, başka bir nedeni olmalı."

O konuşmayı hatırlayınca birden başka bir fikir geldi aklıma.

— Acaba, seni babanla akrabaların karşısında daha saygıdeğer bir hale getirecek diye mi daha yaşlı erkeklerle birlikte oluyorsun, bu olabilir mi?

Biraz düşündü.

— Bu olabilir, ama tam emin değilim, bunu düşünmeliyim.

Sonra birden sordu:

— Beni ne zaman isteyeceksin?

— Ne diyeceğim babana?

— Onu seviyorum dersin.

— Benim genç kızlara düşkün bir manyak olduğumu düşünür.

Babasına ne demem gerektiğini konuştuk bir süre, babasını ikna etmek için ne söylememiz gerektiğini bulamadık, sonunda sıkıldı, aynı soğukkanlı sesle sorunu çözdü.

— Vermezse beni kaçırsın.

— Ama ailen üzülür. Onlar üzülünce sen de üzülürsün, mutlu olamayız.

— Yani sence bu iş olmayacak mı?

Çok üzüldüğünü görünce yatıştırdım.

— Olur, ama düşünüp en iyi yöntemi bulmalıyız.

Sonra yeniden seviştik, bir ara saatine bakınca çok geciktiğini fark edip hızla giyindi.

— Yarın da burada kalsana.

— Yarın dönmem gerek canım.

— Peki... Ben sabah erkenden gelirim.

O gittikten sonra odaya baktım, kenara çekilmiş sehpa, üstünde kirli tabakları, dağılmış ekmek kırıntılarıyla yemek tepsi, yere düşüp dertop olmuş battaniye ve yatağın tam ortasında buruşuk bir tepe gibi duran beyaz çarşaf, kapalı perdeleriyle hüznü, yalnız ve soğuk bir hali vardı, bana biraz önce olanları ve orada yalnız olduğumu hatırlatıyordu.

Hemen telefon edip bir kat görevlisi çağırdım, 'esmer, otuz yaşlarında bir kadın görevli geldi, odayı alışkın bir çabuklukla toplamaya başladı, tepsiyi dışarı çıkarttı, sehpayı ve koltukları düzeltti, sonra da yatağı toplamaya başladı, kadın çalışırken ben de ona bakıyordum, birbirimizi tanımıyorduk, ama bir otel odasında yalnızdık, kadın yatağın üzerine eğilip kalktıkça etekleri geriliyor, kalçaları ortaya çıkıyordu. Yatağı topladıktan sonra yastıkların üzerine birer çikolata bıraktı, sonra bana baktı bir çikolata da yatağın başucundaki komodinin üzerine koydu, bu, on dakikalık gizli ve sessiz birlikteliğin, paylaşılan saklı bir heyecanın küçük bir armağanıydı bana. Ayağa kalkıp kadının yanına gittim, yüklüce bir bahşış verdim ona, birbirimize bakıp gülmüştük. Kadın çıktıktan sonra pencereleri açtım, sevişmenin o günahkâr kokusunun odadan çıkmasını istiyordum, yalnız başıma solumak istediğim bir koku degildi bu. Kentin kömür kokulu serinliği doldurdu odayı biraz sonra üşüyüp kapattım pencereleri, yeniden, kim-sesiz, kimliksiz taze bir oda olmuş, büyümlü bir deniz gibi bütün izleri silip götürmüştü.

Dışarı çıkmak istemiyordum, yatağın üzerine oturup televizyonu açtım. Haberler başlamıştı. Uzun uzun ölüm listeleri okuyorlardı, Batman'da üç kişi sokak ortasında beyinlerine birer kurşun sıkılarak öldürölmüş, katilleri daha önce aynı kentte öldürölen bin kişinin katili gibi kalabalığın gözleri önünde kaybolup gitmişti, bir daha da asla bulunmayacağını haberi okuyan spiker

de haberi dinleyenler de biliyordu. Dağlarda bir asker grubu pusuya düşürülmüş on iki er vurulmuştu; bir başka bölgede askerlerle silahlı çatışmaya giren on altı Kürt militan 'uzun namlulu silahlarıyla ölü olarak ele geçirilmişti'. Hükümet terörün kökünün önümüzdeki bahara kadar kazınacağını açıklamıştı. Ankara'da memurlar yürümüş ve polislerden dayak yemişlerdi. Bolu yolundaki bir trafik kazasında bir yolcu otobüsü uçuruma devrilmiş yirmi altı kişi ölmüş, on yedi kişi yaralanmıştı. Bütün kanalları dolaşıyordum, hepsinde aynı ölüm haberleri veriliyordu, dağlarda vurulan gençlerin yan yana uzatılmış, çaputlar içindeki cesetleri, uçurumdan uçup yanan otobüsün duman rüten enkazı, polislerin dövdüğü memurlar hep aynı görüntülerle her kanalda bir kere daha karşıma çıkıyordu.

Yorgun bir bedenim, saatler süren bir sevişme maratonu sırasında dünyadan kopup her şeyin güzel olduğuna inanarak bütün zırhlarından arınıp çırilçıplak kalmış bir ruhun, hayatın gerçekleriyle birden karşı karşıya geldiği o on beş dakika içinde garip bir ürküntüye kapıldım, neden yaptığımı bilmeden kalkıp kapıyı kilitledim, korkmuştum.

Kanalları hızlı hızlı değiştirirken, kimsenin seyretmediği devlet kanallarından birinde hayvanlarla ilgili bir belgesel buldum, maymunları anlatıyordu, kabileler halinde mutlu bir yaşam sürüyorlar, ağaçlara çıkıyorlar, kabile şefinden ve kabilenin yaşlılarından gizlenerek ağaçların arkasında hızlı hızlı sevişip durup çevreyi dinliyorlar, sonra hızlı bir aşk daha yapıyorlardı. Şef, kabiledeki dişilerin kendisinden habersiz sevişmesine kızıyordu, bazen de başka maymun kabileleriyle kavga ediyorlar, sonra çığlık çığlığa ağaçlara tırmanıp daldan dala atlayarak, buldukları yaprakları ve meyveleri yiyorlardı. Maymunları seyretmek beni rahatlatmıştı, bizden daha akıllı ve mutlu görünüyorlardı. Kendime sandviç-

ler ısmarladım, haberler bittikten sonra bir aşk filmi, sonra da yabancı kanallardan birinde bir seks filmi izledim, sonra yatağın içine girip sık sık uyandığım bir uykuya daldım.

Kapıya vurulan darbelerin sesiyle uyandım, delikten baktığımda boş koridorda başında siyah beresiyle Berrin duruyordu. Kapıyı açtım. "Saat kaç?" dedim. "Yedi buçuk," deyip geçti yanımdan, hızla soyunmaya başladı, sanki etinin içinde dolaşan bir sıkıntı rüzgârının serinliğini hissettim, bunu nasıl hissettiğimi anlatamam, ama hissettim bunu, çırlıçıplak yatağa girince ben de yanına uzanıp ona sarıldım, arkasını dönmüştü.

– Bir şey mi oldu? dedim.

Karşılık vermedi.

O gün gideceğim için üzüldüğünü düşündüm.

– Üzülme, dedim, gene geleceğim, hem böyle ayrılıklara alışkın da olmalıyız, her ayrılıkta üzülmemek gerek.

Gene yanıt vermedi, bir süre sessizce yattıktan sonra o durgun sesiyle konuştu:

– Bu sabah evden çıkarken Burç'u özledim birden, dedi, onun tenini özledim.

İki elimle beline sarılıp bedenini bedenime yapıştırdım.

– Nasılsa görürsün onu.

Beş dakika sonra sevişmeye başlamıştık. Biraz önce bir başka erkeği özlediğini söyleyen o değildi sanki, dışarıdakiler unutulmuştu gene. Birbirimizin sıcaklığıyla kendimizden başka her şeyi eritip yok etmiştik. Birbirimize alışıyorduk, daha yavaş ve daha derin sevişiyorduk. Acele etmemeyi öğreniyordu, ağır ağır yapılan küçük hareketlerle hazları biriktirip büyütmeyi, bir saatli bomba gibi bir zaman sonra patlaması için kendi bedenini ve benim bedenimi kurmayı öğreniyordu, hazları

biriktiriyor, biriktiriyor sonra ıglıklarla infilak ediyor-
duk.

Öğlene doğru çok acıkmıştık. Ismarladığımız kah-
valtıları büyük bir keyifle yerken ona bir gece önce sey-
rettiğim maymunları anlattım, nasıl şeften saklanarak
gizli gizli seviştiklerini. O da ciddi ciddi sorular soru-
yordu. Şef neden dişilerin sevişmesine kızıyordu, yaka-
larsa ne yapıyordu, nasıl sevişiyorlardı, yalnızca erkek-
lerle dişiler mi sevişiyordu, yaşlı maymunlar da seviş-
iyorlar mıydı.

Sonra laf nereden geldi bilmiyorum, belki de bir
gün önce izlediğim o haberlerdeki ölüm görüntülerin-
den etkilendiğimden, yıllarca önce özellikle solcuların
arasında dilden dile dolaşan gerçek bir hikâye anlattım
ona. Ama ona anlattığım korkunç hikâyeden daha deh-
şet verici olanı, onun bu hikâyeye göstereceği tepkiydi.
O belki o hikâyeyi unuttu –kendisiyle ilgili olmayan
konularda belleği çok zayıftı– ama ben onun tepkisini,
söylediklerini hiçbir zaman unutmadım, söyledikleri
içime kazındı. Onda, benim hiçbir zaman ulaşamayaca-
ğım, anlayamayacağım birşeyler olduğunu o gün kesin
bir şekilde anladım.

Askeri darbeden sonra işkenceleriyle ünlenen doğu
hapisanelerinden birinde, mahkûmların önemli bir kıs-
mının aileleriyle ve yakınlarıyla görüşmeleri yasaklan-
mıştı. Kalın taş duvarlı karanlık hücrelerde çırılçıplak
soyulup köpeklerin saldırısına bırakıyorlar ya da diz
boyu pisliklerin içine çırılçıplak atılıp üstlerine buz gibi
sular dökülüyordu. Filistin askısı, falaka, boğazına su
doldurmak sıradan işkencelerdi, ya kendileri işkence gö-
rüyor ya da işkencedeki bir arkadaşlarının ıglıklarını
dinleyerek biraz sonra kendi başlarına gelecekleri düşü-
nüyorlardı. Kalabalık ve karanlık koğuşlarda yaralı be-
denlerinin sancılılarıyla inleyerek işkenceyi bekleyen
mahkûmlardan biri, çektiği acılara dayanamaz bir hale

gelerek, yavaş yavaş gerçeklerle ilişkisini koparmaya başlamıştı.

Hep aynı şeyi tekrarlıyordu.

— Biz öldük, biz hepimiz ölüyüz, burası öteki dünya.

Arkadaşları ona ölü olmadıklarını, yaşadıklarını anlatmaya çalışıyorlardı. O da onlara soruyordu:

— Yaşıyorsak nerede öbür canlılar, niye bizden başka kimse yok? Hayır biz ölüyüz, biz öldük, ailelerimiz dünyada kaldı.

Arkadaşları hapisane idaresine başvurup bir doktor çağırılmasını istemişlerdi, ama doktor yoktu. Bunun üzerine ailesiyle görüşmesine izin verilmesini istemişlerdi, hapisane idaresi bunu da reddetmişti, ama içeridekilerin ısrarı ve mahkûmun gittikçe kötüleşmesi üzerine adamın ailesi hapisaneye çağırılmıştı.

Adam, müdürün odasında karısını ve çocuklarını görmüş, onlara sarılmış, onlarla öpüşüp konuşmuştu.

Koğuşa döndüğünde arkadaşları hep bir ağızdan konuşmaya başlamışlardı.

— Gördün mü, yaşıyoruz, bu dünyadayız.

Adam da sessizce başını sallamıştı.

— Evet yaşıyoruz, bu dünyadayız, ölmemiştiz, bütün bunlar bu dünyada oluyormuş.

Gerçeği kabul etmiş ve derin bir sessizliğe dalmıştı.

O akşam gardiyanlar mahkûmları işkenceye götürmek için koğuşa gelince adamın ölüsünü bulmuşlardı, zavallı gerçeğe dayanmamıştı.

Berrin bu hikâyeyi dinledikten sonra bir zaman düşündü.

— Belki de adam gerçekten ölüydü, dedi.

Şaşırdım.

— Adam nasıl ölü olsun, yalnızca işkenceye dayanmadığı için kendisinin ölü olduğuna, yaşadıklarının gerçek olmadığına inanmaya çalışıyordu.

Berrin gene aynı şeyi söyledi.

– Belki de, "biz ölüyüz" derken gerçekten ölüydü, neden olmasın.

Çok ciddiymi, "ben ölüyüm" diyen adamın gerçekten ölü olabileceğine inanıyordu. Görünen gerçeklerin dışında başka gerçekler olduğuna, öteki dünyaya, bilinmeyen birşeyler bulunduğuna inanmaya çok yatkındı, bazen onun gerçekle gerçekdışı arasındaki bir çizgide dolaştığını, zaman zaman gerçekdışına doğru kaydığını düşünüyordum.

Ona adamın ölü olmadığını anlatamadım, ölü olabileceğine inanmıştı, bu hali beni huzursuz ediyordu, onun da hapisanedeki mahkûm gibi bazen gerçeğin dışına kaçmaya hazır beklediğinden korkuyordum ve bu bana garip bir şekilde pavyonda öldürülüşünü gördüğüm o küçük kıızı hatırlayıp kaybetme korkusuyla ona daha fazla bağlanmama neden oluyordu. Onun ölmesinden ya da çıldırmasından korkuyordum ve bu korku onu daha çok ve daha hastalıklı bir şekilde sevmeme yol açıyordu.

Yüzüme baktığında gözleri dolmuştu, babasına yalvaran küçük bir kız gibiydi sesi.

– Bugün de burada kal.

Bir an kalmayı düşündüm, ama Sevda çok huzursuz olurdu ve onun huzursuzlanmasını istemiyordum.

– Gitmeliyim canım.

Bir şey söylemeden telefonun yanına gitti, bir numara çevirdi.

– Bin bir lütfen...

Biraz bekledi, sonra yeniden konuştu:

– Telefon açılmıyor mu?.. Peki Burcu için bir mesaj var mı?.. Yok mu?.. Peki, Burcu'nun aradığını söyler misiniz?

Burcu onun kod adıydı, herkesin bir kod adı olduğu gibi kendine de bir ad bulmuştu. Kimi aradığını tahmin etmiştim, ama aldırmadım.

Kahvaltıdan sonra giyindik. Banyoya gidip saçlarını taradı, sonra beni çağırdı.

— Gel, nasıl makyaj yaptığını seyret, kadınların nasıl makyaj yaptığını öğrenmelisiniz, hiçbir şey bilmiyorsunuz bu konularda.

Bütün erkekleri küçümseyen bir hali vardı, kadınları iyi tanıdığıma inandığı için gelip beni bulduğunu unutmamıştı. Bir şey söylemeden banyo kapısına dayanıp onu seyretmeye başladım. Mermerin üstüne koyduğu fermuarlı siyah çantasından kalemler, fırçalar, kutular çıkarıyordu; önce gözlerini boyadı, kirpiklerine rimel sürdü, kirpikleri uzadı, gözleri daha ışıdayıp büyüdü, bir fırçayla yanaklarına, alınına ve çenesine pembemsi bir toz sürdü, burnunun biçimi ortaya çıktı; sonra dudaklarının kenarlarını kalemle çizip içini parlak bir rujla doldurdu, o boyanırken sanki bir başka kadını yarattığını seyreliyordum, on yaş büyüyüp daha güzelleşmişti, parlak saçlarını arkasında toplamıştı.

Yanına gidip onu kendime çevirip sarıldım, büyük aynanın içinde kucak kucağaydık, eğilip dudaklarından öpmek istedim, şiddetle çekti başını.

— Hayır, rujumu bozacaksın.

Güldüm, aklıma Sevda gelmişti, aynı hareketi o da yapar, rujunu sürdükten sonra asla öpüşmez ve başını tıpkı Berrin'in yaptığı gibi hızla geriye atardı, rujunu sürdükten sonra öpüşmeye razı olması aramızın çok iyi olduğunu gösteren çok önemli bir işaretti. Kadınlar ve sevgiler değişse de birçok şeyi hep aynı şekilde yaşadığını düşündüm, çığlıklar atarak sevişirler, ağlarlar, ayrıl-mamak için yalvarırlar ve sonra rujlarını sürdükleri için öpüşmezlerdi.

— Sevda'yı görececek misin? dedi.

Sevda'yı ona anlatmıştım, bunu söylemezsem kendimi küçük bir kızı kandırıyormuş gibi hissedecektim, yapmamam gereken bir şey olduğunu bile bile yapmıştım bunu.

– Evet, dedim.

– Onunla yatıyor musun?

– Hayır.

– Kimseyle yatıyor musun?

– Hayır.

Kirpiklerinin kenarından baktı.

– Sana inanmıyorum.

– Neden?

– Bilmiyorum, ama sana inanmıyorum.

Bana dokunmadan yanımdan geçti, çantasını aldı, "İyi yolculular," deyip gitti. Biraz bekledikten sonra ben de arkasından çıktım, dışarısı her zaman olduğu gibi çok soğuktu ve sokak da, insanlar da bana çok yabancı geldi.

Akşamüstü, beni en hırpalayan saatlerde eve vardım, dışarıda ışıklar donuklaşıp ölüyor, alacakaranlık çatılardan sokaklara doğru iniyordu.

Telesekreterde önce Sevda'nın kırılgan ve soğuk sesi duyuldu, "Hâlâ dönmedin mi?", sonra o güzel yöneticinin cilveli sesi, "Çoktandır kahve içmeye gelmedin," ses bir an duraklayıp devam etti, "Özlemedin mi?", bir erkek sesi beni bir konferansa davet etmek istediklerini söyleyip telefon numarasını tane tane tekrarladı, sonra adi bir ses, "Özledik Murtaza Bey," dedi, bu da benim telekızlarımdan biriydi ve beni Murtaza Bey olarak tanıyordu.

Berrin'e telefon ettim. Telefon açılmadı. Sevda'yı aradım. O da yoktu.

Onlardan birini bulsam belki Berrin'in sabahleyin söylediği ve benim aldırmayıp hemen unuttuğum, "Burç'un tenini özledim" sözlerini ve "bin bir" numara-

yı aramasını hatırlamayacaktım, ama yanıt vermeyen telefonlar nedense bana bu iki cümleyi hatırlattı. Niye Burç'u özlemişti bana gelirken ve neden benim yanımdan onu aramıştı? Burç'u özlediğini söyledikten üç dakika sonra nasıl olup da onu tamamen unutup benimle öyle sevişmişti? Yoksa onu unutmadan mı sevişmişti? Berrin'le her buluştuğumda beynim sorularla doluyordu, yanıtlarını bulamıyor ve yanıtsız soruların huzursuzluğuyla yeni sorular keşfediyordum.

Benim için, artık bir dindarın kutsal kitabı haline gelen kendi romanımı açtım, sorularıma orada yanıtlar aramaya başladım.

'Bir gün bir erkeğin beni öldürmesinden korkuyorum ya da benim bir erkeği öldürmemden. Nedense bütün sevişmelerde bir cinayet gölgesi görüyorum, bilmiyorum bunlar o Katolik okulunun kalın taş duvarlarının arkasında fısıldar gibi konuşan, saçları beyaz bonelelerinin altına saklanmış, uzun etekli sörlerin ruhuma akıttığı günah korkusunun yansımaları mı, ama yatak odaları, oraya girerken bana ne kadar çekici gözüküyorlarsa sevişme bittikten sonra da o kadar karanlık ve korkunç gözüküyorlar; sevişmeler ölüme bitişik gibi geliyor bana. Sevişirken insanın ruhundaki bütün günahların açığa çıkacağını ve bunu yanındaki erkeğin görüp intikam almak isteyeceğini sanıyorum sanki, bütün erkeklerle aramda o günahın ve suçun ağır kokusu var. Gözlerimin önünde dağınık bir yatakta öldürülmüş bir kadının çırılçıplak bedeninin, gazete muhabirlerinin flaşla çekilmiş gereğinden fazla beyaz fotoğrafı. Kendime şu soruyu sormalıyım: Niye sevişmelerin içinde cinayet, aşkların içinde ölüm görüyorum? Beni mutsuz eden, yoksa kimsenin görmediği bu gölgeleri görmem mi, bunlar mı beni korkutuyor, bir rahibenin ruhunu taşıyan bir orospu bedeninin çektiği bitmeyen ceza mı bu?..'

Berrin bu kadın mı, g nahtan ve cinayetten korkan oynak rahibe mi o, yoksa öyle olmadığı halde öyle olduğunu mu sanıyor? Sanmakla olmak arasında tahmin ettiğimden daha az mı fark var acaba?

Peki Zübeyde'nin aklındaki sevişme odasında çekilmiş cinayet fotoğrafı, kaç zamandır benim aklıma takılan o resim, nasıl olmuştu da yıllarca önce yazdığım bir romanın satırlarına, kahramanının ruhuna böyle girmişti, kendimi mi yazıyordum, yazdığımı mı benziyordum?

Kitabın içinde 'Berrin'i ararken gittikçe daha sık kendimi bulmaya başlamıştım.

Ertesi gün Berrin'i  ağarmaya karar verdim.

XII

Sanki aniden tarihin kapısı açıldı ve biz çağlar öncesine, bir başka zamana, bir başka hayata geçtik. Yüzlerce yıldan beri üstüne basan adımlarla aşınıp parlaklaşmış kaba taşlarla döşenmiş Arnavut kaldırımli sokakları; birbirinin sırtına yığılmış gibi duran tahtaları kararmış, camlarından dışarı uzanan soba borularından dumanlar tüten yaşlı ve ahşap evleri; evlerin bodrum katlarındaki birkaç basamakla inilen toz kokulu karanlık mahalle bakkalları; cumbalı pencerelerdeki patiska perdelerin arkasında görülen başörtülü kadınları; ihtiyar evlerin, geçmiş bir zamanın haşmetini yansıtan oymalı kapılarına uğur getirsin diye asılmış nallar ve nazar boncukları; kapıların üstündeki eski yazıyla yazılmış 'maşallah' yazıları; evlerin arasında aniden beliriveren yangın yerlerindeki çarpık incir ağaçları; kaldırım kenarlarına birikmiş çamurlu birikintileri; sokaklarda oynayan kafaları tıraşlı oğlan çocukları; ip atlayan önlüklü küçük kızlarıyla burası yabancı bir başka âlem.

Ahşap evlerin arasında zaman zaman rastlanan ve mahallenin fakirliğine bir de görgüsüzlüğü ekleyen, iki-üç katlı, daracık, ön yüzü betebeyle kaplanmış beton binalar, buralara da modernliğin, olabilecek en ucuz ve en çirkin biçimiyle girdiğini gösteriyordu.

Berrin, Beykoz'un arka taraflarındaki bu tuhaf sokaklarda, bütün çocukların, kadınların, bir mağara ağzına benzeyen bodrum bakkallarının kapıları önündeki

piring çuvallarının üstünde oturan bakkal çıraklarının dikkatini çekerek, arabayla ağır ağır niye dolaştığımızı merak etmiyor gibiydi, hiçbir şeye şaşırmayan haliyle, sesini çıkarmadan evlere bakıyordu.

Kendime itiraf etmesem de ne aradığımı biliyordum.

Aradığımı buldum sonunda. O çirkin, betebeli beton binalardan biriydi aradığım. Üçüncü katının penceresine yapıştırılmış bir karton parçasının üstüne, çarpık bir yazıyla 'kiralık' yazılmıştı.

Berrin'i arabada bırakıp indim. Apartman kapısının yanındaki zillerin en alttakine bastım. Kapının yanındaki pencere açıldı, tombul, genç bir kadın belirti pencerede. Bana kuşkuyla dikti gözlerini, o mahallelerde dolaşan bütün yabancılar gibi ben de kuşkulu biriydim onun için.

Kadına kiralık evi görmek istediğimi söyledim. Bana, arabaya, arabanın içinde oturan Berrin'e sanki bir kâbus görüyormuş gibi gözleri büyüyerek baktı. Ona, unutmak istediği bir şeyi hatırlattığımın farkındaydım, bir an penceresini kapatıp içeri çekilivereceğini, biz gidece kadar da kapıyı açmayacağını sandım.

Kadın, bana, arabada bekleyen Berrin'e bir kere daha baktıktan sonra, kendilerinde bir anahtar olduğunu söyledi.

"Eski kiracıyı" tanıyıp tanımadığımı sordum; yüzünü buruşturup hızla "Pek tanımazdım, efendi bir adamdı," deyip sustu.

Kadından anahtarı aldıktan sonra Berrin'le birlikte binaya girdik, karanlık ve dar merdivenlerden üçüncü kata çıktık, tuhaf bir ürpertiyle açtım kapıyı. Kapalı kalmış evlerin insanı irkilten o tuhaf küf kokusu duyuldu önce.

Berrin kokudan rahatsız olup "Biz buraya niye geldik?" diye sordu.

Ona bir açıklama yapmadım.

Aslında oraya niye geldiğimizi ben de tam olarak bilmiyordum, ama birşeylerin beni oraya çektiğini hissediyordum.

O yaşlı yargıcın genç metresini öldürdüğü evi Berrin'le birlikte gezmek istiyordum.

Bu hastalıklı ve beni korkutan bir istekti, ama önüne geçememiştim.

Bütün perdeler kapalıydı, antreden geçip loş salona girdik. Kenarda bir sedir, ortada iki yanında iki iskemle olan küçük bir yemek masası vardı, bir kenarda, susuzluktan yaprakları kurumuş bir devetabanı, onun yanında, üstünde teneke bir kül tablasının bulunduğu cilaları çatlamış eski bir sehpa duruyordu.

Muşambayla kaplı yerlere, o gecedan kalan bir iz var mı diye dikkatle bakıyordum, ama hiçbir iz görül-müyordu, odanın hiçbir yerinde o cinayet gecesini hatırlatacak hiçbir iz bulunmuyordu zaten, birisi buralar-dan bütün yaşananların izlerini silip çıkartmıştı.

Kül rengi perdeleri, küf kokusu, fakir eşyaları, yer yer lekelenmiş soluk badanalı duvarlarıyla bu küçük oda, içinde yaşanmış cinayetten hiçbir iz taşınamasına karşın, gene de ölümü hatırlatıyordu.

Berrin, yüzünü sıkıntıyla buruşturmuş, masanın başında oturmuş önüne bakıyordu, ona bakınca, suçunu itiraf etmeye hazır bir suçlu gibi görüldüğünü düşündüm nedense.

Gazetede gördüğüm cinayet fotoğrafında yalnızca yargıcın resmi vardı, onun için cinayetin nasıl işlendiğini tam bilemiyordum, tabancayla mı vurmuştu, bıçaklamış mıydı, yoksa bir aşk cinayetinde olması gerektiği gibi elleriyle mi boğup öldürmüştü? Yalnızca hayal meyal dağınık bir sofranın da yargıcın resminin yer aldığı karenin içinde gözüktüğünü hatırlıyordum. Yargış kadını öldürmeye daha önceden karar vermemişti herhal-

de, içinde kuşkular ve öfkeler birikmiş, sonra o gece konuşmanın bir yerinde genç kadın bu kuşkularla öfkeleri yerinden oynatacak bir söz söylemişti. Yargıç da onu öldürmüştü.

Kadın, Berrin'in şimdi oturduğu iskemlenin önüne düşmüş olmalıydı.

Acaba yargıç, sevdiği kadının öldüğünü anladığı ilk anda neler hissetmişti bu kapalı, küçük, sıkıcı odada.

Masanın öbür yanındaki iskemleye oturdum. Aynı o cinayet gecesi katille maktulün oturduğu gibi masanın iki yanında oturuyorduk. Garip bir sezgiyle yargıcın benim oturduğum iskemlede oturmuş olduğunu hissediyordum.

Yargıcın duygularını merak ettiğim gibi kadının öldürülmeden önce neler düşündüğünü de merak ediyordum, acaba öldürüleceğini fark etmiş miydi?.. Kendilerini seven erkeklerin onları bir gün öldürebileceğine hiç inanmayan bütün kadınlar gibi o da herhalde son âna kadar böyle bir şey olabileceğini hiç düşünmemişti.

O gece neler yapmışlardı? Önce yemek yemişlerdi herhalde, yemeği hangisi hazırlamıştı? Sanki onu da yargıç hazırladı gibi geliyordu bana. Nedense aklımda öldürülen kız şımarık, yargıçtan sıkılmış, başka erkeklerle kırıştırmaya başlamış biri olarak şekilleniyordu. Yaşlı yargıç bozulmakta olduğunu sezdiği ilişkiyi düzeltmek için daha önce hiç yapmadığı şeyler yapıyor, kıza yemek hazırlayıp ona hizmet ediyor ve içten içe kendisine ve kıza öfkeleniyordu.

Berrin sandalyesinde huzursuz huzursuz kıpırdanıyordu. Eski sandalyenin gıcırtiları duyuluyordu.

— Niye oturuyoruz burada? dedi. Geç kalacağım, gidelim artık.

— Birazdan gideceğiz.

Kalkıp mutfığa gittim.

Yargıç, burada, bu mutfakta, eski karısını, onun kendisine nasıl davrandığını düşünerek mezeler hazırlamış, kalın ve beceriksiz parmaklarıyla salatalıkları tutup soymuş, belki arada elini de kesmişti. Belki de orada bir aşk masası hazırlamaya uğraşırken ona aşk birden ağır gelmişti. Genç bir erkeğin büyük bir olasılıkla neşeyle hazırlayacağı bir sofraya ona yaşlılığını, çaresizliğini, utanç verici bağımlılığını hatırlatmıştı. Belki ilişkinin ilk zamanlarında o genç kızın kendisine yemekler hazırladığını ve şimdi bir başka erkek için yemek yapmaya hazırlandığını düşünmüştü.

Bir başka erkek gölgesi dolaşmıştı o evin içinde.

Şimdi aynı gölgeyi ben de görüyordum, aynı yargıç gibi, salonda oturup beni bekleyen kadınla aramda bir başka gölge olduğunu hissediyordum.

Dolapların kapaklarını açtım. İçleri bomboştu. Yalnızca birinin içinde kırık bir tabak duruyordu. Çekmece-lerden birinde paslı bir ekmek bıçağı buldum. Hemen aldığım yere bıraktım onu.

Dolapların kapaklarını kapatmadan salon denilen, o küf kokulu, loş odaya döndüm. Berrin kafasını kaldırıp sıkıntıyla baktı bana, ama hiçbir şey söylemedi. İtiraz etmemesinde, 'hadi artık gidelim' diye tutturmamasında, ayağa kalkıp beni kapıdan çıkmak için çekiştirmemesinde, sinirli sinirli söylenmemesinde sevimli bir munislik değil, düşmanca bir uzaklık görüyordum. O tedirgin edici evde bulunmaktan sıkıldığı halde bunu bana açıkça söylemiyordu. Bana katlanıyor, en sıradan duygusunu bile paylaşmıyordu.

Yeniden masanın yanındaki iskemleye oturup Berrin'e baktım.

Yargıç da oturup sevgilisine bakmıştı.

Benim gibi çaresiz bir sevgiyle, bu sevgiden utanarak, kendini güçsüz, aşağılanmış, terk edilmiş hisse-

rek bakmış ve eski günleri, sevildiği zamanları özlemişti.

Sevgilisine bakarken onu biraz sonra öldüreceğini düşünmüş müydü, yoksa bunu hiç düşünmeden mi yapmıştı?

Kız onu sessizliğiyle mi, yoksa söyledikleriyle mi kızdırmıştı?

Pavyonda gördüğüm kızın gerçekten öldürülüp öldürülmediğini hastalıklı bir ilgiyle merak edip bunu bir hayat memat meselesi haline getirdiğim gibi şimdi de yargıcın sevgilisini öldürmeden önce neler hissettiğini anlamayı istiyordum.

Yargıç, sevgilisinin yanından ayrılır ayrılmaz bir başka erkeğe gideceğinden mi kuşkulandırmıştı acaba? O anda benim Berrin'den kuşkulandığım gibi, kendisiyle gizli gizli alay ettiğini mi aklından geçirmişti, yoksa bir zamanlar bütün insanlara tepeden ve güvenle bakan kendisi gibi bir erkeğin o anda genç bir kıza yalvarmanın eşğine geldiğini hissedip kendinde asla affetmeyeceği böyle bir alçalmayı yaşamamak için mi öldürmüştü onu?

Bunu anlayabilmek için kendimi yargıcın yerine koyuyordum, yargıcın sevgilisine baktığı gibi bakıyordum Berrin'e, yabancı bir mahallede, ıssız bir evin içinde yalnızdık, ben de istesem Berrin'i orada yargıcın sevgilisini öldürdüğü gibi öldürebilirdim.

Orada, içimde bin bir duygu, istek, korku ve öfkeyle Berrin'e bakarken, dehşetle şunu fark ettim: Aynı sözcüğü arka arkaya yüzlerce kez tekrarladığında, o sözcüğün anlamını kaybetmesi gibi, bir fikri de yüzlerce kez kafandan geçirdiğinde o fikir gerçekliğini ve korkutuculuğunu kaybediyordu. Belki biraz da, uzayda kaybolmuş uğursuz bir kapsüle benzeyen o evin etkisiyle, yüzlerce kez aklımdan geçirdiğim cinayet, ürkütücülüğünü kaybedip bir şakaya dönüşüyordu. Orada

oturup Berrin'e bakarken, cinayetin rahatça işlenebileceğini düşünüyordum. Cinayet bana bir oyun gibi gözüküyordu, yerimden yavaşça kalkıp Berrin'in yanına yaklaşıp ve boğazını sıkmaya başlasam, ölecek, yere düşecek ve sonra tekrar gülererek ayağa kalkacaktı.

Birden anladım, yargıç, sevdiğini öldüren bütün katiller gibi, o kızı öldürürken, onu öldürdüğünü biliyordu, ama aynı benimi içine düşüğüm garip yanılgıyla onun öleceğine inanmıyordu. Onu öldürecek, öfkesini boşaltacak, o kıza kendisiyle eğlenmenin bedelini ödecekti, kız sonra tekrar ayağa kalkacaktı ve ilişki eskiden olduğu gibi yeniden bütün sıcaklığıyla başlayacaktı.

Bu çok tuhaf, anlatılması çok zor bir yanılsamaydı, bir yanıyla öldürdüğünde onun öleceğini biliyordun, gerçeklikle bütün bağların kopmuyordu, ama bir yanıyla da onun cinayetten sonra ölmeyeceğine inanıyordun, cinayet bir oyun gibi geliyordu sana. Cinayete giden yol bu yanılgıyla açılıyordu, o anda, bundan bütün kalbimle emindim.

Kızın, diri, biraz kalınca boynuna parmaklarını geçirip sıkmaya başlıyor, onun etinin sıcaklığını, başka hiçbir zaman hissedemeyeceğin kadar bir güçle hissedip neredeyse aşkla coşarak ellerini onun etine gömdükçe gömüyordun. Onun öleceğini hiç aklından geçirmeden, bir tür şehvetle hatta aşkla bastırıyordun boynuna, parmaklarının kalın izleri kalıyordu derisinde.

Yargıcın öldürdüğü kadını çok sevdiğini biliyordum, cinayetten sonra çekilmiş fotoğrafındaki acıyı görmüştüm gazetede. Ama, öldürdüğü kadının öldüğünü anladığında duyduğu üzüntüyü ve şaşkınlığı da görmüştüm.

Öldürmüş ve cinayetin geri dönüşü olmayan bir adım olduğunu anladığında dehşete düşmüştü.

Berrin başını kaldırıp bana bakınca bir an göz göze geldik, gözlerimiz birbirine değdiğinde bakışları boş ve

anlamsızdı. Benim yüzümde ne gördüyse bir anda bakışlarının keskinleşip canlandığını fark ettim. İskemle-
sinde kıpırdandı, bir an yerinden kalkıp kaçacak san-
dım, belki kaçmayı gerçekten de aklından geçirdi, ama
nedense bundan vazgeçti, yüzüme yeniden bu kez anla-
mak ister gibi dikkatle baktı.

Bu dikkatte korku vardı, korkuyu tanımıştım.

Sanırım onun daha da korkmasını istedim.

– Biliyor musun, dedim, bu evde yaşlı bir adam
genç sevgilisini öldürdü.

Bir an, çok kısacık bir an, gözünün ucuyla kapıya
baktı, aradaki mesafeyi ölçtü gözleriyle.

– Nereden biliyorsun?

– Gazetede okumuştum.

İskemlesini masadan hafifçe geri çekti.

Ağlayan bir bebeğin sesi duyuldu komşu evlerin bi-
rinden.

Berrin konuştuğunda sesi her zamanki durgun ve
donuk sestti.

– Niye geldik buraya biz?

Gülümsedim ya da gülümsediğimi sandım.

– Yargıcın o kızı öldürmeden önce neler hissettiği-
ni merak ettim.

Berrin ayağa kalktı.

– Öğrendin mi peki?

Ellerimi masanın üstüne koydum, ellerim büyük ve
güçlü gözüküyorlar, küçük masanın neredeyse yarısını
kaphıyorlardı.

– Sence niye öldürmüştür? dedim. Yaşlı bir erkek
sevdiği bir kızı niye öldürür sence?

Başını salladı.

– Bilmiyorum.

– Tahmin et.

– Tahmin etmek istemiyorum.

Yeniden ellerime baktım.

– Benimle bu evde sevişir miydin?

Hiç düşünmeden yanıtladı:

– Hayır.

– Başka bir yerde sevişir miydin?

– Bilmiyorum, belki...

Ben de ayağa kalkıp Berrin'e doğru bir adım attım, odanın içi daha da kararmış gibiydi.

– Korkuyor musun? dedim.

Sesi her zamankinden biraz daha boğuk çıktı.

– Evet.

Kolundan tutup kendime doğru çektim, hiç direnmeden bana doğru gelip usulca sokuldu, bedeni bütün sıcaklığıyla yapıştı bedenime, kısa bir süre orada, o ölüm kokan karanlık evin salonunda birbirimize sarılıp durduk.

– Gidelim, dedim.

Kapıyı arkamızdan çekip dar merdivenlerden önümüzü seçmeye çalışarak indikten sonra, alt kattaki kadına anahtarı geri verip binadan çıktık. Açık havaya çıktığımızda ikimiz birden derin bir soluk aldık, rahatlamıştık.

Arabaya binerken, yargıcın işlediği cinayetle ilgili hiç olmazsa bir şeyi öğrenmiştim, sevgilisi ona "Korkuyorum" deseydi, kızın duygularını böyle açıkça ifade etmesi, yargıca bir yakınlık, bir sevgi işareti gibi gözükcekti ve yargıç o rüyaya benzeyen gerçekdışılıktan sıyrılıp yeniden gerçeklere dönecek, genç kızı da öldürmeyecekti.

Bunu kesinlikle biliyordum.

XIII

Kapılarla ve cinayetlerle ilgili kâbuslar görüyordum. Sokakta yürürken birden sokak büyük bir kapıyla kesilip bir odaya dönüşüyordu, manav, pastane, dondurmacı, otobüsler, arabalar, postane hepsi odanın içinde kalıyordu, ama hiç kimse kıpırdamıyordu, soru sorduklarım yanıt vermiyordu; sokağın öbür tarafında neler olduğunu bilmiyordum, yalnız bir gürültü geliyordu, hayatın gürültüsü duyuluyordu büyük kapının ardından; odanın içinde ise korkunç bir sessizlik oluyordu, bir adam hiç ses çıkarmayan bir tabancayla ateş edip bir kadını vuruyordu, vurulan kadının bedeninin bütün parçaları sanki ayrı ayrı ölüyordu, hepsi ayrı ayrı ve kopuk kopuk hareket ediyordu.

Hemen hemen her gece belli bir saatte kalkıp salona geçerek sigaralar içiyor, yargıcı, o iç karartıcı korkunç evini, orada yaşadıklarımızdan sonra Berrin'le bir daha hiç o evden söz etmediğimizi düşünüyordum.

Uykularım parçalanmıştı, geceleri yatmaktan korkar olmuştum.

Böyle gecelerde beni Murtaza Bey sanan telekıza telefon edip çağırıyordum, bana masaj yapıyordu, kâbuslarımı unutuyordum. Kızı gönderdikten sonra da iyi bir uyku çekiyordum. Pahalı, ama zevkli bir uyku ilacıydı, neredeyse bir tutkunluk haline geliyordu; bu kızla aramdaki rahat ilişkiyi neden sevdiğim kadınlarla kuramadığımı bir türlü kavrayamıyordum. Sevginin ve aş-

kin kadın erkek ilişkilerini bozmaya başladığını bile düşünmeye başlamıştım.

Deneylerimle; içine aşk karışmamış her ilişkinin iyi gittiğini, aşkın ise bütün ilişkiyi karmakarışık hale getirdiğini anlamıştım, buna rağmen kendimi tutamayıp gene aşkın o çetrefil, hırpalayıcı, karışık, acılarla dolu, vahşi, bencil ve düşmanca yollarında gezinmeye dalıyordum, iyinin ve kötünün bu kadar açık bir biçimde önümde durduğu bir seçimde neden kötü olanı, yanı aşkı seçtiğimi kavrayamıyordum. Tek bildiğim, aşk, bütün bu tehlikeleri göze aldırarak kadar çekiciydi ve o çekiciliğin kenarında dolaşp biraz eğlenip sonra yoluma devam ederim dersin, farkına bile varmadan sınırı geçip aşkın ormanlarına dalıveriyordun.

Kendi yazdığım kitabın kahramanı Zübeyde'nin bir sözü ise aklıma takılıyordu:

'Aşk, biri bana âşık olduğu zaman eğlencelidir, ben âşık olduğumda ise eğlence dayanılmaz bir ıstıraba döner.'

Zübeyde'nin bana çok doğru gözükten bu tür sözlerini okuyunca rahatsız oluyordum. Berrin hakkında duyduğum kuşklar artıyordu.

Kitap, bizi ilk başlarda yakınlaştırmıştı, ama şimdi onunla benim aramda yeni bir kuşklar duvarı oluşturuyor, okudukça Berrin'e sinirleniyor, onu bencil, kapalı, aşktan korkan biri olarak görüyordum.

Yazdığım kadın hem beni Berrin'in benim için sırlarla dolu karmaşık ruhuna götürecektir bir kılavuz, hem de beni bencilliği ve soğukluğuyla korkutup Berrin'den uzaklaştıracak bir uğursuzluk işaretiydi.

Berrin'e ulaşmak için seçtiğim yol beni ondan uzaklaştırıyordu ve ona ulaşacak başka bir yol da yoktu.

Âşık olan, sevecen, sıcak ve şefkatli bir kadını yazmış olmayı ve o kadına benzeyen birini bulmuş olmayı

çok isterdim, ama bencil bir kadını yazmış ve o bencile benzer birini bulmuştum. Sevecen, sıcak bir kadın yazsaydım muhakkak ona benzer biri gelecekti benimle tanışmaya, ama öyle birini yazmamıştım işte. Kendi yazmış olduğum kitap benim kaderini haline gelmişti, farkına varmadan ben kendi kaderimi yazmıştım.

Berrin'le konuşurken bütün bunları unutuyordum, uzak, durgun ve derin sesi beni alıp götürüyordu, o durgunluk bazen bir kahkahayla, bazen çocukça bir çığlıkla kırılıp beni daha da şaşırtarak, kendine daha çok bağlıyordu. En zekice sözleri en aptalca cümlelerden sonra söyleyebiliyor, hayatı büyük bir olgunlukla değerlendirip sonra bir bebek gibi tepinebiliyordu.

Gene her gün konuşuyor, evlilik hayalleri kuruyor, özlemlerle yüklü fısıltılarla, aşktan ağırlaşmış suskunluklarla kendimize bir sevgi kozası örüyorduk, ama kendimi bu kozanın içine eskisi kadar rahat bırakamıyordum, beni sürekli tetikte tutan bir tedirginlik vardı içimde.

Bir gün konuşurken, "Bana iyi şanslar dile," dedi.

– Ne için?

– Yarın Burç'la konuşacağım.

Ne konuşacağını sormadım, o da ne konuşacağını söylemedi, ama olabilecekleri tahmin etmiştim. Ertesi gün bir şey sormadım, o da bir şey söylemedi. Ancak üç gün sonra konuşma arasında söyledi:

– Ben Burç'tan ayrıldım.

Bunu zaten bekliyordum, beni şaşırtmadı. Adam için üzüldüm. Terk edilmenin acısını yaşayacağını ve bu acının nasıl bir şey olduğunu biliyordum. Rakipleri için üzülecek kadar derinden yaralanmış insanlardan biriydim. Ayrıca, kendi ilişkiye bakmadan, adamı genç bir kızla birlikte olduğu ve kıza tutulduğu için küçümsüyordum.

O günlerde, gazetelerdeki cinayet haberlerini keserken, arka sayfalardan birinde küçük bir faili meçhul cinayet haberinin yanında minicik bir başka haber çarptı gözüme. Aslında çok önemsiz bir haberdir, ama faili meçhul cinayetin hemen yanında olduğu için dikkatimi çekmişti herhalde. Haberde, faili meçhul cinayetlerin çok sık görüldüğü güneydoğu kentine giden uçağın havada arızalandığı, zorlukla havaalanına indiği ve onarımını bitmediği için o akşam İstanbul'a dönemediği, İstanbul yolcularını almak için oraya bir başka uçağın gittiği anlatılıyordu. Bazen bir şeyden kuşulanırsınız, ama neden kuşulandığınızı bile tam anlayamazsanız, adını koyamazsınız kuşkunuzun, yalnızca bir şeyin ters olduğunu, olması gereken bir şeyin yerinde durmadığını ya da olmaması gereken bir şeyin ortada durduğunu sezersiniz. Ne yaptığımı bile tam bilmeden havayolları şirketine telefon ettim, İstanbul'dan oraya giden ve oradan gelen günlük uçak seferlerinin saatini sordum.

Uçak oraya üçte iniyor, yedide kalkıyordu, bütün faili meçhul cinayetler de dörtle altı arasında işleniyordu, cinayetler uçağın inişiyle kalkışı arasındaki saatlere rastlıyordu ve faili meçhul cinayetlerin saatleri asla değişmiyordu, istisnasız hepsi aynı saatlerde gerçekleşiyordu. Bunun bir rastlantı olup olmadığını bilmiyordum, ama bu benzerlik beni şaşırtmış, galiba biraz da korkutmuştu, midemin üstünde bir kasılma hissediyordum.

Tam bunu düşünürken, patron kapıdan kafasını uzatıp "Nasılsın?" dedi.

Birden heyecanla konuşmaya başladım:

— Biliyor musun, bütün faili meçhul cinayetler, İstanbul uçağının inişiyle kalkışı arasında işleniyor.

Bir an durup ekledim:

— Sanki katiller o uçakla gidip adamları vurup dönüyorlar.

Bunu patrona söylerken birden söylediklerimin saçmalığı çarptı kendi kulağıma, güldüm.

— Garip değil mi?

Patron, yüzüme bakmıyordu, kafasını kaldırmadan, "İyi, sen çalış," deyip gitti. Bulduğum bu garip rastlantıyı patrona söyleyince birden önemini kaybetmişti olay, kendimi gene gülünç duruma düşürdüğümü düşündüm, içim sıkıldı. "Beni buradan atacaklar," diye geçirdim içimden. Oysa bu işle oyalanıyordum, işsiz kalmak beni bunaltacaktı, param da fazla değildi, bir daha işyerinde kimseyle konuşmamaya karar verdim. Erkeklerle konuşurken iyice aptallaşıyordum ben.

İşten erken çıktım, zaten yaptığım çok fazla bir iş yoktu, onun için istediğim saatte gelip, istediğim saatte gidebiliyordum ve bir daha bu kadar rahat bir iş bulmam da mümkün değildi.

Eve döndüğümde, bu olayı da patronu da aklımdan çıkarıp atmıştım, tam koltuğuma oturduğum sırada telefon çaldı, hayatımı peşine takan o durgun ses 'alo' bile demeden konuşmaya başladı.

— Beni ne zaman babamdan isteyeceksin?

Birden, yargıcın işlediği cinayet gibi evlilik de bir şaka gibi gözüktü.

— Haftaya babanla konuşurum, dedim.

Gülüverdi, kırılan şampanya bardakları gibi gülüyordu.

Telefonu kapattıktan sonra Sevda'yı aradım, onu birden çok özlemiştim, kesin ayrılıklar yaklaştığında duyulan o büyük özlemlerden biri kaplamıştı içimi. Sevda'nın sesi ise kâbuslarımdaki kapılar gibiydi, bana kapalı ve uzaktı, birşeyler sezinliyor, huzursuzluğunu küskünlüğünün ardına saklamaya çalışıyordu.

— Ne zaman buluşacağız? dedim.

— Senin vaktin var mı ki?..

— Tabii ki var, sen ne zaman istersen.

— Yarın buluşabiliriz.

Ertesi gün buluştuğumuzda gene küskün ve kapalı bir hali vardı, depremi hissedene hayvanlar gibi bir sarıntının geleceğini seziyordu, hiç gülmüyor, aksine benim şakalarım, bu şakalardan rahatsız olduğunu gösteren bir edayla, dudaklarının kenarında beliren bir acı büklümüyle gülümser gibi yapıyordu. Oysa benimle çok gülerdi, onun kahkahalarını duymak bana her zaman güven ve sevinç verirdi. Yeniden gülmesini, kahkahalar atmasını istiyordum, o anda yeryüzünde her şeyden çok onun gülmesini arzuluyordum, o gülerse duyduğum şuçluluk yok olacak, onun da mutlu olduğunu görüp rahatlayacaktım.

Elleri masanın üzerindeydi, o sihirli, unutulmaz, vazgeçilmez ellerine takıldı gözlerim: Başımı kaldırdığımda bana baktığını görüp, yüzüme Sevda'nın "müstehtecen" diye alay ettiği o ahlaksız gülümsemenin yerleştiğini hissettim, gözlerinin içine baktıktan sonra başımı eğip aşırı bir dikkatle yeniden ellerine baktım, sonra başımı kaldırıp yeniden Sevda'nın gözlerine diktim gözlerimi, dudaklarını ısırıldı ve birden kahkaha attı. Uzun zaman dipte kaldıktan sonra su yüzüne çıkan bir insan gibi içime hava dolduğunu hissettim, çok sevinmiştim.

— Hadi gidelim, dedi.

Eve gidip eski günlerde olduğu gibi seviştik, onun bedeni hâlâ yeryüzünde bana en çok zevk veren kadın bedeniydi, ona dokunurken titriyor, ondan asla ayrılamayacağımı, onsuz olamayacağımı düşünüyordum. Yıllarca birlikte oynadığımız bütün oyunları oynadık yataкта, sonra "Geç kaldım," deyip gitti. O daha kapıdan çıkarken özledim onu.

Garip bir durumdaydım. Bir Sevda'yı bir Berrin'i özlüyordum, aslında ikisi de beni yaralamıştı; ikisine de güvenmiyordum, onlar da bana güvenmiyorlardı, onlar da benim onları yaralayacağımı düşünüyorlardı. Bana

söyledikleri geliyordu aklıma, Sevda yeni sevgilisiyle birlikte olduğu ilk haftalardan birinde, ben yapayalnız acılarla kıvrılırken gülerek bana "Sabahlara kadar uykusuz kalmaktan öleceğim," demişti ve benimle sevişmeye yanaşmamıştı, Berrin, ben ona bütün gücümle koşarken birden geri çekilip "Aklım karışık," diyerek öbür sevgilisine gitmişti. Sevda'yı çok kolay affedemeyeceğimi biliyordum, Berrin ise daha kolay affedilebilirdi, üstelik benim için sevgilisini de bırakmıştı.

Berrin'le olmaya, onunla yeni bir hayat kurmaya karar vermiştim, her gün öğleyin Sevda'yla buluşuyor, akşamüstü okuldan dönen Berrin'le telefonla konuşuyordum; Sevda'yla yakınlaştıkça öfkem artıyor, kendisine dönmemi bu kadar güçleştiren o ağır yarayı açtığı için ona daha çok kızıyordum ve Berrin'e doğru kayıyordum. Berrin, "Başkalarıyla yatıyor musun?" diye her sorduğunda "Hayır" diyordum, ama kadınların o ürkütücü sezgisiyle yalan söylediğimi seziyordu.

Bir gün telefonu açtığımda,

– Ne yapıyorsun? diye sordum.

– İkinci çocuğuma gebeyim, dedi.

Orta yaşlı bir kadın sesiyle konuşuyordu. Onun bu çocukça oyununa katıldım ben de, bu oyunlarda bizi yakınlaştıran birşeyler vardı.

– Gebelik nasıl gidiyor?

– İyi, biraz belim ağrıyor, ama önemli değil.

– Kocan nasıl? dedim.

Ona, orospuların bana 'Murtaza Bey' dediğini anlatmışım bir keresinde ve benim kod adım da Murtaza Bey olmuştu.

– Murtaza Bey yolculukta, dedi.

– Ne yapıyor?

– Beni aldatıyor.

– Aldatmıyordur, hiç seni aldatır mı.

– Biliyorum aldatıyor... Ama önemli değil.

- Onu bırak o zaman, bana gel.
- Bırakamam, onu çok seviyorum.
- Yolculuktan ne zaman dönecek?
- Bilmem, onu çok özledim... Yarın gelmesini istiyorum.

– Yarın gelirim, dedim.

O acılı ses kayboldu birden, kırılan kadehler gibi gülüverdi gene.

– Gelir misin gerçekten?

– Tabii gelirim... Seni çok özledim...

Ertesi gün gittim, her zaman olduğu gibi bana yabancı gelen o belirsiz yüzüyle odanın kapısında onu gördüğümde birden ne kadar özlediğimi anladım. Ben fark etmeden içime yerleşiyordu. Yüzünü iki elimin arasına alıp uzun uzun baktım, artık yüzünü ezberlemek ve bir daha unutmamak istiyordum, onun yüzünü aklımda tutamayışına dayanamıyordum. Bu kez onun soyunmasını beklemeden ben onu soyup neredeyse zorla yatağın içine soktum.

Seviştikten sonra başımı onun çıplak kasıklarına, siyah tüylerinin üstüne koyup kucığına yattım, hem mutlu, hem de hüzünlü birşeyler vardı içimde.

– Kâbuslar görüyorum geceleri, dedim.

– Bebeğim benim... Benim bebeğimsin sen, benim yanımda yattığında kâbus görmeyeceksin, hem uyuduğunda öyle yorgun olacaksın ki, geceleri hiç uyanmayacaksın.

Sesi, hep özlediğim, hep aradığım ve çocukluğum boyunca hiç duymadığım annemin sesi gibiydi, bana "bebeğim" derken gerçekten annemmiş gibi söylüyordu bunu. Ona gördüğüm kapıları anlattım, nasıl kilitlerini açmadığımı.

– Ben de çok kâbus görürüm, dedi. Zübeyde de çok kâbus görüyordu, onun kâbuslarını da kendi kâbuslarıma benzetmiştim.

Sonra saçlarını okşayarak bana bir masal anlatmaya başladı:

— Prens, halktan bir kıza âşık olmuş ve onunla evlenmiş, evlenirken kıza demiş ki, ülkeyi yönetmeme karışmayacaksın, karışacak olursan seni bırakırım. Kız da ona demiş ki, beni saraydan atar mısın? Evet, demiş prens. Peki giderken bir tek şey almana izin verir misin? Evet demiş prens, istediğin bir şeyi alabilirsin. Yıllarca birlikte yaşamışlar, çocukları olmuş, kız hiçbir zaman prensin işine karışmamış, bir gün genç bir adamı cinayet suçuyla yakalayıp prensin huzuruna getirmişler, kız da prensin yanındaymış, prens olanları dinledikten sonra genci idama mahkûm etmiş, kız dayanamayıp lafa karışmış: Bu çocuk çok genç onu idam ettirme, demiş, prens de, benim işlerime karışmayacaktın demiş, bana söz vermiştin, ama karıştın, beni vezirlerimin yanında zor durumda bıraktın, yarın sarayı terk et.

Masalın burasında kederle derin bir soluk alıp devam etti:

— Kız, sarayı terk ederken istediğim bir şeyi alabilir miyim? demiş. Alabilirsin demiş prens. Kız o akşam giyinip süslenmiş, prensi son bir yemek yemek için daireesine davet etmiş, prens de gelmiş, yemek yerken kız usulca prensin yemeğine uyku ilacı atmış, prens yemeği yedikten sonra uyuyakalmış, kız üstündeki süslü elbiseleri çıkartmış, yıllar önce saraya gelirken giydiği eski elbiselerini giymiş, prensi bir haliya sarıp arabasını hazırlatıp prensle birlikte saraydan ayrılmış, çocuklarını sarayda bırakmış. Ertesi sabah prens uyandığında kendini küçük bir kulübede bulmuş. Neredeyim ben? demiş. Kız da, saraydan ayrılırken istediğim bir şeyi alabileceğimi söylemiştin demiş, benim de orada istediğim tek şey sendin, onun için seni aldım. Prens bunun üzerine kızın kendisini ne kadar sevdiğini anlamış, birlikte saraya dönüp mutlu bir hayat sürmüşler.

Susup saçlarımı karıştırdı.

Yüzüne baktığımda ağlıyordu, bir daha ondan ayrılamayacağımı anladım.

– Neden ağlıyorsun? dedim.

– Bazen ağlarım bebeğim...

Gerçekten annem gibiydi, genellikle ağlayanı güçsüz gösteren gözyaşları onda güçsüzlük gibi değil aksine beni etkileyen ve güven veren bir güçlülük gibi gözüküyordu. Zaten garip bir sihirle onun bütün yaptıkları bilinen anlamlarını yitirip yeni bir anlama kavuşuyorlardı.

Hiçbir şey kesin değildi onda, kesinliğin ve belirliliğin olmaması, benim ve belki de onun acılarının kaynağını oluşturuyordu. Her an anlamını değiştirebilecek bu belirsizlik, kesin ve açık bir sevgi işaretiyle birleştiğinde ise beni bir anda esir alıp çılgın bir aşkın kucasına atabiliyor, bütün ruhumla ona bağlanıyordum. O anda da onu, yalnızca onu istediğini hissediyordum, bu da beni mutlu ediyordu.

O gün neşeyle döndüm eve, uçakta hosteslerle şaka-laştım, iki sıra önümde oturan bir reklamcı arkadaşım-la ülkenin durumunu tartıştım, eve dönünce televizyonda arabesk şarkıların çalındığı bir programı seyrettim, bir Bulgar filmi izledim, uykunun yavaş yavaş bütün bedene yayılışını keyifle, eski bir dostu ağırlar gibi sevinçle hissettim. Tam yatarken telefon çaldı, Berrin'in fısıltısını duydum.

– Seni çok seviyorum, kendine iyi bak.

Telefonu kapattı, ne kadar tehlikeli bir iş yaptığını biliyordum, babası telefon ettiğini fark edebilirdi ve başı gerçekten derde girebilirdi. Uykuya dalarken gülüm-süyordum.

Ertesi sabah gene onun telefonuyla uyandım.

– Yarın gelebilir misin?

– Gelirim.

– Seni çok seviyorum.

O gün Sevda'yla telefonla konuştum. İşleri olduğu için buluşamayacağımızı söyledi, sesi kırılgan ve kilitli kapılar gibiydi gene.

Ertesi gün gene sevinçle gittim. Otel odasına girdikten biraz sonra telefon çaldı.

Küçük bir kız sesiydi:

– Geldin mi babacığım, biraz sonra oradayım.

Beklemeye başladım. Epey zaman geçti, Berrin gözüküyordu, yarım saat sonra geldi, başında gene siyah şapkası, elinde bir tek beyaz gül vardı, heyecanlı gibiydi, gülü bana verdi.

– Neden geç kaldın?

– Otelin altındaki çiçekçide Burç'a rastladım. Ona, anneme çiçek aldığımı söyledim.

Rastlantının böylesi beni şaşırtmıştı, biraz konuşunca Burç'un bu otelde kaldığını, genel müdürlüğünü yaptığı şirketin ona burada bir daire tuttuğunu açıklamak zorunda kaldı.

Sinirlendim.

– 'Peki neden onun kaldığı otelde buluşuyoruz, niye ille bu otele gelmemi istiyorsun?

– Çünkü bu oteli biliyorum, alt kapıyı, asansörlerin nerede olduğunu biliyorum, öbür otelleri bilmiyorum.

Daha önce Berrin'in yanımdan ettiği telefonu hatırladım, 'bin bir' numaranın ne olduğunu anlayıyordum birden, Burç'un oda numarasıydı.

– Bin bir numarada mı kalıyor?

Dehşetle irkildi.

– Nereden biliyorsun?

– Ben bilirim, iğnenin deliğinden Hindistan'ı görürüm ben.

Halinde müthiş bir şaşkınlık vardı.

– Nereden biliyorsun, ne olur, bak merak ederim, lütfen söyle.

Panik içindeydi, içinde her an hareketlenmeye hazır bir kuşkular demeti taşıdığından, en küçük bir olayda ben de dahil herkesten kuşkulanıyordu, herkesin kendisini izleyeceğini, kendisini kandıracağını, kötülükler yapacağını sanıyordu.

– Sen aradın ya bir kere yanımdan.

Durup düşündü, gülüverdi.

– Evet, hatırladım... Sen her şeyi kaydediyorsun demek.

Biraz da övünerek gülümsedim.

– Her şeyi kayıtlara geçiririm... Peki inandı mı Burç söylediğine?

– İnandı herhalde... Ben ona daha önce hiç yalan söylemedim, biz birbirimize yalan söylemeyiz.

– Ama şimdi söyledin.

– Senin söylediklerini hatırladım, yalan söylemenin daha iyi ve insanca olduğunu söylemiştin, sana hak verdim... Onun odasına çıkıp bir çay içmek zorunda kaldım, aldığım gülü ona bıraktım, sonra inip sana tekrar gül aldım.

Çiçeği verişinde bir acemilik vardı, öğretmenine gül getiren bir çocuk gibiydi, sevgisini göstermek ve sevgi görmek istiyordu.

Sevgi beklemenin ne olduğunu biliyordum, acemi-ce sevgi gösterilerinin ne olduğunu kendi çocukluğumdan çok iyi hatırlıyordum. Bazen ben de yanında kaldığım teyzelere böyle bir küçük hediye götürür, sonra sessizce beklerdim, onları sevdiğimi anlayıp beni birden kucaklayacaklarını hayal ederdim, hiçbir zaman beklediğim kadar sıcak bir kucaklayışla beni sarmazlar, küçük hediyemi çok çabuk unuturlardı. Büyüyünce hiçbir kadına çiçek götürmemiştim, şimdi o teyzelerin neler

hissettiğini anlıyordum, şefkat göstermek sıcak bir şekilde kucaklamak o kadar da kolay değildi.

Yatakta iç içe yatarken,

– Çok mutluyum, dedi. Senin yanında içim huzur doluyor, bunu bir de annemin yanında hissedirim, ama son zamanlarda onun yanında da hissedemiyorum, onu kaybedeceğimden korkuyorum... Aynı huzursuzluğu seninle ilgili olarak sen uzaktayken duyuyorum, senin yanında ise çok mutlu oluyorum... Beni çok mutlu ediyorsun... Çocuklarımıza bunu anlatacağım, babanız beni çok mutlu ederdi diyeceğim.

Saatlerce seviştik, birbirimize gittikçe daha çok alışıyorduk.

Ondan sonraki üç gün boyunca hiçbir kadınla yatmadım. Sabahleyin okula giderken beni arıyor, akşam okuldan kaçta döneceğini söylüyordu. O saatte mutlaka telefonunu bekliyordum.

Bazen telefonda adımı yalvarır gibi söylüyordu, adımın hiç bu tonda söylendiğini duymamıştım, başka hiçbir şey söylemeden yalnızca adımı söylüyor, bunu birkaç kez içimi kanatan bir yalvarışla tekrarlıyordu. Sonra birden sesi biraz önceki yalvarışla hiç ilgisi olmayan bir gündelik ton kazanıyor ve bambaşka bir konudan söz ediyordu, sonra birden o soruyu soruyordu. Bu onda neredeyse bir takıntı haline gelmişti.

– Başka kadınlarla yatıyor musun?

– Hayır canım.

– Yatma.

Başka kadınların söyleyemeyeceği bu sözleri söylemesi beni çok etkiliyordu, kendimi ona bırakıyordum. Herhangi bir şeyi taklit etmeden içinden geldiği gibi konuşması, bana olan sevgisini hiçbir koşula bağlamadan böylesine söylemesi, bir başkasının söylemesi halinde tam bir teslimiyete dönecek olan bu sözleri hiç de teslim olmadan rahatlıkla dile getirmesi, beni de zırhlarım-

dan, alışkanlıklarımdan, katılıklarımdan soyuyor, masaldaki yılan gibi beni derilerimden sıyrıp her cümlede bir masal prensi olmaya biraz daha yaklaşıyordu; tenimin yumuşayıp inceldiğini, bütün bedenimin onu içine almak için açıldığını hissediyordum. Onunla birlikte yaşamak fikri gittikçe daha çok hoşuma gidiyordu.

XIV

Üç günden beri işe gitmiyordum. Uçaklarla ilgili utanç verici teorimi patrona anlatıp, kendi anlattığımdan utandıktan sonra nedense işe gitmekte çok isteksizdim. Aradan birkaç gün geçsin, patron söylediklerimi unutsun diye bekliyordum; sanki ben işyerime girer girmez herkes beni birbirine gösterip gülmeye başlayacaktı.

Sabah erkenden telefon sesiyle uyandım, patronun sekreteriydi.

— Sizi bekliyorlar, hemen gelebilir misiniz lütfen, dedi.

Beni kovacaklar, diye düşündüm; sıkıntıyla giyinip çıktım evden. Aceleyle tıraş olurken yüzümü kesmiş, suratıma bir bant yapıştırmak zorunda kalmıştım, bu da beni olduğumdan daha beceriksiz ve şaşkın gösteriyordu.

İşe geldikten sonra patronun sekreterinin kapısından kafamı uzatıp "Ben geldim," dedim. "Odamdayım." Odam dediğim aslında küçük bir hücreydi, minik bir masa, bir sandalye, bir de sanki bir konduğum gelebilirmiş gibi, masanın öbür yanına konmuş bir başka iskemleden oluşuyordu. Kenarda da içinde dosyalarımı sakladığım bir dolap duruyordu ve masama oturabilmek için masayla dolabın arasından yan dönerek geçebiliyordum.

Masama oturup gazeteleri önüme çektim, tam cinayet haberlerine bakarken patron gözüktü kapıda. Yanında ufak tefek, ucuz kumaştan gri bir takım elbiseyle, ceketinin altına el örgüsü yün bir süveter giymiş, kırpık bıyıklı bir adam duruyordu; kılığı tam bir memur kılığıydı.

Patron,

— Beyefendi, cinayet araştırmasını isteyen şirketin temsilcisi, dedi. Seninle biraz konuşmak istiyor.

Ayağa kalktım.

— Tabii, buyrun, dedim.

Patron adama yol gösterip "Buyrun," dedikten sonra, bana mı yoksa adamı mı söylediğini anlayamadığım bir şekilde, "Ben odamdayım," diyerek gitti. Adam, içeri girip kapıyı arkasından kapattıktan sonra, "Oturabilir miyim?" dedi. Ben bir kere daha "Tabii, buyrun," dedim. Adam, masanın önündeki iskemleye oturdu, kapı kapanınca oda daha da küçülmüştü. Adam bir süre konuşmadan odanın duvarlarına, yerlere, dolaba, masaya, bana baktı, yüzünde yumuşak bir ifade vardı, her akşam işten döndükten sonra çocuklarıyla oynayan müşfik bir baba olduğunu düşündürüyordu hali, önemsiz ve iyi bir insandı herhalde.

Bana bakıp gülümsedi.

— Uçaklarla ilgili bir fikriniz varmış galiba, dedi.

Utangaç başımı sallayıp evet anlamına, inler gibi, "Haa," dedim. Adam hiçbir şey söylemeden devam etmemi bekledi, suskunluğunda insanı konuşmaya zorlayan bir şey vardı.

— Aslında bir fikir falan değil, uçakların saatleriyle cinayetlerin saatlerinin kesiştiğini düşündüm, ama sonra biraz saçmaladığımı fark ettim.

Adam, "Anlıyorum," diyerek başını salladı, biraz daha sessizce bekledikten sonra gene yumuşak bir sesle sordu:

– Böyle bir şey nereden aklınıza geldi?
– Bir haber gördüm gazetede, faili meçhul cinayetlerin işlendiği kente giden bir uçağın arızalandığını yazıyordu, oradan aklıma geldi.

Gene, "Evet," diyerek bir zaman sustu, sonra gene yumuşak sesiyle sordu:

– Uçak saatleri de gazetede mi yazıyordu?

Alnımın terlediğini fark ettim, aniden korkmuştum, neden korktuğumu tam anlayamamıştım, ama içimde birşeyler hareketlenmiş, kalbim hızlanmıştı.

– Hayır, dedim.

Bu kez hiç beklemeden sordu.

– Uçak saatlerini nasıl öğrendiniz?

Elimde olmadan içimi çektim.

– Havayollarına telefon edip sordum, dedim.

Başını sallayarak, "Evet," diye mırıldandı, önüne bakarak düşündü, kendi kendine başını salladı, birden ayağa kalktı, "Teşekkür ederim," deyip kapıyı açıp gitti. Elimi sıkmadan gittiğini, ancak o gittikten epey sonra fark ettim.

Adam gider gitmez ben de hemen kalkıp çıktım, patronun sekreterine uğradım.

– Patron odasında mı?

– Yanında bir konuğu var.

– Deminki adam mı?

– Evet.

– İyi. Ben çıkıyorum, sonra gelirim.

Sokaklarda dolaştım, insanlara, hayattan, cinayetlerden, aşklardan habersiz gözüken, hızlı hızlı bir yerlerden bir yerlere giden bu garip yabancı yaratıklara baktım; beni korkutuyorlardı. Daha fazla sokaklarda dolaşmaya dayanamayıp eve gittim. Berrin'in sesini duymaya ya da Sevda'yla konuşmaya ihtiyacım vardı. Her zaman olduğu gibi, duygularım ayaklandığı zaman, bu duygu ister korku, ister aşk, ister acı, ister neşe ol-

sun, bir kadın sesi duymak istiyordum. Önce Sevda'yı aradım, evi yanıt vermiyordu, sonra Berrin'i aradım, sesi sanki uzaklardan gelir gibiydi.

Sesi beni rahatsız etmişti.

– İyi misin?

– İyiyim.

Onu neşelendirmek için,

– Murtaza Bey nasıl? dedim.

– Yolculukta. Gene beni başka kadınlarla aldatıyor.

– Nereden biliyorsun?

– Hissediyorum.

Güldüm, bu çocukça oyunlar bana hayatı unutturuyordu.

– Belki yanlış hissediyorsundur.

– Hayır, ben duygularıma güvenirim, yanlış hissetmiyorum, Murtaza Bey, beni aldatıyor, başka kadınlarla yatıyor o, bana yalan söylüyor.

– Duygularına güvenme bu kadar.

– Başka güvenecek neyim var benim, duygularıma güvenmeliyim; duygularıma güvenmezsem hata yaparım.

Biraz susup devam etti:

– Bizim sınıfta bir kız vardı, herkes onun için kötü şeyler anlatıyordu, benim duygularım da onun aslında iyi biri olmadığını söylüyordu, ama yanılıyorum herhalde diye düşündüm, bir insanı yalnızca duygularıma dayanarak suçlamamalıyım dedim ve o kızla arkadaşlığımı sürdürdüm, sonra onun iyi biri olmadığını anladım. İnsan duygularına güvenmeli.

– Yarın geleyim mi, seni çok özledim.

– Nasıl istersen.

– Yarın geliyorum.

Telefonu sıkıntıyla kapattık, oysa daha bir gün önce aramız çok iyiydi, birbirimizi çılginca seviyorduk ve

bütün 'derilerimden' soyunmak üzere olduğumu düşünüyordum, şimdi birdenbire gene o soğuk ve küskün sesle karşılaşmıştım, arada ne olduğunu, neyin değiştiğini ise anlamam mümkün değildi. Ama bir şeyin farkına varmıştım, bu soğukluklar genellikle aramızın çok iyi olduğu, birbirimizi çok sevdiğimiz, sevgimizi gösterdiğimiz, kendimizi birbirimize çok yakın hissettiğimiz zamanların ertesine rastlıyordu. Uçak saatleriyle cinayet saatlerinin çakışması gibi garip bir rastlantıydı bu da.

Ertesi gün otele buluştuğumuzda, durgun bir hali vardı, sessizce soyunup sevişmeye başladık.

Tam sevişmenin ortasında, gırtlıçplak üstümde otururken sanki bir piknikteymişiz gibi konuşmaya başladı:

– Yarın Burç'la buluşacağım, bakalım onunla sevişecek miyim.

İçimin nasıl katılaştığını onu hissettirmemeye çalıştım.

– Bakalım, dedim yalnızca.

Sonra sevişmeye devam ettim.

Sevişmeye ara verdiğimizde gene aynı şeyi söyledi.

– Yarın Burç'la buluşacağım, bakalım onunla sevişecek miyim, çok merak ediyorum.

Sesimi çıkarmadım, içimde gene o buzdan kılıçlar dolaşüyor, her yanıma kesip parçalıyordu. Yüzüme eğilip baktı.

– Sen merak etmiyor musun?

– Ben merak etmesem ikimiz için de daha iyi olur.

Sonra sevişmeye devam ettik, ama bir şey hissetmiyordum, bir panayır yerinde gösteri yapan bir cambaz gibi sevişiyor hem onu hem kendimi gözlüyordum. O da çok istekli gözüküyordu bana. Aramızdaki sıcaklık bir cümleyle yok olmuştu, en azından benim için öyle bir sıcaklık kalmamıştı, bir yabancı hatta bir düşman gibi görüyordum onu. Beni yaralamıştı, üstelik de bunu

gene tam ben içimi açmaya, zırhlarımdan soyunmaya başladığım sırada yapmıştı. Beni kendine, sıcaklığına, yakınlığına alıştırdıktan sonra en yaralayıcı darbeyi o durgun sesiyle indirmişti.

Eve döndüğümde telesekreterde yalnızca Sevda'nın kısa bir notu vardı.

— Ben yarın tatile gidiyorum; on beş gün yokum, döndüğümde seni ararım, öpüyorum.

Kötü günler başlamıştı benim için, bir kadından aldığım yarayı bir başka kadınla iyileştirmeye çalışırken bir yara da yeni sevgilimden almıştım. Savaş meydanında ağır zırhlarıyla diz üstü düşmüş bir savaşçı gibi hissediyordum kendimi, yeniden ayağa kalkıp kalkamayacağımı da bilmiyordum.

Ertesi akşamüstü her zamankinden daha geç bir saatte aradı beni, eve yeni geldiği belliydi. Burç'la ilgili bir şey söylemedi, ben de bir şey sormadım.

Aslında sormak da istemiyordum, acı sanki içimdeki bir kesenin içinde saklıydı, onu orada hissediyordum, ama bir soru, soruyla gelecek bir açıklama, o keseyi patlatacak ve acıyı, zehirli bir iltihap gibi her yanıma yayacaktı. Sormak isteyip istemediğimi bir türlü bilemediğim soruyu sormamanın bir nedeni bunu sormaktan utanmaksa, bir başka nedeni de belki acıyı yerinden oynatmak korkusuydu.

Onunla yattığını düşünüyordum, ama bu gerçeği duymak istemiyordum. Yalnızca kendimi bu fikre alıştırmaya çalışıyordum. Kesin gerçeği bilmeden, olup biteni bir ihtimal olarak kabul ederek, o ihtimalle bedenim ve duygularım arasında bir uyum sağlamaya, kendimi o ihtimale, soğuk bir suya yavaş yavaş girer gibi adım adım alıştırmaya, kesinliğini kabul ettiğimde en alışmış durumda olmayı istiyordum; o soğuk suya aniden düşmek fikri ürkütüyordu beni.

Havadan sudan ve çok kısa konuştuk, kapatırken sorduni:

— Yarın kaçta evde olacaksın?

— Bilmiyorum. Ben gelince seni ararım.

Bazen kısacık bir yanıt, bir durumu çok açık anlatmaya yetiyordu. Hayatını artık benim telefon saatlerime göre ayarlamıyordu. Birşeyler gene aniden değişmişti. Her şey benim gözümün önünde, hemen burnumun dibinde oluyordu, beni sevdiğini söyleyen bir kadın, birden beni artık sevmeyen bir kadın haline dönüşüyordu, ben buna engel olamıyordum; hangi anda engel olmaya çalışmam gerektiğini bile bilemiyordum.

Bana bir keresinde bir masal anlatmıştı, prens sarayına getirdiği kıza bütün sarayını açmış, odalarını gezdirmiş, ama kırkıncı odanın kapısında, "Bu kapının arkasındakini sakın merak etme ve bu odaya girme," demişti, benim de aşklarım hep böyle oluyordu, beni ruhlarının otuz dokuz odasında dolaştırıyorlar, beni kendi sıcaklıklarına alıştırıyorlar, sonra aniden önüme kırkıncı odanın kapısını çıkarıyorlardı, onun arkasında ne olduğunu bilemiyordum; bana yabancı, bana kapalı bir odaydı, orada başka erkekler olduğunu, soğuk seslerin saklı bulunduğunu seziyordum yalnızca.

Gidecek, akıl soracak, şefkatine ve anlayışına sığınacak kimsem yoktu.

Kendi yazdığım kitaptan başka bir iz de bulunmuyordu ortada.

Dışarıda pis bir yağmur yağıyordu.

Kitabı elime alıp gene karıştırmaya başladım.

'Aşk, bir oyundur benim için, her zaman biraz eğlenmek için başlarım, sonra, kumarı biraz daha heyecanlandırmak isteyen bir kumarbaz gibi potu artırırım, karşımdaki erkeği ben eğlenirken bana bağlamak isterim, o bağlandıkça bana daha da hırs basar, daha da bağlansın isterim, o bağlandıkça benim isteklerim daha ar-

tar, daha çok bağlansın, her şeyini kaybetsin ve bütün ruhuyla benim olsun, oyun benim kesin galibiyetimle bitsin isterim, hiçbir zaman her şeyini kaybettiğine, bana tam bağlandığına inanmam, daha çok, daha çok isterim ve bazen ben onun daha kaybedecek birşeyleri olduğunu sanırken, o oyunu bırakır, artık kaybedecek, bana daha fazla verecek bir şeyi kalmamıştır, onun için oyun bitmiştir, ama ben onun kaybettiğini değil, benim kaybettiğimi, onu tümüyle elime geçiremeden elimden kaçırdığımı sanırım, onu yeniden oyuna döndürmek için peşine düşerim, bırakıp gitti diye acılar çekmeye başlarım, kazandıklarını ona geri vermeye koyulurum, geri gelsin diye aldığım her şeyi geri verip kendi cebimden de ödemeye başlarım ve ne gariptir ki, aslında yenilmiş olan birden galip duruma geçer, şimdi her şeyini kaybetmiş olan ve kaybettiklerini geri almak için inanılmaz bir hırsla ve acıyla oyunun devamını isteyen, üzülen ben olurum, artık o peşinden koşulan, ben peşinden koşanımdır, ben peşinden koştukça, o bir önceki oyunda kaybetmenin acısını çektiği için yeniden oturmak için nazlanır, ben istedikçe o şımarır, uzaklaşır...

Tanıdığım kadınları düşünüyordum teker teker, hangisine benziyordu bu, hem hepsine benziyordu, hem de hiçbirine benzemiyordu. Sanki kadınların ruhlarında taşıdıkları küçük küçük canavar parçalarını toparlayıp onlardan, kendi ruhunun kamburlarından utanıp acı çeken, ama karanlıkta da köşebaşlarında yakaladığı yalnız erkekleri öldüren canavar bir katil yaratmıştım; duyguları hem var hem yoktu; daha doğrusu başkalarına karşı duyguları yoktu, yalnızca kendine yönelikti duyguları, belki tek tek anlatılanlardan daha çok bu yanı benziyordu Berrin'e, onun da duyguları sanki yalnızca kendine yönelikti, başkalarıyla değil yalnızca kendisiyle ilgili sorunları vardı, onları çözmeye çalışıyor, gördüğü, rastladığı her erkeği de bu denklemin çö-

zümünde bir rakam gibi kullanıyordu; ben de bir rakamdım, denklemi çözmeye yaradığım sürece onun hayatında duruyordum, denklemi çözmekte önemimi kaybettiğimi düşününce de siliyordu.

Düşünceler, kardaki izler gibi birbirine karışıyordu, hiçbirinin kaynağını bulamıyordum. Berrin'in söylediği gibi bu bir kader miydi, beni bu kızla buluşturmak için Tanrının eliyle yazılmış bir şey miydi bu kitap? Tanrı bana acı çektirmek için mi yazdırıyordu bunları? Tanrının edebiyattaki rolünü abarttığımı düşündüm ve çok da inançlı biri olmadığımı hatırladım, ama inanmaktan çok hoşlanacaktım; edebiyatta Tanrıyı bulabilmek gerçekten keyifli olacaktı, ama edebiyatta yalnızca yazarlar ve onların niye yazdıkları anlaşılmayan kahramanları vardı; cenneti ve cehennemi yaratan yazardı, kahramanlarını ve kendini yakan da yazardı.

Bütün kızların ay isimleri taşıdığı bir 'masaj' servisine telefon ettim, numaraları çevirirken ellerim titriyordu, bu, hiçbir kadının bana veremediği bir heyecandı. Telefona çıkan kadın adresimi alıp hemen birini göndereceklerini söyledi. Yarım saat sonra kapı çalındı. Gelen 'Eylül'dü, kısa boylu, pek de güzel olmayan, çok genç bir kızdı, saçlarını at kuyruğu yapmış, yüzünü de özensiz boyamıştı.

— Bir telefon edebilir miyim? dedi.

— Et dedim.

Telefonu çevirdi, eve geldiğini söyledi kendisini gönderen kadına, sonra beni unutup uzun bir konuşmaya daldı. Kızlardan biri bir başka kız hakkında birşeyler söylemiş sonra da kavgalar çıkmıştı, konuşan kıızı çekiyorlardı. Kaloriferin üzerine oturmuş kıza bakıyordum. Telefon konuşması beni sıkmaya başlamıştı; sıkıldığımı hissedince eliyle 'şimdi bitiriyorum' gibi bir işaret yaptı, sonra on beş dakika daha konuşup telefonu kapattı.

– Gevezesin, dedim.

Güldü.

– Kusura bakma, iş konuştuk.

Evin içini dolaşıp çevreye baktı.

– Burada yalnız mı yaşıyorsun?

– Evet.

– Güzel evmiş, yatak odası nerede?

Yatak odasına götürdüm onu, giderken kitapların dağınık olduğu odaya baktı.

– Bunları okudun mu?

Kitap okumayanlar ne zaman kitap görseler, kitabın sahibine aynı şeyi sorarlardı, sanki çok inanılmaz bir şeyle karşılaşmış gibi.

– Evet. Sen kitap okumaz mısın?

– Okumam moruk.

Birden laubalileşmişti.

– Kaç yaşındasın sen?

– Yirmi bir.

– Baban kaç yaşında?

Babasının yaşını da söyledi, babası benden birkaç yaş büyüktü.

Soyunmaya başladım, beni seyrediyordu, soyunup yatağın üzerine uzandım, o da üstündeki kazağı çıkardı, benim baktığımı görünce güldü.

– Merak etme hepsini çıkarmayacağım.

– İstersen çıkarabilirsin.

– Yok, çıkarmam. Senin evinde masaj kremi var mı?

– Hayır.

Çantasını karıştırıp bir krem buldu, avucuna azıcık sıkıp masaj yapmaya başladı, ama masaj yapmasını doğru dürüst bilmiyordu, bunu saklamak için de bastırıp canımı acıtıyordu.

– Canımı yakma, dedim.

– Daha yavaş yaparım.

Sırtımı biraz ovduktan sonra, bacaklarıma indi onları da kalçalarıma doğru biraz ovaladıktan sonra, "Tamam dön," dedi, sırt üstü döndüm. Omuzlarımı ovmak için eğilince bol tişörtünün dekoltesinden göğüslerinin üst kısmı göründü.

– Biraz daha eğil lütfen.

– Memelerimi mi görmek istiyorsun moruk?

– Evet.

– Güzel olsalardı gösterirdim, ama güzel değiller be moruk.

– Olsun, sen göster.

Tişörtünü sutyeniyle birlikte yukarı doğru çekince, küçük, ama hafifçe sarkık göğüsleri meydana çıktı.

– Güzelmiş, dedim.

– Çok ellendiği için sarktı diyor bizim kızlar, ama aslında ondan değil.

– Göğüslerin açık kalsın.

Durdu düşündü. Sonra dizlerinin üstüne çöküp başını yatağa dayadı.

– Sen çıkar ellerim kremli benim.

Kasıklarımı kalçalarına dayayıp tişörtüyle sutyenini çıkardım.

Yarı çıplak bir halde omuzlarıma masaj yapmaya başladı.

– Moruk aslında seninle iyi bir sevişmek isterdim.

– Ben istemem.

– Sen bilirsin. Aslında yakışıklısın biliyor musun.

– Sağol.

İşini bitirdikten sonra giyindi, ben de giyindim.

Parasını vermek için cebimden paraları çıkardım.

– Taksi parası altı yüz bin lira tuttu, dedi.

– Beni kazıklamana gerek yok, sana zaten fazla vereceğim.

Vermem gerekenden daha fazlasını ayırıp verdim. Elimdeki paralara bakıyordu.

— Onları da versene, dedi.

Elimdeki paraların hepsini verdim, çocuk gibi sevinçle ve arsızca güldü.

Orospular her zaman heyecanlandırıyordu beni, bir kadın kendi bedenini ruhundan, düşüncelerinden, duygularından, geçmişinden, inançlarından, hatta gerçek adından kopartıp bütün sıcaklığı, yuvarlakları, girintileri, çıkıntıları, gölgeli kuytuluklarıyla sana verdiğinde, bu adsız ve sahipsiz beden senin bedeninin bir parçası oluyordu, onunla istediğin gibi, bütün isteklerini gerçekleştirerek oynayabiliyor, sevişebiliyor, kendi isteklerini, duygularını onun sahipsiz bedenine doldurup kendi parçanı yapabiliyordun. Parasını verip sokaklardan sahipsiz bedenler toplamak, onlarla bu boş evin mağara kovuklarına benzeyen sessiz odalarında mahrem oyunlar oynamak bir mucize gibi geliyordu bana; orospularla yaşadığım her parçalanmış sevişmeden sonra büyük bir huzur ve ferahlık duyuyordum.

Eylül, gitmeden önce son bir gevezelik ederken, çalıştığı evdeki bütün kızların yılın aylarından birini ad olarak aldığını ama kimsenin 'Mart' adını istemediğini söylemişti, "Niye?" demiştim. ben de, "Jül Sezar'ı martta öldürdüler diye mi?" Yüzüme kuşkuyla bakmıştı, aklımda en çok o bakışı kaldı.

Eylül gittikten sonra evin içinde boş boş gülümseyerek doluştım, evin içinde gezinmekten hoşlanıyordum, sokakta yürürken yorulduğumdan daha fazla yoruluyordum ve bunun sırrını da anlayamıyordum.

Yürürken telefon çaldı, telefon sesiyle birlikte içimin kasıldığını hissettim, arayan büyük bir ihtimalle Berrin'di ve bana onun sesi artık acı veriyordu, ama gene de sesini duymak istiyordum, telefonu telaşla açtım. Berrin'di.

— Kadınlarla yatıyor musun?

— Hayır.

Sonra da niye söylediğimi bilmeden anlamsız bir soru sordum:

— Sadakatim sıkıyor mu seni?

— Hayır.

Biraz duraklayıp ekledi:

— Benim sadakatsizliğim sıkıyor mu seni?

Sesinde kırılmış cam parçalarının pürtüklü keskinliği vardı.

— Hayır, dedim soğuk bir sesle.

Kısa konuşup kapattık. Ertesi gün ne zaman arayacağını sormadım, sesindeki o çok iyi tanıdığım düşmanca sevinç her zaman olduğu gibi gene içimi karmakarı-şık etmişti. O kadar iyi tanıyordum ki o sesi, hemen hemen bütün sevgililerimden duymuştum, benden bıkmaya başlayıp da başka erkeklerle kıştırdıklarında, beni artık eskisi gibi sevmediklerinden dolayı büyük bir sevinç ve anlayamadığım bir düşmanlık yerleşirdi seslerine; Berrin'in sesinde de o bildiğim düşmanca sevinç titriyordu.

Bir başka erkekle seviştiğini, bana bu kadar zevk duyarak söylemesinin, belki o erkekle sevişerek elde ettiğinden daha fazla bir zevki bana bunu söyleyerek elde etmesini sağlayan şeyin, ilişkimizde bu düşmanca çarpıklığı yaratan noktanın ne olduğunu anlayamamak, beni ondan, aramıza giren başka bir erkeğin çıplak gölgesinden daha fazla uzaklaştırıyor, onu bir yabancı gibi görmeme neden oluyordu; işin garibi bana yabancılaşp uzaklaştıkça, yüzü belleğimde daha fazla bulutlara karışp silikleşiyor, bu da benim onu yakalama isteğimi, ona bağımlılığımı daha çok arttırıyordu; onun düşmanlığı beni ondan uzaklaştırmadıkça, peşinden koşma isteğimi de çoğaltıyordu.

Berrin'i yakalayamadığım için, onun hayalinin do-laştığı kendi kitabımı okumaya döndüm yeniden. Kita-

bın içinde hep onu arıyor, onu bulamadığım yerlerde bile bazen bulduğumu sanıyordum.

Kitabı açtığım sırada, şiddetli bir rüzgârla birlikte yağmur başladı, pencerelere sanki demir zincirlerle vuruluyordu, camların zangırdadığını duyuyor ve dışarıda uğursuz birşeyler varmış duygusuna kapılarak korkuyordum. Yağmur beni çocukluğumdan beri korkuturdu.

Kendime bir içki koydum, kitabı açtım, yağmur pencereleri kırıp içeri girmek ister gibi uğultulu çirpimlerle camlara vuruyor, ıslak bir kamçı sesi kulaklarımda patlıyordu.

Zübeyde şöyle diyordu kitapta:

‘Bütün yaşadıklarımın pişmanım, ama bir daha yaşasam gene aynı şekilde yaşarım. Pişman olmayacağım bir hayat yaşamak istemem.’

Zübeyde’nin konuşmalarını okurken, o konuşmalar Berrin’in sesiyle kulağımda çınlıyor, ses yağmurunun sesine karışıyordu. Ben de bütün yaşadıklarımın pişmandım, ama ben pişman olmayacağım bir hayat yaşamak isterdim; huzurlu ve sakin bir hayat olsun isterdim; ilkokulda yapıp duvarlara astığımız, o yeşil çimenleri, kocaman güneşleri, kırmızı kiremitleri, bacasından duman tüten evleri olan resimlere benzeyen yerlerde yaşamak isterdim; o ilkokul resimleri gibi acemi ve sakin bir hayat beni sarsın isterdim, bahçede kuzular ve orospular dolaşsın isterdim, bir aile isterdim.

Kitabı okudukça, Zübeyde’ye bir hayranlık duyduğumu, onun erkekleri peşinden koşturmasından, başkalarının yanındaki güçlü duruşundan, yalnız kaldığında hüznü boğulmasından, kalabalıklardaki etkileyici sahtekârlığından, aynı anda birçok kişiliği içinde taşımasından, erkeklere acı çektirmesinden, vahşetinden, gücünden ve güçsüzlüğünden etkilendiğimi fark ediyordum.

Bu kadın aslında bugüne kadar tanıdığım bütün kadınlardan daha çekici geliyordu bana ve ne mutlu olabilen, ne de mutlu edebilen bir kadın olduğunun açıkça anlaşılmasına rağmen o kadınla bir aşk yaşamayı hayal ettiğimi fark ediyordum. Ben de mutlu değildim ve kimseyi mutlu edemiyordum, ama Zübeyde'yi mutlu etmek isterdim, onunla mutlu olmak da isterdim, onunla yaşayacağımız bir aşk ikimiz için de inanılmaz bir meydan okuma olurdu, mutlu olmasını bilmeyen iki insanın birbirini mutlu etmek için uğraşması ve bunu nasıl yapacaklarını bilemedikleri için kendilerini parçalamaları, sonunda kızıp karşılardakini de parçalamaya başlamaları, işte buna insanlar büyük bir aşk derlerdi ve gerçekten de büyük bir aşk olurdu herhalde. Hayalimdeki kadın bu muydu acaba, hayalimdeki kadını mı yazmıştım?

O gece rüyamda Zübeyde'yi gördüm, yüzü yoktu ya da vardı, ama ben bir türlü seçemiyordum, beyaz bir duman vardı yüzünün olduğu yerde ve kımıldanıp duruyordu, bedeni ise dolgun ve etliydi, onu görüp sarılabiliyordum, acı yeşil bir elbise giymişti, omuzları bembeyaz ve yuvarlaktı. Şato gibi bir evin yuvarlak balkonundaydık, fiskiye bir havuz vardı balkonun önünde. İşlemeli, beyaz demir sandalyelerde oturuyorduk, ortamızda gene beyaz yuvarlak bir masa duruyordu. Sesi Berrin'in sesiydi, uzanıp elime dokunmuştu, bu aramızdaki ilk dokunuştum, kızıl parlak saçları vardı, onları okşamak istiyordum, "Yağmur yağacak galiba," diyordu, "yağmurdan korkarım."

'Yağmurdan korkarım' derken sesi benim sesime benziyordu.

Sonra birden Fransızca konuşmuştu, o cümleyi sonra hiç unutmadım.

— Oh Murteza Bey, tü mö ple, tü se.

Anlatılamıyaz bir mutlulukla uyandım birden, bütün istediğimi buydu işte, Zübeyde gibi bir kadın beni sevsin ve bana, "Senden hoşlanıyorum biliyor musun," desin.

'Seni seviyorum' demesini bile istemezdim, 'senden hoşlanıyorum biliyor musun,' demesi çok daha heyecan vericiydi, gelişmeye, çoğalmaya, büyümeye hazır bir aşkı anlatıyordu bu söz. Daha önce de rüyamda gördüğüm kadınlara âşık olarak uyandığımı olmuştı, o sabah da Zübeyde'ye âşıktım, ama öyle bir kadın olmadığını uyku sersemliğiyle hatırlamam beni acıya boğdu. İstedikim, sevdiğim kadın Zübeyde'ydi, o sabah bunu çok iyi biliyordum, ama öyle bir kadın yoktu, onu ben uydurmuştum.

Yatağın içinde oturup bir sigara yaktım, rüyam olduğu gibi gözlerimin önündeydi. Balkon, giydiği elbise, saçları, soğuk bir sesle –o soğuk ses beni daha çok etkilemişti– söylediği Fransızca cümle kulağımdaydı. Aşk, rüyamda Zübeyde'nin o Fransızca cümleyi söylediği anda duyduğum duyguydu, o sıcaklık ve güven duygusuydu, yalnızca onunla paylaştığım yalnızlıktı.

Üç gün boyunca Berrin aramadı, ben evin içinde kitapla ve Zübeyde'yle yaşıyordum, onun söylediklerini sanki gerçek hayatta yaşanmış cümleler gibi algılıyor, onlara yanıtlar veriyordum, onu acılarından, yalnızlığından, mutsuzluğundan kurtarabileceğimi, ikimizin de kurtulabileceğini anlatıyordum, başka erkeklerle seviştiği bölümleri okurken kıskanıyordum, o erkekleri sevmeyişini okuduğumda seviniyordum, yalnızken yaptıklarını, düşündüklerini okuduğumda, başka erkeklere göstermediğini bildiğim duygularını paylaştığım için derin bir sevinç duyuyordum, esprilerine gülüyordum, ona şakalar yapıyordum, kimsenin bilmediğini sandığını duygularını bildiğimi söyleyip onu şaşırtıyordum, günlük gazetelerden haberler veriyordum, düşüncelerimi anlatıyordum, zaman zaman kitabın bazı bölümleri-

ni değiştirip yeniden yazma isteğine kapılıyordum, ağladığı yerlerde ben de üzülüyordum, anlamsız erkekleri hiç yoktan kıskanıp üzüntüleri kapıldığında o erkeklerle öfkelenip Zübeyde için acı çekiyordum.

Çocuk istediğini anlattığı bölümde ise ben de hayatımda ilk kez baba olmak istemiştim, hiç ailem olmadı diye düşünmüştüm, ama ben kendim bir aile kurabilir, çocuklar yapabilirdim, onun çocuk isteğini neredeyse tıpkı onun gibi hissetmiştim.

şöyle diyordu:

'Hayır, çocukları sevdiğim için değil, çocuklara düşkün değilim, ama bazen etim bir çocuğun, kendi doğurduğum bir çocuğun dokunuşunu özlüyor, bacaklarına sarılan bir çocuğun tombul etini duymak istiyor benim, bir çocuk doğururken çekeceğim acıyı, o acının nasıl bir şey olduğunu bilmediğim halde özlüyorum, o sancıları bile özlüyorum, bütün bedenim, kasıklarım, karnım, memelerim bir çocuğu özlüyor, bir çocuğun kokusunu koklamak istiyorum, ama hiçbir zaman bir çocuğum olmayacak, birçok özlemim gibi bu özlem de etimde gömülü kalacak.'

Kitabı bitiremiyordum, bitirmem de mümkün değildi, çünkü başından başlayıp okumuyordum, fal açar gibi kitabı bir yerinden açıp okuyordum, sonra başka bir yerine atlıyordum, kapatıp yeniden açıyordum, bazen aynı yeri birkaç kere okuyordum, bazen dalıp kafamdan yeni bölümler ekliyordum.

Zübeyde'yi yazarken neler hissettiğimi hatırlamaya çalışıyor, ama tam hatırlayamıyordum. Berrin'in yüzü gibiydi o duygular, varlıklarını biliyordum, ama nasıl olduklarını açıkça belleğimde canlandıramıyordum.

Bir ara oturup kitabı satır satır yeniden yazmayı düşündüm, cinayet yerinde dolaşıp cinayette yapılanların tıpkısını taklit eden bir hafiye gibi belki böyle yaparak cinayeti nasıl işlediğimi bulabilirim diye düşünüyör-

dum, ama bu düşünce bir yandan da gözüme komik gözüktüğünden bunu yapmayı hep erteliyordum.

Rüyalarım ise Zübeyde'yle doluydu, her rüyadan sonra Zübeyde'ye biraz daha bağlanarak uyanıyordum. Günler, perdelerini hiç açmadığım evin içinde kitapla, Zübeyde'yle, Berrin'le, Sevda'yla ve kendimle boğuşarak geçiyordu, sanki hepimiz Zübeyde'nin görünmeyen yüzünün içinde kayboluyorduk.

Bir gün telefon çaldı, bir an sanki Zübeyde konuşacakmış sanarak açtım. O şımarık sesi duydum.

– Nasılsın, ben tatilden döndüm.

Birden, üç gündür evde yaşadığım bütün duygular bir anafora kapılmış gibi bir merkezin içine dökülüp Sevda'ya duyulan bir özleme dönüştü, sevinçle bağırdım.

– Erken mi döndün?

– Evet, sıkıldım.

Hemen buluşmaya karar verdik. Dışarıda yağmurun serinliği vardı. Gökyüzünde bulutlar kaynaşıyordu. Lokantanın kapısında karşılaştık, saçlarını kestirmiş, kenarları sarı şeritli lacivert muşambadan modern ve genç bir yağmurluk giymişti, gençleşmiş gözüktüyordu, yalnızca gözlerinin altındaki gölgeler pek de mutlu olmadığını gösteriyordu, çoktandır yapmadığımız gibi koşarak birbirimize sarıldık. O bildik parfümü yağmur kokusuna karışıyordu, bir an öyle birbirimizin sıcaklığını soluyarak sarılı durduk.

Yemek boyunca ellerimiz birbirine dokundu, uzun zamandan beri olmadığı gibi sevecen, anlayışlı, coşkulu ve istekliydik, Berrin'den Zübeyde'ye akan özlemlerim oradan da sekip gerçek bir kadına, Sevda'ya ulaşmıştı. Günlerden beri çektiğim acılar, biraz dinlenebilmek için, kılık değiştirip özleme dönüşerek Sevda'nın kohnuna akıyordu. Onu sevmeye, onu özlemeye kararlıydim. O da uzaklarda olduğu günlerde beni özlemişti an-

laşılan, yeni sevgili eskinin yerini dolduramamıştı herhalde, bunu sevinçle fark ediyordum.

Sevda'nın acısından kurtulmam için Berrin'e koştum gibi, geldiğim yolun tam tersine Berrin'den kurtulmak için Sevda'ya koşuyordum. İnsanın içindeki küçük bir sevgiyi ya da özlemi alıp bunu kendi isteğiyle büyütebileceğini keşfediyordum. O anda gerçekten Sevda'yı çok seviyordum, kızgınlığımı unutmuştum. Halimizde hafif bir utangaçlık da vardı, sanki ilk kez buluşuyor gibiydik, ama bu utangaçlığı kolay aşıp kahkahalarla da gülebiliyorduk. Güldüğümüz zamanlar, aynı şeyleri Berrin'in de eski sevgilisiyle yaşadığını düşünüp içim sıkışıyordu, ama bunu aklımdan uzaklaştırıyordum hemen.

Yemekten sonra, deniz kenarında çay içmeye gittik, Boğaz grileşmişti, arabanın içinde, çaycı çocuğun getirdiği tadı kaçırmış çayları içerken, Sevda elimi tuttu.

– Neden bıraktın beni?

– Seni ben bırakmadım.

– Sen bıraktın... Şimdi birlikte otursaydık. İstemez miydin?

– İsterdim.

Gerçekten de o anda Sevda'yla birlikte yaşamayı istiyordum, onun sıcaklığı, sevişmelerimiz, acılardan yorulmam, beni yeni ve sakın bir hayat hayaline doğru sürüklüyordu.

– Niye evlenmiyoruz?

– Bilmem.

– Sen istersen ben evlenirim.

– Sevgilin?

– Benim için senden başkası önemli değil.

Birden aklıma, bana 'bir başka sevgili bulduğunu' söyleyişi geldi, daha olanları unutacak kadar zaman geçmemişti. Lafı değiştirdim. Akşama kadar dolaştık sokaklarda.

Akşam o sevgilisiyle buluşmaya gitti, ben de eve döndüm, gizli gizli telefon bekliyordum aslında. O akşam telefonu gelmedi. Hep telefonun ziline çalmasını bekliyordum, ama eski bekleyişlerim kadar heyecanlı ve telaşlı değildi, aklım daha çok Sevda'daydı ve onunla birlikte yeniden yaşanıp yaşanamayacağını da düşünmeye başlamıştım. Çok güzel bir gün geçirmiştik, çok uzun zamandan beri olmadığı kadar sıcak ve yakındık birbirimize, huzurluyduk, huzuru ve sıcaklığı özlenmiştik.

Ertesi gün öğlene doğru, yağmurun günü iyice grileştirip yalnızlaştırdığı bir vakitte telefon çaldı, açınca o uzak ses duyuldu:

— Merhaba.

Benim sesim tahminimden çok daha mesafeli ve soğuktu, ancak o zaman ne kadar kızdığımı ve üzüldüğümü anladım.

— Yarın geleceğim, dedi.

— İyi, dedim.

Uçak saatini söyledi ve telefonu kapattı, çok kısa konuşmuştuk.

Berrin gelecek diye bir sevinç duymuyordum, bir beklentim, özlemim, öfkem de yoktu, bütün duygularımı kaybetmişim sanki. Biraz yemek yiyip bir film seyrettikten sonra uyudum, ama uykumda çok huzursuzdum, uyanıkken hissetmediğim her duyguyu uyurken hissediyordum sanki, kâbuslar, korkular vardı uykumun içinde.

Ertesi sabah erkenden uyandım, ama erken kalkma rağmen gene havaalanına geç kaldım, onu terminalin önünde beklerken buldum, arabaya bindi,

— Geç kaldın, dedi.

— Nasılsın? dedim.

— İyiyim, dedi.

— İyi görünüyorsun, dedim.

– Sen de, dedi.

– Nereye gitmek istersin?

– Eve gitmek istemiyorum, başka bir yere gidelim.

Kırgın, soğuk ve emredici bir hali vardı, bazen kadınların benimle, benim bilmediğim bir başka gizli ilişki yürüttüklerinden, benim bilmediğim o ilişkide aramızda çeşitli olaylar geçtiğinden ve o olayların sonucunda bana anlayamadığım tepkiler gösterdiklerinden kuşkulanıyordum, çünkü ilişkinin benim bildiğim kısmında Berrin'in bana kırgın ve soğuk olmasını gerektirecek hiçbir şey yapmamıştım, ama kırgın ve soğuktu işte.

Nereye gideceğime karar vermeden sürdürdüm arabayı. Hızla gidiyorduk. Bir zaman sonra, ilk buluştuğumuzda gittiğimiz kumsalın yolunda olduğumuzu fark ettim. Yağmurla ıslanmış ormanların, yaprak ve toprak kokularının arasından hiç konuşmadan geçiyorduk, ormanın kokusunu alabilmek için pencereyi açmıştım, biraz sonra gene o uzak ve kırgın sesiyle,

– Pencereyi kapatır mısın lütfen, dedi.

Kapattım. Arabanın motor sesi duyuluyordu yalnızca, aramızda öyle ağır bir hava vardı ki, radyoyu bile açmamıştım, müzik sesini bile taşıyamayacaktı ilişkimiz, kırılmak üzere olan bir dal gibiydik ve kulaklarım o çıtırtıyı duymak için bekliyordu.

Kumsala vardığımızda güneş açmıştı. Açıklarda beyaz köpüklü küçük dalgalarla taçlanan, masmavi, parlak bir deniz ufka kadar bomboş uzanıyordu, ne bir gemi ne bir sandal gözüktüyordu, deniz kuşları bile yoktu. Kumsal da denizin ıssızlığına uymuştu, sessiz ve kimse-sizdi, sanki dünyanın bittiği bir yere varmıştık. Arabadan çıkıp ilk günkü gibi birbirimize değmeden yürümeye başladık, ayaklarımız denizin ve yağmurun nemini taşıyan kumlara batıyordu, bir boşluğun içinde birbirine dokunmadan, konuşmadan yürüyen kırgın ve şaşkın iki kişiydik. Birden bana sokulup koluma girdi, bedeni-

nin sıcaklığını hissettim kolumda, iri göğüslerinin yumuşaklığı kumsala gittiğimiz ilk günü hatırlattı, gülümsedim, ona baktığımda o da beklenmedik bir şaka yapmış gibi alaycı bir gülümsemeyle bana bakıyordu, beline sarıldım, şimdi sarmaş dolaş yürüyorduk. Kumsalın biraz iç taraflarında üstünde çöl bitkilerine benzeyen dikenlerin bittiği kum tepecikleri vardı, deniz bu minik tepecikleri oymuş bazılarını bir mağara gibi derinleştirmişti. Dudaklarının kulağıma doğru yaklaştığını hissettim.

— Hep kumların üstünde sevişmeyi düşündüm.

Kum tepeciklerinin bir mağara gibi derinleştiği oyuklardan birine çektim onu, kumların ıslak serinliğini, pütürlerini, unutulmuş deniz kabuklarının sertliğini bacaklarımızda hissederek, gökyüzü, deniz ve kumsaldan oluşan bir boşluğun içinde hiç konuşmadan, bir şey söylemeden, aramıza kendi ellerimizle ördüğümüz duvarları, kızgınlıkları, düşmanlıkları, kırgınlıkları, küskünlükleri parçalamaya çalışır gibi garip bir tutkuyla seviştik. Yanlış seçilmiş sözcüklerle, eksik söylenmiş cümlelerle bozduğumuz bir ilişkiyi bedenimizle, etimizle yeniden kurmaya çalışıyorduk sanki.

Ayağa kalktığımızda,

— Seni çok özlemiştim, dedi.

— Eve gitmek istemediğini söylemiştin.

— Evet, seninle bir daha sevişmemeye karar vermiştim. Artık iki erkekle aynı zamanda sevişmemeye kararlıyım, hayatımda yalnızca bir erkek olsun istiyorum.

Burç'la sevişiyordu demek, ilişkileri, beni aklından silmeyi düşündürecek kadar gelişmişti yeniden.

Soğuk ve alaycı bir sesle sordum:

— Niye seviştin peki?

Dudaklarını ısırıldığını gördüm.

— Seni bu kadar özlediğimi bilmiyordum, ne kadar özlediğimi kumsalda yürürken fark ettim.

Saçlarını açmıştı, yüzüne baktığımda, bütün çizgilerini derinleştirip onu yaşlı bir kadına benzeten inanılmaz bir keder gördüm. Bir keresinde Sevdâ'nın yüzünde gördüğüm o korkunç kederin neredeyse tıpkısıydı, sanki içinde başka hiçbir duygu kalmamış, her şey bir kedere dönüşüp yüzünün çizgilerine bir dövme gibi kazınmıştı, gözleri unutulmuş eski havuzlar gibi derin ve karanlıktı ve o karanlıktan ışıktan bir su gibi pırıldayan gözyaşları akıyordu. Durduk. Ona sarılmak istiyordum, belki de hayatımda en çok istediğim şey o anda ona sarılmaktı, ama sevişmeyle ilgili söylediği sözler bütün gücümü yok etmiş, kollarımı kıpırdatamaz hale getirmişti beni. Hem onu çok seviyor ve bir daha hiç ayrılmadan yanımda kalmasını istiyor, hem de hemen o anda orada, bir daha görünmemek üzere kaybolmasını diliyordum.

Kalsa da gitse de mutlu olmayacaktım artık, onun kederle bakan bir yüzü, benim kıskançlıkla zehirlenmiş bir aşkım vardı, birden bana sarılıp başını omzuma gömdü, ne kadar öyle kaldığımızı bilmiyorum, başını kaldırdığında, tam da beklediğim gibi keder kaybolmuştu, hüznü bir çocuk yüzüydü şimdi.

Ona bakarken, Zübeyde'nin bir sözünü hatırladım: 'Yanımda kimse olmadığından değil yalnızlığım, yalnız olduğumu söyleyebileceğim kimse olmadığı için yalnızım ben,' diyordu. Yani ben onun ağzından öyle yazmıştım ve ne yazdığımı şimdi anlıyordum. Yazarken belki de bu kadar farkında değildim söylediğimin, ama şimdi biliyordum ne demek istediğimi, bu öyle bir yalnızlıktı ki başkasının varlığı ya da yokluğu değildi onu belirleyen, yalnız olduğunu söyleyebilecek kadar yakın bir kimsenin olmamasıydı esas insanı yalnız yapan ve ben Zübeyde kadar yalnızdım.

Yeniden yürümeye başladık, arabaya yaklaştığımız sırada,

– Köpeği hatırlıyor musun? dedim.

Küçük bir çocuk gibi gülüverdi.

– Seni boğacaktı, köpeğin boğduğu ilk insan olacaktın.

Uzanıp elimi tuttu, dudaklarına götürdü, yavaşça öptü.

Sanki garip bir dürtüyle ilk gün yaptıklarımızın tıpkısını yapıyorduk. Kumsaldan sonra ilk gün gittiğimiz kır lokantasına gittik, aynı yemekleri ısmarladık. Lokantanın bahçesi defne ağacı kokuyordu.

– Burç’la aramız çok iyi, dedi. Onunla mutlu oldum bu sefer, eğlendik, beni çok güldürdü, artık seni unuttuğumu düşündüm, ama sonra seni tekrar görmek istedim, kumsala gidene kadar bu kadar özlediğimi fark etmemiştim, öyle bir görmek istediğimi sanıyordum, ama seni çok özlemişim.

Hiç karşılık vermedim. Kitaptan söz etmeye başladım:

– Kitabı yeniden okumaya başladım, belki de o yüzden özledim seni.

– Hâlâ kendini Zübeyde’ye benzetiyor musun?

Dudaklarını ısırarak başını salladı.

– Evet.

– Neyini benzetiyorsun?

– Mutsuzluğumu.

– İlk gün de böyle söylemiştin.

– Şimdi de böyle hissediyorum, mutsuzluğu benziyor benim mutsuzluğuma, eskiden mutsuzluğun herkes için aynı olduğunu düşünürdüm, şimdi mutsuzlukların değişik biçimleri olduğunu düşünüyorum, belki de diyorum insanları birbirine benzeten onların mutsuzluk biçimleridir, Zübeyde’nin mutsuzluğu benimkine benziyor.

Bu sözleri duyunca, onu unutup kitabımla, kitabın onun üstündeki etkisiyle ilgilenmeye başladım.

– Nasıl bir mutsuzluk bu sizi birbirinize benzeten?

– Nedensiz ve tanıımı yapılamayan bir mutsuzluk olması. Düşünüyorsun, niye mutsuz olduğunu merak ediyorsun ve bir neden bulamıyorsun, orada içinde duruyor mutsuzluğun, dışarıdan herhangi bir insan ya da herhangi bir olay yerleştirmiyor onu oraya, o orada hep var, Zübeyde'nin mutsuzluğu da benimki gibi, orada duruyor hep; sonra huzursuzluğu benziyor, rüyaları benziyor, erkekleri küçümsemesi de benziyor galiba.

Şakacı bir kızgınlıkla kaşlarını çatıttı.

– Sen yoksa beni küçümsüyor musun?

Başını salladı.

– Hayır artık küçümsemiyorum, onu yanlış söyledim, artık kendimi küçümsüyorum, sen bana güçsüzlüğümü öğrettin.

Bu sefer gerçekten şaşırmıştım.

– Güçsüzlüğünü mü?

– Evet, bana güçsüzlüğümü, aslında küçük bir kız olduğumu, erkeklerle başa çıkamayacağımı öğrettin, sen bunu daha baştan söylemiştin, ama o zaman inanmamıştım, şimdi inanıyorum, evet güçsüzüm.

Bunları o soğukkanlı, durgun ve uzak sesiyle, kendi hastalığını teşhis eden bir doktor gibi söylüyordu, güçsüzlüğü ona göre bir gerçektir ve gerçekler söylenirdi.

Son iki sözcüğü bir kez daha tekrar ettiğinde, sesinde bir acı duydum.

– Evet güçsüzüm...

Ben yeniden kitaba döndüm.

– Ama Zübeyde'yle benzerliğini tam da anlatamıyorsun, bir belirsizlik var söylediklerinde.

Düşündü.

– İşte o belirsizlik zaten Zübeyde'yle benzerliğimiz, duyguları hissedip de gerçekliğini kavrayamamamız, nedenini bulamamamız, nedensiz yalnızlığımız, mutsuzluğumuz, belirgin hiçbir şey yok, duygularımız

sanki, nasıl söylesem, sanki boşlukta bir yere dokunmadan duruyor.

Sustuğunda, henüz sözünü bitirmemiş olduğunu, ama söyleyip söylememekte kararsız olduğunu hissedip sesimi çıkarmadan bekledim. Çatalıyla tabağındaki yiyeceklerle oynuyordu. Yeniden söze başladığında, konuşmaktan çok üzüldüğü bir şeyi söyleyen biri gibi ağır ağır konuştu.

— Aslında, artık Zübeyde'ye benzeyip benzemediğime o kadar emin değilim.

Yemekten sonra gene uçağı kaçırma telaşıyla arabaya binip hızla havaalanına gittik. Yolda konuşmadık, ikimiz de kendi düşüncelerimize dalmıştık. Havaalanına gelince, televizyon dizilerinden öğrendiği gibi "Kendine iyi bak," deyip yanağımdan öperek arabadan indi, sonra dönüp kapıyı açtı, içeri uzandı, gene aynı şeyi söyledi.

— Ne olursa olsun seni çok seveceğim, hayatım boyunca seveceğim seni.

Terminale girene kadar arkasından baktım, bir kadın salıntısı hâlâ yerleşmemişti bedenine, bir izci kız gibi dümdüz yürüyordu. Topuzunun tepesine değen bir güneş ışığının bıraktığı küçük parıltıyı gördüm en son, sonra terminalin gölgeli kapısında kayboldu.

Eve kadar nasıl gittim bilmiyorum, bitkin bir haldeydim, zorlukla asansöre bindim. Asansörden çıkarken küçük bir şeye çarptım. Baktım: beni küçümseyen küçük yazar dostum. Kapımın önünde de bıraktığı kâğıtlar duruyor.

— Bana kitabından bir parça mı getirdin?

— Evet.

— Gel içeri, sana bir kola vereyim.

Önüne bakarak başını salladı.

— Ben gideyim, teşekkür ederim.

Benimle dost olmayı reddediyor, ama bana gene de yazdıklarını getiriyordu, o anda o kadar yalnız ve bitkindim ki, bir insan sesine ihtiyacım vardı, ısrar ettim.

– Gel hadi, bir kola iç.

Eve birlikte girdik.

– Sence ben aptal mıyım? dedim.

Önüne bakarak gülümsediğini gördüm, evet, aptal olduğumu düşünüyordu, ama bunu bana söylemeyecekti.

Bir daha sordum.

– Sence ben aptal mıyım?

Başı hâlâ öne eğikti ve hâlâ gülümsüyordu.

– Bilmem, dedi.

– Aptal değilim, dedim, aptal değilim, yalnızım yalnızca ve yalnızlık beni sana aptal gibi gösteriyor.

Hiç sesini çıkarmadı, söylediklerimle eğlenir gibiydi, yüzündeki alaycı gülümseme hep orada duruyordu.

– Sen aptal mısın?

Bu sefer başını kaldırıp güldü.

– Bilmem.

– Aptal değilsen niye bütün arkadaşların sokakta oynarken sen evde oturup saçmasapan şeyler yazıyorsun? Niye insanlarla konuşacağına yalnızca yazılarla zaman geçiriyorsun? Akıllı olduğunu mu gösteriyor bu senin?

Yüzüme dikkatle bakıyordu, gözleri kocaman kocaman açılmış, dudakları büzülmüştü, söylediklerimi düşünüyordu. Kaşlarını çatı.

– Akıllılar yazar.

– Newton North yazmıyor ama, dedim, o dünyayı dolaşıyor, uzaya gidiyor, sen yazıyorsun.

Bu ağır bir darbe olmuştu, elindeki şişeyi yanına bıraktı, zor bir hamleyle karşılaşmış bir satranççı gibi, oturduğu iskemlede hafifçe öne doğru eğilerek düşünmeye koyuldu, sessizliğin uzamasından rahatsız olmu-

yor, en doğru yanıtı bulmaya çalışıyordu. Sonunda kafasını kaldırdı, gözlerinde kendinden hoşnut bir ışık doluyordu, gene o alaycı gülümsemesini saklamaya çalışıyordu.

– Newton North’u ben yazıyorum, dedi, ondan akıllıyım; daha akıllı olsaydı o beni yazardı.

Yanıtından hoşnut bir biçimde eğilip yere bıraktığı şişesini aldı, içerken, benim de karşı hamle yapmamı beklediğini fark ettim. Benim çocukluğuma benziyordu. Kendi çocukluğumu yazsam, onun gibi bir çocuğu yazardım, yalnız, yabancı, yabani ve yarışmacıydı, sevgi bulamayacağından emin bir biçimde sevgiyi baştan reddediyordu, isteyip de alamamanın daha kötü olduğunu seziyordu, sevginin yerine akıllı ve karşısındakini yenmeyi koyuyordu.

Zübeyde’nin yalnızlıkla ilgili söyledikleri geldi yeniden aklıma.

– Çok yalnızım, dedim, bütün sevdiklerim beni bıraktı.

Başını kaldırmadan kaşlarının altından bana baktığını gördüm. Şaşırmıştı, bu değildi beklediği, duygusal bir konuşmaya hazır değildi, ne söyleyeceğine karar veremedi, düşmanca ya da alaycı bir şey söyleyeceğinden korktum, o an, ondan alaycı bir söz duymak, onun tahmin edemeyeceği kadar yaralayacaktı beni.

– Newton North’un bile bir sevgilisi var, diye ekledim.

Gene gülümsedi, ama bu kez alaycı değildi, Newton North’dan böyle söz etmem hoşuna gitmişti.

– Sizin de olur, dedi.

– Senin hiç arkadaşın var mı?

Başını iki yana salladı.

– Benim de yok, dedim.

Bir süre daha sessizce oturduk. Sonunda ayağa kalktı.

– Ben gideyim, dedi.

Kapıya kadar geçirdim onu. Kapıdan çıkarken elimi uzattım, kafasını kaldırıp yüzüme baktı, elini uzattı, eli minicikti; avucumun içinde kayboluyordu, sıkı sıkı tutup salladım.

– Gene gel, dedim, konuşuruz, nasıl olsa ikimizin de arkadaşı yok.

– Olur, dedi.

Asansöre bindiği sırada arkasından bağırdım:

– Romanın devamını getirmeyi unutma.

Unutmayacağını biliyordum, yazdığı sürece getirecek, okuyacak birini arayacaktı.

XV

içinde minicik siyah çizgiler olan koyu kahverengi tüvid bir tayyör, uçuk bej balıkçı bir kazak, dizlerine kadar çıkan kızıl kahve süet bir çizme giymiş, kulaklarına, gerçekliği kusursuz bir yuvarlaklığa sahip olmamasından anlaşılan bir çift inci küpe takmış, saçlarını arkadan toplayıp hafif bir makyaj yapmış, gerçek kimliğine bürünüp tam bir hanımefendi olmuştu. Kapıyı açtığımda makyajı gibi hafif bir gülümseme vardı yüzünde. Gözlerinden orospu pırıltılar uçmuş, yerini derin ve anlamlı bakışlara terk etmişti. Göz kenarlarındaki bir-iki çizgi, makyajla saklanmamış, tam aksine isteyerek açıkta bırakılmıştı, bu da onun güzelliğini daha anlamlı kılıyordu. Yıllarca Avrupa'nın en iyi okullarında dolaşarak edinilmiş bir eğitimin imbiğinden geçmiş hem belli belirsiz kısık, hem de alabildiğine berrak bir sesle,

— Hadi hemen çıkalım, dedi.

Onun arabasına bindik, telefondaki sesimden ne anladıysa anlamış, beni hiçbir konuda karar vermek zorunda bırakmıyor, ne istediğimi bile sormuyordu. Masalarına küçük abajurlar yerleştirilmiş, sessiz bir lokantaya götürdü, daha önceden arayıp masa ayırtmıştı.

Masaya oturduğumuzda hayranlıkla baktım yüzüne.

— Tam bir prensese benzemişsin, dedim.

Kadınların, erkekleri istedikleri mesafede tutmayı başaran ölçülü gülümsemelerinden biriyle baktı bana.

– Bu benim, dedi, bu benim gerçek yüzüm.

– Ben ilk kez görüyorum.

Parmaklarının ucuyla, sanki beni avutmaya çalışır gibi elime vurup gülümsedi.

– Sevmiyor musun bu yüzünü? dedim.

– Çok seviyorum.

– Niye değiştiriyorsun peki?

– Başka yüzlerimi de sevebileceğimi görmek için.

Yemekleri ısmarladı, şarabı seçti, kadehime konan şarabı benim yerime tattı ve hiç sesini çıkarmadan benim konuşmamı bekledi.

Ona bütün yaşadıklarımı, Sevda'yı, Berrin'i nasıl bulduğumu, neler hissettiğimi, neler olduğunu, Sevda'nın bulunduğu sevgilisini, Berrin'in geri döndüğü aşkını, hiç unutmadığım ve bana daima aşkı hatırlatan yılan sultanın masalını, pavyonda bıçaklandığını gördüğüm genç kızı, o kızı gördükten sonra Berrin'e nasıl daha çok bağlandığımı, evlilik konuşmalarını, zengin arkadaşımın ölümünü, işteki durumumun karışık olduğunu, her şeyi, teker teker, acele etmeden, usul usul akan bir su gibi hiç zorlanmadan anlattım, sözümü kesmeden, arada kibar kibar yemeğinden lokmalar alarak dinledi.

Hikâyemi bitirdiğimde, gümüş tabakasından bir sigara çıkardı, yakmamı bekledi, sonra bir nefes çekip dumanını üflledi.

– Berrin'e onu sevdiğini hiç söylemedin, dedi.

– Hayır, dedim.

– Senin için sevgilisini bıraktı.

– Evet.

Kalkıştan önce, bütün aletleri tek tek kontrol eden usta bir pilot gibi benim anlattıklarımı birer birer tekrarlayarak bana soruyordu.

– Sen sevgilini bırakmadın.

– Hayır.

– Adını yalvarır gibi söylediğinde ona bir karşılık vermedin.

– Hayır.

– Evlenelim dediğinde onunla evlenmedin.

– Hayır.

– Kaçalım dediğinde kaçmadın.

– Hayır.

Bir süre hiç konuşmadan, pencereden dışarıya, uza-yıp giden karanlık denize baktı.

– O soyundu, sen soyunmadın; yılan prens gibi soktun sonunda onu.

Derin bir nefes alıp ekledi:

– Onu öldürdün.

Suçlamıyordu, beni avutmaya çalışmıyordu, anlayış göstermiyor, sevecen davranmıyor, yalnızca ne gördüğünü söylüyordu bana; alabildiğine yalın, açık ve dostça bir sesle durumu anlamama yardım etmeye uğraşıyordu.

– Ben de soyunmaya karar vermiştim, dedim, tam o sırada beni bıraktı, biraz daha sabretseydi soyunduğumu görecekti.

Başını salladı.

– Sen de biliyorsun, dedi, zamanında soyunamazsan, bir daha soyunmazsın, yalnızca öldürürsün, kuralı böyle bnmün.

Biz konuşurken lokanta yavaş yavaş dolmuş, sonra dolduğu gibi yavaş yavaş boşalmıştı, biz gene yalnız kalmıştık lokantada.

– Tatlı yiyecek misin? dedim.

– Canım istemiyor, dedi.

Hesabı o ödedi, beni yeniden arabasına bindirdi, arabayı ağır ağır sürerek, beni evin önüne getirdi, onu yukarı davet ettim, gelmedi; arabadan inemiyordum,

gecenin sessizliğini dinleyip onun arabanın içine sinen kokusunu koklayarak oturuyordum.

– Onları çok sevdim, dedim, şimdi de çok seviyorum.

Gene parmaklarının ucuyla elime dokundu.

– Onları, dedi. Onları... Ama onu değil.

Eve girdiğimde salona bile uğramadan yatak odasına geçtim, ışıkları yakmadan soyunup yatağın içine girdim, yatak soğuktu ve ben donmuş gibiydim, yüzümü yastığa bastırdım, öyle uyumuşum. Rüyamda hep cina-yetler gördüm, pavyonda öldürülen kızı, sevgilisini vuran yaşlı adamı.

Ertesi sabah, bütün hayatımı değiştiren iki telefon konuşmasıyla başladı gün benim için. İlk arayan Sevda'ydı, sesi sanki biraz önce ağlamış gibiydi.

– Ben yarın Roma'ya gidiyorum, dedi.

– Ne zaman döneceksin?

Telefondaki sessizlik beni sabah mahmurluğundan uyandırdı, kötü bir haber alacağımın işaretiydi o sessizlik, bu tür sessizliklere alışkın kulaklarım hemen anlamıştı bunu.

– Dönmeyeceğim, oraya yerleşiyorum.

– Niye?

– Oraya tayin oldu.

Kimin tayin olduğu, Sevda'nın kimi seçtiği belliydi.

– Hiç olmazsa bugün buluşup gitmeden bir konuşalım.

Telefondan ses gelmiyordu, ama ağladığını düşünüyordum, konuştuğunda sesi sakindi.

– Bunun bir yararı yok, biliyorsun.

Kendimi zor toparlayıp son bir çabayla konuştum:

– Seni özleyeceğim.

Yanıt vermedi, 'Ben de seni,' demedi, o benden daha yaralı diye düşündüm, yalnızca biraz bekledikten sonra, "Görüşürüz," deyip telefonu kapattı, 'allahais-

marladık' demeye gücü yetmemişti, benim de 'güle güle' demeye gücüm yetmedi.

Yıllarca ayrılmaz bir parçam olarak kabul ettiğim, hiçbir zaman ayrılacağımızı düşünmediğim, onsuz bir hayatı aklımdan bile geçirmedim, sesine, gülüşüne, dokunuşuna alıştığım, biraz görmediğimde deliler gibi özlediğim, yüzlerce, binlerce kez seviştığım, birlikte, kimseye anlatamayacağımız ortak anılar yarattığım kadın çıkıp gidiyordu hayatımdan, yalnızca hayatımdan değil benim kentimden de gidiyordu ve gitmeye kararlıydı. Arkasından Roma'ya gitsem, o oradan başka bir kente gidecekti, bir daha uzun yıllar benimle aynı kenti paylaşmayacaktı, aynı kenti paylaşmayı bile reddedecek kadar kararlıydı benden uzaklaşmaya, onu geri çeviremeyeceğimi biliyordum. Bir an belki şu anda telefonun başında benim aramamı bekliyordur, arasam, benle kal, yeniden deneyelim desem razı olur diye düşündüm, ama sonra razı olmayacağına karar verdim. Güvenmiyordu bana.

Biraz sonra telefon tekrar çaldı, hayatımı hiç tahmin etmediğim biçimde değiştirecek, beni dünyanın bir yerlerine savuracak bir telefon olduğunu hiç düşünmeden açtım, patronun sekreterinin her zamanki kibar sesiydi:

— Sizi bekliyorlar efendim, hemen gelebilir misiniz acaba?

Kötü bir şey olduğunu hissetmiştim ve bunu hemen duymak istiyordum. Duş bile almadan çıktım evden, arabayı deliler gibi sürerek gittim işe, başıma geleceğini düşündüğüm kötü şeyle bir an önce karşılaşmak istiyordum.

Sekreter beni hemen patronun odasına soktu, patron her zamanki masasında, her zamanki kravatlarından birini takmış, her zamanki gibi yarım gülümsemesi-

ni yüzüne yerleştirmiş olarak oturuyordu, görünürde bir tuhaflik yoktu.

– Otursana, dedi.

Deri koltuklardan birine oturdum.

Dudaklarını dişlerinin arasına alıp sıkıttıktan sonra yeniden gülümseyerek başladı konuşmaya:

– Bu cinayet araştırmasını isteyen müşterilerimiz araştırmayı iptal ettiler, dedi, artık istemiyorlar, araştırmayı bitiriyoruz.

Yüzüme baktı, ben de ona baktım, bir şey söylemeyeceğimi anlayınca sözüne devam etti:

– Bu durumda şimdilik sana bir iş kalmıyor, yeni bir araştırma gelene kadar işine son veriyoruz, ama yeni bir araştırma gelince ben sana hemen haber vereceğim.

Konuşurken sık sık dudaklarını yalıyor, ellerini ovuşturuyordu.

– Tabii, ben senin bir yıllık maaşını ödeyeceğim, bir tür tazminat olarak. Böyle bir anlaşmamız yok, ama ben bunun daha uygun olduğunu düşündüm.

– Teşekkür ederim.

Ayağa kalkıp o şakacı okul arkadaşı hafifliğiyle omzuma vurdu.

– Sana bir hediyem daha var, öyle iş bitti diye seni bırakacak bir adam değilim bilirsin, sana bir uçak bileti aldım, Hong Kong’a git, dolaş biraz, oraları gez.

Masasından bir zarf aldı.

– Bu da gezinin masrafları için bir miktar döviz, bu benden, maaşlarını bizim şirket ödeyecek, ama bu dövizler tamamen benim kişisel hesabımdan, benim hediyem, alırsan biraz içim rahatlayacak.

İşten atıldığımı, bir yıllık tazminat alacağımı aslında sevinmiştim. Hemen uçağa atlayıp Berrin’e gitmeyi, ona "Seni seviyorum, ben de soyunacağım," demeyi, onunla yalnız 'onu' severek yeni bir hayat kurmayı denemeyi, kendimi değiştirmeyi düşünüyordum, o yüz-

den bu yolculuk ve zarf içindeki dolarlar bana pek çekici gelmedi.

– Teşekkür ederim. Biletle dolarlara gerek yok. Verdiğin tazminat yeterince iyi zaten, ben onu alayım, dövizlerle bilet kalsın. Şimdi bir yerlere gitmek istemiyorum canım.

Masasına uzanıp zarfı aldığı yerden o uzun uçak biletlerinden birini alıp kucağıma bıraktı.

– Hong Kong yolculuğunu reddedecek kadar aptal olamazsın, git dolaş, sonra gelersin.

– Sağol, canım istemiyor.

O âna kadar sakın görünen patronun birden telaşlandığını fark ettim, dolar dolu zarfı elime tutuşturmayla çalışıyordu.

– Lütfen, bunu ben rica ediyorum, git dolaş.

Aniden sinirlendim.

– Sağol, istemiyorum, dedim. Beni kovduğun için o kadar üzülmen gerekmiyor, tazminatımı veriyorsun zaten, üstelik bir iş de bulabilirim.

Zarfı yeniden elime tutuşturmayla uğraşarak,

– Anlamıyorsun, dedi. Lütfen uzatma, al git, gez işte, buna milyonlarca insan can atar, ne diye inat ediyorsun.

– İstemiyorum.

– Lütfen, bu biletle paraları al, uçak yarın sabah kalkıyor, git bir zaman buralardan, altı-yedi ay sonra dönersin, yetecek kadar para koydum zarfa, lütfen git... Anlamıyorsun... Lütfen git, uzaklaş buralardan biraz.

Dikkatle yüzüne baktım.

– Niye bu kadar acele gitmemi istiyorsun?

– Lütfen git... Lütfen.

Gülümsedim.

– Tamam, haftaya giderim.

"Hayır," diye bağırduğunda sesi çığlık atar gibi çıktı.

— Hayır, hemen yarın git, rica ediyorum, lütfen...
Lütfen.

Yüzündeki dehşet ifadesi mi, yoksa arka arkaya 'lütfen' derken sesinin büründüğü yalvarma tonu mu beni daha çok korkuttu bilmiyorum, ama birden korktum. Patronsa yalvarmayı sürdürüyordu.

— Lütfen yarın git.

Şaşkın bir tavırla para dolu zarfla, uçak biletini aldım. O sırada sekreter içeri girip bir kesekâğıdına doldurulmuş tazminatımı patrona verdi, patron o parayı da bana uzattı, onu da aldım. Ayağa kalktım.

— Yarın gidecek misin? dedi.

— Evet, dedim.

Çok korkmuştum ve korkmakta haklı olduğumu anlıyordum, daha o ufak tefek adam gelip bana sorular sorduğunda korkmalıydım, ama aklım o kadar başka şeylerle doluydu ki, tam fark edememiş, o adamın hangi gizli ve tehlikeli örgütte çalıştığını, nasıl bir işe bulaştığını tam anlayamamıştım. Şimdi başımda bir bela doluştuğunu ve patronun beni kurtarmak için çırpındığını anlıyordum; gitmemem halinde neler olacağını da biliyordum. Aylarca cinayet haberlerini kesip dosyalara ben doldurmuştum, o okuduğum cinayetlerin yalnızca bir haber değil, bir gerçek olduğunu şimdi patronun yalvaran sesini dinlerken, ürpererek anlıyordum.

Sokağa çıktığımda korkum daha da artmıştı, duvar diplerinden yürüyerek, korka korka arabama bindim, kontağı açtığımda, belkemiğimden yükselen bir titremeyle bir patlama sesi duymayı bekledim, patlama olmayınca biraz rahatlayarak son sürat uzaklaştım oradan, eve gittim, kapıyı arkamdan kilitleyip bütün evi dolaştım, yatağın altına, dolapların içine baktım.

Sonra hemen Berrin'i aradım, ona Hong Kong'a gideceğimi, hemen arkamdan gelmesini söyleyecektim, onunla orada buluşabilirdik, böylece zaten istediğim bir

şey hayatın zorlamasıyla gerçekleşecek, buralardan uzaklarda birlikte olacak, birlikte olmanın, sevmenin, sevilmenin tadını çıkaracak, birbirimize masallar anlatabilecektik. Berrin'in telefonu açılmıyordu. Acele acele valizimi hazırladım, yanıma alacağım çok fazla eşyam yoktu zaten, pantolonlarımı, gömleklerimi, çamaşırlarımı valize doldurmuştum, gerisini artık gittiğim yerden alacaktım.

Valizimi hazırladıktan sonra gittikçe artan bir panikle akşama kadar hiç durmadan Berrin'in telefonunu çevirdim, kimse yanıt vermiyordu. Sürekli, vurulan genç kızın görüntüsü geçiyordu aklımdan. Berrin'e bir şey yapmış olabileceklerini düşünüyordum. Kendimle ilgili korku, yerini Berrin için duyduğum korkuya bırakmıştı ve telefonu her çevirdiğimde bu korku daha da artıp yavaş yavaş bir çılgınlığa dönüyordu. Bir yandan da sürekli konyak içip biraz kendimi rahatlatmaya çalışıyordum, ama içim sıkışmıştı ve çözülüyordu. Berrin'in sesini duymalıyım, buluşmaktan, onu götürmekten de vazgeçebilirdim, isterse burada sevgiliyle kalabilirdi, yalnızca sesini duymak, başına bir şey gelmediğini öğrenmek istiyordum, ama telefon yanıt vermiyordu, uzun uzun çalan zili duyuyordum yalnızca ve binlerce senaryo yazıyordum kafamda.

Geceleyin saat on bire doğru artık daha fazla dayanamayacağımı fark ettim, Berrin'le ilgili bir bilgi almalı, onun yaşadığını öğrenmeliydim, bunu öğrenebileceğim bir tek kişi vardı, yaptığının ne kadar saçma olduğunu biliyordum, ama artık saçmalığı görececek halde değildim.

Her zaman kaldığım otelin telefonunu çevirdim, Burç'la konuşacak, Berrin'in nerede olduğunu, nasıl olduğunu ona soracaktım, birisinden bir ses duymak, bir haber almak zorundaydım.

Otel santralı, otomatikleşmiş, makinenin bir parçasına dönüşmüş sesiyle açtı telefonu, sabahtan beri ilk

kez biri telefonuma yanıt veriyordu, içimin çözüldüğü-nü hissedip rahat bir nefes aldım.

– Bin bir numara lütfen, dedim.

Bir sessizlik oldu.

Tekrarladım.

– Bin bir numaralı oda lütfen.

Santral azarlar gibi konuştu.

– Otelimizde bin bir numaralı bir oda yok efendim.

– Nasıl olur, bin bir numarayı istiyorum.

Sabırlı olmayan çalışan bir tonla bu kez tane tane karşılık verdi:

– Otelimizde bin bir numaralı bir oda yok.

– Ne zamandan beri yok?

– Hiçbir zaman olmadı efendim, son oda numarası dokuz yüz otuz ikidir.

"Ama Berrin'in sevgilisi bin bir numaralı odada kalıyordu, o hep oraya telefon ederdi," diyecektim, ama son anda kendimi toparlayıp sustum, anlamıştım, bin bir numaralı oda yoktu. Berrin uydurmuştu bunu, her şey gibi bu da yalandı, baştan aşağı bir yalan yaşamıştım.

Teşekkür edip kapattım telefonu, gidip koltuğuma oturdum, konyak bardağını dizimin üstüne koydum, sessizliğin içinde, evin çeşitli yerlerinden gelen sesleri, buzdolabının aniden hızlanıp sonra susan uğultusunu, tahta parkelerin çıtırtısını, arada bir damlayan mutfaktaki musluktan paslanmak çelik lavaboya düşen suyun ıslak çarpışını, abajurun kâğıdından gelen tıkırtıyı tek tek duyuyordum.

Kitabımı elime aldı. Başıma bütün bu işleri, yazdığım bu kitap açmıştı. Berrin'i bana bu kitap getirmişti, beni kuşuklara bu kitap düşürmüştü. Zübeyde'yi nasıl yazdığımı, niye yazdığımı, Zübeyde'nin kim olduğunu anlayamadığım gibi Berrin'in de kim olduğunu, o kadar

dürüstlüğe önem verirken niye böyle yalan söylediğini de anlayamamıştım. Berrin'i yazmayı düşündüm bir ara, yazarsam onu anlarım diye geçti aklımdan, yaşadıklarımı anlamaya gücüm yetmiyordu, ancak yazarken anlıyordum, ama yazarken ne anladığımı da yazdıktan sonra unutuyordum. Hayatın bazı kapıları bana kapalıydı, o kapıları yazarak açıyor, ama orada gördüğümü yazı bitince unutuyordum. Başkalarının yazılarını, başkalarının aşklarını, başkalarının cinayetlerini anlayabiliyor, ama kendi cinayetlerimi, aşklarımı ve yazılarımı anlayamıyordum. Kendi yazdığım kadınlar bile kitap bittikten sonra bana bir yabancı oluyorlardı; kadınlarla gerçek aşklarımı ancak yazarken yaşayabiliyor, cinayetlerimi ancak yazarken fark edebiliyordum ve yazı en sonunda bütün o cinayetlerle aşkların üstüne kapanıyor, benim olan her şeyi benden alıp başkalarına götürüyordu.

Sevda, beni ve bu kenti, benim de kenti terk edeceğimi bilmeden terk ediyor, niye koptuğumuzu bile tam anlamadan birbirimizden kopup acılar içinde dünyanın bir yerlerine savruluyorduk. Benim de gideceğimi söylemem belki onu üzer diye düşündüm, ikimizin de İstanbul'u bırakacağını düşünmek beni üzüyordu çünkü. Çocuğumuzu sahipsiz bırakıyormuş duygusuna kapılıyordum, onun beni niye bıraktığını, neler hissettiğini ise anlamıyordum.

Sabaha kadar hiç uyumadım, konyak içip kitabımı karıştırdım, Zübeyde'nin bir satırını okurken gülümse dim.

'Başkalarının beni anlayamamasından gizlice övünüyorum, ama sonra benim de onları anlamadığımı fark edince, onları küçümsemediğim gibi kendimi de küçümşüyorum,' diyordu.

Kitabın sonlarına doğru bir bölümün orta yerinde, 'Bana bir masal anlatmıştı, çocukları olmayan bir padi-

şahla karısına ait' diye başlayan bir paragraf görünce, korkuyla kapattım kitabı, gerisini okumadım. Onun hangi masal olduğunu öğrenmek, o kitaba hangi masalı yazdığını görmek istemedim.

Sabahleyin valizimi aldım, bütün kitaplarla birlikte kendi kitabımı da evde bıraktım.

Bir uyurgezer gibi havaalanına gidip işlemlerimi aynı tuhaf aldırmazlıkla yaptım. Arada bir şiddetli bir korkuyla sarsılıyor sonra yeniden uyurgezer halime dönüyordum. Çok derinlerde, gizli bir sancının varlığını hissediyordum, ama o daha sonra çıkacaktı ortaya.

Uçak, uğultularla havalandığında ağır bir uykuya daldım.

Berrin'i bir daha hiç görmedim.

SANAL KÜTÜPHANE

<http://sanalktphane.blogspot.com>

TÜRK YAZARLARI

- KARALAMA DEFTERİ SÖZDEN SÖZE / Ataç
OKURUMA MEKTUPLAR / Ataç
PROSPERO İLE CALİBAN / Ataç
AŞKSIZ İNSANLAR / Oktay Akbal
BİZANS DEFİNESİ / Oktay Akbal
DÜŞ EKMEĞİ / Oktay Akbal
EY GECE KAPINI ÜSTÜME KAPAT / Oktay Akbal
İNSAN BİR ORMANDIR / Oktay Akbal
SUÇUMUZ İNSAN OLMAK / Oktay Akbal
HİROŞİMALAR OLMASIN / Oktay Akbal
DÖRT MEVSİM SONBAHAR / Ahmet Altan
GECEYARISI ŞARKILARI / Ahmet Altan
SUDAKİ İZ / Ahmet Altan
YALNIZLIĞIN ÖZEL TARİHİ / Ahmet Altan
HESAPLAŞMA / Burhan Arpad
SÖZÜM SANADIR / Erdal Atabek
AHİŞAP KÖŞKÜN HANİMEFENDİSİ / Zeynep Avcı
ELVEDA ALYOŞA / Oya Baydar
KEDİ MEKTUPLARI / Oya Baydar
REZİL DÜNYA / Faik Baysal
SARDUVAN / Faik Baysal / (1994 Orhan Kemal Armağanı)
BİR GECE YOLCULUĞU / Gülderen Bilgili
BANA BİR HARF SÖYLE / Sibel Bilgin
BİR HANİMEFENDİNİN ÖLÜMÜ / Peride Celal
GECENİN UCUNDA / Peride Celal
ÜÇ YİRMİDÖRT SAAT / Peride Celal
KURTLAR / Peride Celal
MEKTUP / Peride Celal
SİZİN HİÇ BABANIZ ÖLDÜ MÜ / Feride Çiçekoğlu
SUYUN ÖTE YANI / Feride Çiçekoğlu
UÇURTmayı VURMASINLAR / Feride Çiçekoğlu
PIANO PIANO BACAKSIZ / Kemal Demirel
GENÇLİK YILLARI / Kemal Demirel
GEL ZAMAN GİT ZAMAN / Güzin Dino
EYLÜLÜN GÖLGESİNDE BİR YAZDI / Ferit Edgü
AH BAYIM AH / Nazlı Eray
ARZU ŞAPAĞINDA İNECEK VAR / Nazlı Eray
ÂŞIK PAPAĞAN BARI / Nazlı Eray
AŞK ARTIK BURADA OTURMUYOR / Nazlı Eray
AY FALCISI / Nazlı Eray
ESKİ GECE PARÇALARI / Nazlı Eray
GECEYİ TANIDIM / Nazlı Eray

HAZİR DÜNYA / Nazlı Eray
KIZ ÖPME KUYRUGU / Nazlı Eray
KUŞ KAFESİNDEKİ TENOR / Nazlı Eray
ORPHÉE / Nazlı Eray
UYKU İSTASYONU / Nazlı Eray
YILDIZLAR MEKTUP YAZAR / Nazlı Eray
YOLDAN GEÇEN ÖYKÜLER / Nazlı Eray
GECEDE / Leylâ Erbil
HALLAÇ / Leylâ Erbil
KARANLIĞIN GÜNÜ / Leylâ Erbil
MEKTUP AŞKLARI / Leylâ Erbil
TUHAF BİR KADIN / Leylâ Erbil
ADINI UNUTAN ADAM / Mehmet Eroğlu
GEÇ KALMIŞ ÖLÜ / Mehmet Eroğlu
YARIM KALAN YÜRÜYÜŞ / Mehmet Eroğlu
YÜREK SÜRGÜNÜ / Mehmet Eroğlu
BENİM SİNEMALARIM / Fûruzan
BERLİN'İN NAR ÇİÇEĞİ / Fûruzan
GECENİN ÖTEKİ YÜZÜ / Fûruzan
GÜL MEVSİMİDİR / Fûruzan
KIRKYEDİLİLER / Fûruzan
KUŞATMA / Fûruzan
PARASIZ YATILI / Fûruzan
SALPA / Yılmaz Güney
SANIK / Yılmaz Güney
İSTANBUL'UN GÖZLERİ MAHMUR / Melisa Gürpınar
BALKANLARA DÖNÜŞ / Nedim Gürsel
BOĞAZKESEN (Fâtiḥ'in romanı) / Nedim Gürsel
KADINLAR KİTABI / Nedim Gürsel
PASİFİK KIYISINDA / Nedim Gürsel
SEVGİLİM İSTANBUL / Nedim Gürsel
SEYİR DEFTERİ / Nedim Gürsel
SON TRAMVAY / Nedim Gürsel
SORGUDA / Nedim Gürsel
UZUN SÜRMÜŞ BİR YAZ / Nedim Gürsel
ALİ NİZAMİ BEYİN ALAFRANGALIĞI / A. Şinasi Hisar
CEHENNEM KRALİÇESİ / Selim İleri
HER GECE BODRUM / Selim İleri
KIRIK DENİZ KABUKLARI / Selim İleri
MAVİ KANATLARINLA YALNIZ BENİM OLSAYDIN / S. İleri
ÖLÜM İLİŞKİLERİ / Selim İleri
FENA HALDE LEMAN / Atilla İlhan
TABULA RASA / Özdemir İnce
ŞİİR VE GERÇEKLIK / Özdemir İnce
YAZINSAL SÖYLEM ÜZERİNE / Özdemir İnce
HANENE AY DOĞACAK / Şebnem İşigüzel
ÖYKÜMÜ KİM ANLATACAK / Şebnem İşigüzel
1938 HARP OKULU OLAYI ve NÂZİM HİKMET / A. Kadir
UZAK NOKTALARA DOĞRU / Cemil Kavukçu

YALNIZ UYUYANLAR İÇİN / Cemil Kavukçu
BEREKETLİ TOPRAKLAR ÜZERİNDE / Orhan Kemal

MURTAZA / Orhan Kemal

72'NCİ KOĞUŞ / Orhan Kemal

AĞACIN ÇÜRÜĞÜ / Yaşar Kemal

BALDAKİ TUZ / Yaşar Kemal

USTADIR ARI / Yaşar Kemal

ZULMÜN ARTSIN / Yaşar Kemal

ŞİMDİ İYİ HABERLERİ VERİYORUZ / Ali Kırca

BAHAR İSYANCIDIR / Onat Kutlar

İSHAK / Onat Kutlar

SİNEMA BİR ŞENLİKTİR / Onat Kutlar

YETER Kİ KARARMASIN / Onat Kutlar

AKIŞI OLMAYAN SULAR / Pınar Kür

ASILACAK KADIN / Pınar Kür

BİR CİNAYET ROMANI / Pınar Kür

BİR DELİ AĞAÇ / Pınar Kür

BİTMEYEN AŞK / Pınar Kür

KÜÇÜK OYUNCU / Pınar Kür

SONUNCU SONBAHAR / Pınar Kür

YARIN YARIN / Pınar Kür

BİR KARA DERİN KUYU / Nezihe Meriç

BOZBULANIK / Nezihe Meriç

DUMANALTI / Nezihe Meriç

KORSAN ÇIKMAZI / Nezihe Meriç

MENEKŞELİ BİLİNÇ / Nezihe Meriç

TOPAL KOŞMA / Nezihe Meriç

SULAR AYDINLANIYORDU / SEVDİCAN / Nezihe Meriç

EDEBİYAT YAZILARI / Fethi Naci

ROMAN VE YAŞAM / Fethi Naci

DAĞLARA YAZILIDIR / Çetin Öner

GÜLÜNÜN SOLDUĞU AKŞAM / Erdal Öz

HAVADA KAR SESİ VAR / Erdal Öz

KANAYAN / Erdal Öz

ODALARDA / Erdal Öz

YARALISIN / Erdal Öz

GURBET YAVRUM / Aysel Özakın

MAVİ MASKE / Aysel Özakın

BERLİN'DE SANRI / Demir Özlü

BERLİN GÜNCESİ / Demir Özlü

BİR UZUN SONBAHAR / Demir Özlü

BİR YAZ MEVSİMİ ROMANSI / Demir Özlü

İSTANBUL BÜYÜSÜ / Demir Özlü

KANALLAR / Demir Özlü

TATLI BİR EYLÜL / Demir Özlü

ALAYCI ÖYKÜLER / Adnan Özyalçın

CAMBAZLAR SAVAŞI YİTİRDİ / Adnan Özyalçın

SAĞANAK / Adnan Özyalçın

KIRAÇ DAĞLAR KAR TUTTU / Suzan Samancı

REÇİNE KOKUYORDU HELİN / Suzan Samancı
AYNADAKİ YÜZLER / Jale Sancak
BAHÇEDEKİ TUHAF ADAM / Jale Sancak
BU GECE PERA'DA / Jale Sancak
BEN, SİZ VE KÖPEKBALIKLARI / Mine G. Saulnier
GÜNEŞİN SAVRULDUĞU YERDEN / Ahmet Say
ARAMIZDAYDI O GÜN / Zeyyat Selimoğlu
BİR ŞARKI GİBİYDİ / Zeyyat Selimoğlu
DENİZLERİN, İSTANBUL / Zeyyat Selimoğlu
DİREĞİN TEPESİNDE BİR ADAM / Zeyyat Selimoğlu
FOLKLOR ŞİİRE DÜŞMAN / Cemel Süreya
ON ÜÇ GÜNÜN MEKTUPLARI / Cemel Süreya
YAZILAR / Cahit Sıtkı Tarancı
GÖLGESİZLER / Hasan Ali Toptaş
KAYIP HAYALLER KİTABI / Hasan Ali Toptaş
DİZBOYU PAPATYALAR / Tomris Uyar
GECEGEZEN KIZLAR / Tomris Uyar
İPEK VE BAKIR / Tomris Uyar
OTUZLARIN KADINI / Tomris Uyar
ÖDEŞMELER / Tomris Uyar
SEKİZİNCİ GÜNAH / Tomris Uyar
YAZA YOLCULUK / Tomris Uyar
YAZ DÜŞLERİ DÜŞ KİŞİLERİ / Tomris Uyar
YÜREKTE BUKAĞI / Tomris Uyar
GÜNDÖKÜMÜ (1975-80) / Tomris Uyar
YAZILI GÜNLER (1985-88) / Tomris Uyar
TANIŞMA GÜNLERİ / ANLARI (1990-95) / Tomris Uyar
YÜZ UZUN YIL / Şemsettin Ünlü
ÜÇ ANLATI / Hilmi Yavuz
BİYİK SÖYLENCESİ / Tahsin Yücel
HANEY YAŞAMALI / Tahsin Yücel
PEYGAMBERİN SON BEŞ GÜNÜ / Tahsin Yücel
VATANDAŞ / Tahsin Yücel
DÜŞÜNCE ÖZGÜRLÜĞÜ VE TÜRKİYE / 24 yazar
YİNE DÜŞÜNCE ÖZGÜRLÜĞÜ, YİNE TÜRKİYE / 20 yazar

SANAL KÜTÜPHANE

<http://sanalkutuphane.blogspot.com>